

προλεταριακή

Προετάριοι όρων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 10 Δεκέμβρη 2022 • χρόνος 41ος φ. 930 • 1.50€

Φτώχεια, ανεργία και άγρια καταστολή στο... προεκλογικό σκηνικό!

Συνέχιση, συντονισμός της μαζικής πάλης η μόνη απάντηση για το λαό!

Όλο και περισσότερα στοιχεία αστάθειας εκδηλώνονται στο πολιτικό σκηνικό, ενώ διαρκώς εντείνονται τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά του. Κάθε μέρα της μακριάς προεκλογικής περιόδου είναι φορτωμένη με νέα αντιλαϊκά μέτρα και επιλογές αλλά και με περισσότερες ασάφειες και αβεβαιότητες για το «που πάει» και «τι θα προκύψει» για τη χώρα. Μια χώρα ρηγαυμένη και καταληστευμένη οικονομικά και παραγωγικά από τους «προστάτες» της, μια χώρα που «ζει και λειτουργεί» με απαράβατη προϋπόθεση τα δάνεια και τις «επενδύσεις» των ιμπεριαλιστών. Μια χώρα διαταγμένη σήμερα ως βάση και ορμητήριο πολέμου των ΗΠΑ-NATO στο μεγάλο μέτωπο της Ουκρανίας που όλο και περισσότερο

αναδεικνύεται ως ένα πολύ αιματηρό θέατρο διαμόρφωσης όρων για ένα παγκόσμιο μακελειό!

Όλα τα αδιέξοδα της αστικής τάξης, του εξαρτημένου καπιταλισμού, παροξύνονται σήμερα μέσα στο πλαίσιο της γενικευμένης κρίσης και του πολέμου. Το μίγμα της υποτέλειας και του τυχοδιωκτισμού που διαχρονικά χαρακτηρίζει την πολιτική της αστικής τάξης και των κυβερνήσεων στη χώρα, βρίσκεται σήμερα σε μεγάλη δοκιμασία και ανισορροπία, καθώς δοκιμάζεται από τις αντικρουόμενες πιέσεις και απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ και της Ευρώπης, καθώς «συναντά» τις ανάλογες πολιτικές μεγαλοϊδεατισμών και μωροφιλοδοξιών των αστικών τάξεων της περιοχής.

Με αυτούς τους όρους για τα ξένα και ντόπια κέντρα το ζήτημα των εκλογών-όποτε και αν γίνουν- γίνεται πρόκριμα για μια ακόμα πιο αντιδραστική διάταξη του πολιτικού συστήματος, πρόθυμου και ευλύγιστου να υπηρετήσει τις γεωπολιτικές ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις. Παρόλο που αυτές οι απαιτήσεις είναι σε πλήρη εξέλιξη και έως και αντικρουόμενες μεταξύ των ιμπεριαλιστικών κέντρων, ένα είναι βέβαιο: Τα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα πρέπει να χτυπηθούν και να τσαλαπατηθούν, ο λαός και η νεολαία πρέπει να μείνουν «στη γωνία» αδρανείς και «προσαρμοσμένοι» μέσα στο πλαίσιο της κλιμακούμενης φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Συνέχεια στη σελ. 2

Μια σφαίρα στο κεφάλι για... 20 ευρώ!

Νέο αστυνομικό έγκλημα με θύμα 16χρονο Ρομά που χαροπαλεύει

σελ. 12-13

Να μη μείνουν στο κενό οι αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων!

Η συνέχιση και η ενίσχυσή τους αποτελεί ζωτική ανάγκη!

σελ. 11

ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ

Αντιδραστική προεκλογική αντιπαράθεση με φόντο τη συντριβή των λαϊκών δικαιωμάτων

σελ. 7

Συνέντευξη Κουτσούμπα

Στο φουλ οι εκλογικές μηχανές του ΚΚΕ

σελ. 6

Πολιτικές Εκδηλώσεις του ΚΚΕ(μ-λ)

ΑΘΗΝΑ

Η διέξοδος για το λαό δεν βρίσκεται στις κάλπες!
Αντίσταση - Διεκδίκηση - Συντονισμός αγώνα για την ανατροπή της βαρβαρότητας!
Η πρόταση του ΚΚΕ(μ-λ)

Δευτέρα 12 Δεκέμβρη, 7:00 μμ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ
(Τζωρτζ 9, Πλατεία Κάνιγγος)

ΧΑΝΙΑ

Φτώχεια, τρομοκρατία, πόλεμος
Ελπίδα του λαού η μαζική πάλη

Δευτέρα 12 Δεκέμβρη, 7:00 μμ

ΑΙΘΟΥΣΑ "ΛΕΚΤΟΡΙΟ"
(Μίνωος 31)

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Σε πρώτο πλάνο κλιμάκωση της σύγκρουσης

σελ. 17

Φτώχεια, ανεργία και άγρια καταστολή στο ...προεκλογικό σκηνικό!

Συνέχιση, συντονισμός της μαζικής πάλης η μόνη απάντηση για το λαό!

συνέχεια από σελ. 1

Γίνεται φανερό συνεπώς ότι η αναμονή των εκλογών ή -ακόμα χειρότερα- οι προσδοκίες και τα... «αριστερά σχέδια» που «θα φέρουν» απαντήσεις για το λαό στις κάλπες, όχι μόνο δεν υπηρετούν αλλά αντίθετα υπονομεύουν τη λαϊκή υπόθεση. Αυτή που ήδη ξεμύτισε στους δρόμους στην απεργία της 9 Νοέμβρη και στο φετινό Πολυτεχνείο και συνέχισε αμέσως μετά στις μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις της 6ης του Δεκέμβρη! Εκεί -στο δρόμο του μαζικού αγώνα- και μόνο εκεί μπορεί να παλευτεί και να παλεύεται το δίκιο του λαού και της νεολαίας!

Αδιέξοδα και φαντασιώσεις της υποτέλειας

Η επίσκεψη Μητσοτάκη στην Αλβανία, έδωσε άλλο ένα χαρακτηριστικό στιγμιότυπο των αδιεξόδων της πολιτικής της υποτέλειας που βρίσκεται μέσα στις οξυμένες αντιθέσεις των πατρώνων της. Η επίσκεψη στην ομογένεια της νότιας Αλβανίας - που προκλητικά ονομάζεται «βόρεια Ήπειρος»- που θα πιστοποιούσε την «ευρύτερη εθνική εμβέλεια» ακυρώθηκε «λόγω καιρού» και τα ΜΜΕ υπενθύμισαν με νόημα πως δεν έχει γίνει επίσκεψη έλληνα πρωθυπουργού στην περιοχή από το 1991. Επιπλέον ο Ράμα στο πλαίσιο αυτής της επίσκεψης «υπενθύμισε» πως η Ελλάδα μπήκε στην ΟΝΕ, όχι γιατί πληρούσε τις οικονομικές προϋποθέσεις της ένταξης, αλλά για πολιτικούς λόγους. Η στάση αυτή του Ράμα προφανώς είχε την άδεια και την προτροπή

των ΗΠΑ, που επέλεξαν να μην ικανοποιήσουν τις επιδιώξεις της ελληνικής πλευράς. Εξάλλου και για το βασικό ζήτημα της επίσκεψης, τη συμφωνία των δύο χωρών για τις ΑΟΖ, υπήρξαν μόνο θετικές δηλώσεις Μητσοτάκη που δεν επιβεβαιώθηκαν από αντίστοιχες του Ράμα. Με άλλα λόγια Μητσοτάκης-Δένδιας πήγαν σαν «απεσταλμένοι της ΕΕ» για να «κλείσουν» ζητήματα προσφέροντας την ελληνική συμφωνία για ένταξη της Αλβανίας στην ΕΕ, αλλά βρήκαν απέναντι τους τις αντιρρήσεις του... αμερικανικού παράγοντα!

Το επεισόδιο αυτό προστίθεται στο προηγούμενο ανάλογο με τη Λιβύη και επιβεβαιώνει ότι οι γεωπολιτικές αποστολές της ελληνικής πλευράς στην περιοχή -και τα κέρδη που ορέγεται από αυτές- τελούν υπό την επικυριαρχία των Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και τις αντιτιθέμενες επιδιώξεις τους για τις διευθετήσεις που επιδιώκουν στην περιοχή, ο καθένας με βάση τα δικά του συμφέροντα. Οι αποτυχίες αυτές των αστικών πολιτικών μετράνε και βαρύνουν ιδιαίτερα, καθώς εξελίσσεται ο αντιδραστικός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός και η ελληνική πλευρά θα ήθελε να «κλείσει» εκκρεμότητες και να διαμορφώσει όρους «συμμαχίας» με τις άλλες χώρες, ώστε να αυξήσει τις δυνατότητες της στον -κύριο για αυτή- ανταγωνισμό της. Μετράνε και βαρύνουν, καθώς οι προστάτες της και ο ανταγωνισμός τους δεν της ανοίγουν το δρόμο που θα ήθελε, παρόλο που η ίδια η αστική

τάξη τα «δίνει όλα» για να τους υπηρετήσει. Τα «δίνει όλα» αλλά δεν καταφέρνει -όπως έδειξε και η πρόσφατη ακύρωση του διαγωνισμού για το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης- να βρει την αναγκαία ισορροπία στη διπλή της εξάρτηση από ΗΠΑ και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και γι' αυτό ανακυκλώνεται μέσα στο αδιέξοδο αυτών των υπηρετήσεων, που στις πολεμικές συνθήκες της περιόδου γίνεται ολοένα βαθύτερο και πιο επικίνδυνο.

Όντας μέσα σε αυτό το αδιέξοδο, η πολιτική αυτή βρίσκει «διέξοδο» στις φαντασιώσεις! Με.. κάθε σοβαρότητα, η κυβέρνηση και τα αστικά ΜΜΕ ανακοινώνουν -νόμει των σεισμικών ερευνών για φυσικό αέριο νότια της Πελοποννήσου και δυτικά της Κρήτης από την Ecxon Mobile- ούτε λίγο ούτε πολύ ότι η Ελλάδα «θα γίνει τροφοδότης ενέργειας της Ευρώπης»!! Δηλαδή, δεν «προσπερνούν» μόνο το αν και τι θα βρεθεί, το πόσα χρόνια θα χρειαστούν για να γίνουν -αν γίνουν- εξορύξεις, αλλά «προσπερνούν» ακόμα και το ότι αν αυτές γίνουν, αυτό που θα εξορυχθεί θα ανήκει στα δυτικά μονοπώλια που κάνουν την εξόρυξη, όπως ήδη προβλέπουν οι θηριώδεις υπέρ των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων συμβάσεις! Ωστόσο αυτές οι φαντασιώσεις, που εκφέρονται με τη μορφή «πολιτικών επιλογών προοπτικής για τη χώρα», αποτελούν ένα πραγματικό μέτρο της αμετροπέειάς τους. Ένα μέτρο των πραγματικών χαρακτηριστικών της ντόπιας αστικής τάξης που κάθετα -ελέω των ιμ-

περιαλιστών- στο σβέρκο του λαού μας και επιχειρεί να του «πουλήσει» τις πιο τυχοδιωκτικές και υποτελείς επιλογές σαν προοπτική «ανάπτυξης και ευημερίας» της χώρας.

Ταραχές, εκβιασμοί, αντιδραστικότητα

Στην πραγματική ζωή ωστόσο, η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική από αυτές τις ονειρώξεις. Η πολιτική αναταραχή όχι μόνο δεν κοπάζει αλλά τροφοδοτείται με έως και πρωτόγνωρα στοιχεία. Η νέα δόση των αποκαλύψεων για τις παρακολουθήσεις περιλάμβανε ολόκληρη σχεδόν την στρατιωτική ηγεσία και αμέσως μετά, επίσημα συστημικά μέσα έσπευσαν να παρουσιάσουν τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ Φλώρο ως «απείθαρχο» και σε «άλλη γραμμή πλεύσης» από αυτή του ΥΠΕΘΑ, του ΥΠΕΞ και της κυβέρνησης! Καραμανλής και Σαμαράς κάνουν κι άλλη «κοινωνική συνάντηση» (όπως τη χαρακτήρισε η κυβέρνηση) αλλά δεν ανακοινώνουν το πε-

ριεχόμενο της. Στη συνέχεια ο Σαμαράς, με «βαρυσήμαντη» ομιλία του στην ίδρυση του... ιδρύματός του, ανακοινώνει ότι είναι «μάχιμος πολιτικός» που από τη μια υπερασπίζεται βέβαια τις συμφωνίες με Γαλλία και ΗΠΑ, αλλά προβάλλει τη «σκληρή γραμμή» για τα ελληνοτουρκικά και διαπιστώνει πως «έχει καταρρεύσει» η «επιζήμια για τη χώρα» συμφωνία των Πρεσπών! Παράλληλα ο Τσίπρας, σε μια προφανή εκδήλωση της αμηχανίας (και) της αντιπολίτευσης, μπροστά σε όλα αυτά σπεύδει και ζητάει στοιχεία από την ΑΔΑΕ για να υπερασπιστεί τη «δημοκρατία και την εθνική ασφάλεια»!

Όλο αυτό το γαϊτανάκι των απερίγραπτων στάσεων ολόκληρου του αστικού πολιτικού προσωπικού που βεβαιώνει με τον πιο τρανταχτό τρόπο πως δεν είναι αυτοί «που κυβερνούν αυτή τη χώρα», θα ήταν ίσως υλικό για επιθεώρηση στα παλιά αναψυκτήρια, αν δεν έκφραζε και δεν απηχούσε σοβαρούς κινδύνους και επιδεινώ-

Η διέξοδος για το λαό δεν βρίσκεται στις κάλπες!

Αντίσταση - Διεκδίκηση - Συντονισμός αγώνα για την ανατροπή της βαρβαρότητας!

Η πρόταση του ΚΚΕ(μ-λ)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Δευτέρα 12 Δεκέμβρη, 7:00 μ.μ. Αίθουσα Παναρκαδικής Ομοσπονδίας Τζωρτζ 9, Πλατεία Κάνιγγος, Αθήνα

- Τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν επικίνδυνα, πάνω στους λαούς! Ο άδικος πόλεμος ΗΠΑ-NATO-Ρωσίας στην Ουκρανία συνεχίζεται, παράγοντας νέους και μεγαλύτερους κινδύνους για τους λαούς. Τα αδιέξοδα των εμπλεκόμενων οδηγούν σε νέους τυχοδιωκτισμούς και σε εξελίξεις που κάθε άλλο παρά «ατυχήματα» είναι (βόμβες στην Πολωνία). Η αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών οξύνεται, από τη Μέση Ανατολή και την Ανατολική Μεσόγειο μέχρι την Άπω Ανατολή.
- Η χώρα κι ο λαός μας εμπλέκονται στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών, η χώρα γεμίζει στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ-NATO, απ' τη Σούδα μέχρι την Αλεξανδρούπολη. Η αντιδραστική ελληνοτουρκική αντιπαράθεση δυναμώνει την υποτέλεια στα ξένα αφεντικά και τα εθνικιστικά κηρύγματα μίσους για τους γείτονες λαούς.

- Η ακρίβεια καλπάζει, η φτώχεια για το λαό μεγαλώνει! Μέσα στο χειμώνα, καύσιμα, ρεύμα, βασικά είδη λαϊκής κατανάλωσης, γίνονται απρόσιτα για όλο και περισσότερους ανθρώπους του λαού. Τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι συντάξεις καθλώνονται, οι εργασιακές σχέσεις γίνονται ολοένα και πιο μελανές, η ανεργία αυξάνεται. Η περιθάλψη για το λαό γίνεται ακόμα πιο απρόσιτη. Σπίτια του λαού βγαίνουν στο σφυρί.
- Τα δημοκρατικά δικαιώματα λαού και νεολαίας κατεδαφίζονται. Η καταστολή των ΜΑΤ είναι παρούσα σε κάθε διαδήλωση, αστυνομικοί πυροβολούν εν ψυχρώ νέους ανθρώπους, ο αγωνιστικός και ταξικός συνδικαλισμός τίθεται στην παρανομία, απεργίες ποινικοποιούνται, τα σχέδια αστυνόμευσης των χώρων σπουδών είναι μόνιμα, αγωνιστές σέρνονται στα δικαστήρια, η φασιστικοποίηση εντείνεται!

- Σε αυτό το μαύρο τοπίο οι λαοί και η εργατική τάξη βαδίζουν όλο και πιο συχνά το δρόμο του αγώνα. Στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ, στην Κίνα και σε μια σειρά άλλες χώρες, όπως και στη δική μας, μαζικές κινητοποιήσεις απαιτούν ανθρώπινες συνθήκες ζωής και δουλειάς, αυξήσεις στους μισθούς.
- Σε αυτή τη δύσκολη περίοδο, ενάντια στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, ενάντια στην πολιτική που φέρνει πόλεμο, φτώχεια, ανεργία και καταστολή, και σε ένα κλίμα που φουντώνουν οι εκλογικές αυταπάτες, το ΚΚΕ(μ-λ) έχει καταθέσει πρόταση συντονισμού και κοινής δράσης που θα διαμορφώνει πολιτικούς και κινηματικούς όρους για να βγει στην «επιφάνεια» η δύναμη της μαζικής πάλης, για να βρουν τη συνέχειά τους οι μαζικές κινητοποιήσεις της απεργίας στις 9 Νοέμβρη και του Πολυτεχνείου.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Αποψη

σεις για το λαό και τις τύχες της χώρας. Γιατί βέβαια, πίσω από το γεγονός ότι έχει γίνει φύλλο και φτερό το πολιτικό σύστημα και η όποια «αξιοπιστία» του, βρίσκονται οι εκβιασμοί και οι επιδιώξεις των ιμπεριαλιστικών κέντρων που πράγματι «κυβερνούν αυτή τη χώρα». Εκβιασμοί και επιδιώξεις που αφορούν στη «χρήση» και στους ρόλους που καλείται να αναλάβει η χώρα μέσα στο πολεμικό τοπίο που διαμορφώνεται με επίκεντρο την Ουκρανία.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ιδιαίτερο αλλά κρίσιμο ζήτημα αποτελεί για τους ιμπεριαλιστές η διαμόρφωση των όρων ενόψει των εκλογών. Από τη μια όλα τα κέντρα -ξένα και ντόπια- δεν θέλουν να συμβεί ξανά ένας κατακερματισμός των αστικών πολιτικών δυνάμεων όπως είχε συμβεί το 2010-12. Μάλιστα στις σημερινές χειρότερες οικονομικές κοινωνικές συνθήκες, με τη «μεσαία τάξη» σε κατάρρευση και το λαό καταδικασμένο σε πείνα, φτώχεια, ανεργία, ο κατακερματισμός θα μπορούσε να είναι ακόμα μεγαλύτερος. Οι εκκλήσεις Μητσοτάκη-Σταϊκούρα προς τις τράπεζες, δηλαδή προς τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που τις ελέγχουν, για να μετριαστούν οι συνέπειες των κόκκινων δανείων αλλά και για να μην υπάρξει νέο μεγάλο κύμα τέτοιων δανείων είναι ενδεικτικές αυτής της κατάστασης, αλλά και των αδιεξόδων του συστήματος. Με βάση όλα αυτά, έχει σταλεί από παντού και προς όλους η απαίτηση της «ενότητας» εντός των υπαρκτών αστικών κομμάτων.

Από την άλλη ωστόσο, αυτή η «ενότητα» δοκιμάζεται και αμφισβητείται από τα ίδια τα κέντρα που την παραγγέλνουν, καθώς συγκρούονται οι απαιτήσεις τους και οι γραμμές τους, ενώ ταυτόχρονα η ένταση της κρίσης και στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις δεν αφήνει περιθώρια για «χάρες» στους υποτακτικούς τους. Αυτή η «πρωταρχική αιτία» των ενδοαστικών αντιθέσεων ανατροφοδοτείται από τις ίδιες τις αστικές δυνάμεις, τη σύγχυση τους, τις ερμηνείες που (θέλουν να) δίνουν στα παραγόμενα των αφεντικών τους και πάντα, στη βάση των τυχοδιωκτισμών και των μωροφιλοδοξιών τους. Το φαινόμενο αυτό είναι πιο έκδηλο στο κυβερνητικό κόμμα γιατί έχει την ευθύνη της διαχείρισης, αλλά αφορά και το ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ. Ιδιαίτερα το δεύτερο καλείται να συμπληρώσει πολιτικά, κοινοβουλευτικά και κυβερνητικά μια λύση που δεν έχει ακόμα διαμορφωθεί και γι' αυτό είναι ίσως περισσότερο ευάλωτο στους τρανταγμούς που εξελίσσονται!

Ο κοινός παρανομαστής όλων αυτών των εξελίξεων δεν είναι άλλος από την ένταση της αγριότητας και της αντιδραστικότητας ενάντια στο λαό και στη νεολαία! Έτσι, ενώ ετοιμάζονται για εκλογές, η κυβέρνηση της ΝΔ ψηφίζει νόμο καθολικής και χωρίς προσκήματα εφαρμογής των παρακολούθησεων, νόμο (Γκάγκα) ακόμα μεγαλύτερου τεσκουρώματος του δικαιώματος της δευτεροβάθμιας περίθαλψης του λαού, ενώ και με αυτόν και με το προχώρημα της επίθεσης

(αξιολόγηση) στην Εκπαίδευση κλιμακώνει την πολιτική της άρσης της μονιμότητας στο Δημόσιο! Παράλληλα ο «νόμος και η τάξη» συνιστούν δολοφονικό χτύπημα στο 16χρονο Ρομά, άγρια καταστολή σε όλη τη χώρα και μπουναμά 600 ευρώ σε όλους τους πραιτωριανούς του συστήματος που επιλέγεται να ανακοινωθεί από το Μητσοτάκη την παραμονή της επετείου της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου!

Συνέχιση-κλιμάκωση της μαζικής πάλης!

Η οργή που τροφοδοτείται από όλα αυτά, μόνο στη συνέχιση και την κλιμάκωση της μαζικής πάλης μπορεί να βρει διέξοδο και να φέρει αποτελέσματα για τα δικαιώματα και τα συμφέροντα του λαού και της νεολαίας. Η φτώχεια, η παγωνιά και η ανεργία που ζει ο λαός μας δεν ξεγελιούνται με καμιά προεκλογική υπόσχεση, με κανένα «αριστερό και μεγαλόπνοο» εκλογικό σχέδιο! Η κατάπνιξη των ελευθεριών και των δικαιωμάτων στην οργάνωση και την πάλη του λαού και της νεολαίας δεν αντιμετωπίζεται με την προκλητική και προεκλογική «δικαιοσύνη» που διαλαλεί ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ, που την ίδια ώρα υπηρετεί με την πολιτική του τη «δικαιοσύνη» των μεγάλων φονιάδων και των εκμεταλλευτών του λαού μας! Η αντιμετώπιση αυτής της αγριότητας και της πολιτικής που θέλει να καταστείλει τους αγώνες είναι υπόθεση της μαζικής πάλης, της συγκρότησης των σωματείων, των φοιτητικών συλλόγων και όλων των αντίστοιχων συλλογικοτήτων σε όργανα πάλης του λαού και της νεολαίας.

Σε αυτή τη βάση το Καθοδηγητικό Όργανο του ΚΚΕ(μ-λ) στη συνεδρίαση του στις 3-4/12 και στη βάση των συνολικότερων εκτιμήσεων του για την κρισιμότητα της διεθνούς κατάστασης με επίκεντρο την Ουκρανία, αποφάσισε την πραγματοποίηση πανελλαδικά και μέσα στο Δεκέμβρη πολιτικών εκδηλώσεων της Οργάνωσης. Για να αναδειχθούν τα συμπεράσματα των τελευταίων αγώνων και να στηριχθεί πολιτικά η γραμμή της συνέχισης της μαζικής πάλης. Για να προβληθεί και να επιχειρηματολογηθεί η Πρόταση Συντονισμού που το ΚΚΕ(μ-λ) έχει καταθέσει από το Σεπτέμβριο που η αναγκαιότητα της ενισχύεται διαρκώς από όλες τις εξελίξεις.

Παράλληλα το Κ.Ο. αποφάσισε την πραγματοποίηση μεγάλης πολιτικής πανελλαδικής εκδήλωσης στην Αθήνα το Σάββατο 28 Γενάρη. Εκδήλωση μνήμης και τιμής στο σύντροφο μας Αντρέα Βογιατζόγλου αλλά και στους συντρόφους μας Γρηγόρη Κωνσταντόπουλο, Ηλία Καμαρέτσο, Βασίλη Γεμιστό. Για να αναδείξουμε την πρωτοπόρα καθοδηγητική τους προσφορά στην Οργάνωση και στο κίνημα, προσφορά που ήταν καθοριστική στη 40χρονη διαδρομή μας και αποτελεί βάση και κεφάλαιο για τη συνέχιση και την ανάπτυξη της Οργάνωσης και της πάλης μας στην ιδιαίτερα απαιτητική περίοδο που έχουμε μπει.

Εδώ και αρκετό καιρό, τα στελέχη της κυβέρνησης και ο ίδιος ο Μητσοτάκης εκφράζουν την πεποίθησή τους ότι η χώρα μετατρέπεται γοργά σε «κόμβο ενέργειας» και «εξαγωγέα ενεργειακής ασφάλειας». Εν μέσω της ενεργειακής κρίσης, το πολιτικό προσωπικό της άρχουσας τάξης, για λογαριασμό τόσο αυτής όσο και των προστατών της, ελπίζει να κάνει και αυτή την κρίση ευκαιρία. Να μετατρέψει τη χώρα σε σταθμό μεταφόρτωσης υδρογονανθράκων, μετά κι απ' την ήδη μετατροπή της σε πολεμικό προγεφύρωμα των δυνάμεων των ΗΠΑ, της Γαλλίας και συνολικά του ΝΑΤΟ. Το ερώτημα είναι, θα παράγει ενέργεια ή θα τη διακομίζει;

Η ιστορία πάει κάποια χρόνια πίσω, όταν σχεδιαζόταν ο EAST MED στην Ανατολική Μεσόγειο και οι αγωγοί αποτελούσαν γενικότερα το βασικό μέσο μεταφοράς πετρελαίου και φυσικού αερίου. Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, ωστόσο, είχαν άλλη γνώμη και, πριν καν ολοκληρωθούν τα προσχέδια των σχετικών μελετών, τον

«δικαιοσύνης», είναι σίγουρο ότι δεν θα έχουν καμιά σχέση με την τελική κατάληξη, στο βαθμό, βέβαια, που όντως βρεθούν και θεωρηθούν αξιοποιήσιμα. Επίσης, είναι χαρακτηριστικό ότι το Αιγαίο έχει αφεθεί απ' έξω. Η προϊστορία με την Καβάλα, τη Θάσο και τον Πρίνο πριν από δεκαετίες και εν συνεχεία προσφέρονται για ασφαλή συμπεράσματα όσον αφορά τα «κέρδη» του λαού και τις τιμές του πετρελαίου στη χώρα μας. Οι εργάτες της ΚΑΥΑΛΑ OIL αποτελούν, άλλωστε, ζωντανό παράδειγμα... ανάπτυξης κι ευημερίας!

Μέσα σ' όλα αυτά, η ντόπια ολιγαρχία του πλούτου και το πολιτικό της προσωπικό, προεξάρχοντας του ΣΥΡΙΖΑ (αντιπολίτευση γαρ), ερωτοτρόπησαν με την ιδέα της επέκτασης των ελληνικών χωρικών υδάτων νότια και νοτιοδυτικά της Κρήτης στα 12 ναυτικά μίλια. Το σχέδιο το 'φαγε η μαρμάγκα, βέβαια. Η τουρκική πλευρά διαμήνυσε ότι κάτι τέτοιο θα ήταν περίπου μια επανάληψη της «αιτίας πολέμου» που έχει υιοθετήσει ως δόγμα για το Αιγαίο Πέλα-

«Κόμβος ενέργειας»

Ρεαλιστική επιδίωξη ή ονειρώξη της άρχουσας τάξης;

ακύρωσαν. Η επίσημη αιτιολογία αφορούσε το ασύμφορο της επένδυσης. Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και ο πόλεμος που μαινεται εκ των πραγμάτων αναδεικνύουν το ενεργειακό ως μείζον ζήτημα για την Ευρώπη και την ΕΕ. Κάποιοι συστημικοί εγχώριοι αναλυτές ξαναθυμήθηκαν τον αγωγό και βάλθηκαν να μας πείσουν ότι μπορεί να λάβει σάρκα και οστά. Άλλες, όμως, είναι οι προτεραιότητες των ΗΠΑ, που επιδιώκουν να εξαρτήσουν ενεργειακά αυτοί την Ευρώπη, απεξαρτώντας την από τη Ρωσία. Εξ ου και οι καραβιές του πανάκριβου υδροποιημένου φυσικού αερίου που επιχειρούν να δημιουργήσουν μια συνεχή γραμμή τροφοδοσίας της Ευρωπαϊκής Ηπείρου. Μπορούν, όπως έχουν έρθει τα πράγματα, να καλύψουν τις ανάγκες; Δύσκολο φαίνεται, γι' αυτό και κάποιοι αγωγοί εξακολουθούν να την τροφοδοτούν.

Η χώρα μας, λόγω της γεωγραφικής της θέσης αλλά και της εξάρτησής της από τη Δύση, προσφέρεται για διαμετακομιστικές μπίζνες. Άλλωστε, το «δαιμόνιο» εφοπλιστικό κεφάλαιο πάντα αποτελούσε -με το αζημίωτο- προπομπό σε τέτοιου είδους «δουλειές». Αρκεί κανείς να ρίξει μια ματιά στα πλοία που αγοράζονται ή μετατρέπονται για τη μεταφορά LNG. Η Ρεβουθούσα και η Αλεξανδρούπολη, απ' την άλλη, διαφημίζονται δεόντως από την κυβέρνηση ως σταθμοί εκφόρτωσης και επαναεριοποίησης του καυσίμου. Οι αγωγοί αναλαμβάνουν τη συνέχεια. Παράλληλα, έχουν ήδη «κοπεί» τα θαλάσσια οικόπεδα κι έχουν χορηγηθεί οι σχετικές άδειες σε ποιους άλλους, στα γνωστά αμερικανικά και ευρωπαϊκά μονοπώλια του είδους, με... τσόντα κάποιες ελληνικές εταιρείες. Το άγχος και η σπουδή για τον καθορισμό των ζωνών εκμετάλλευσης με όλες τις γειτονικές χώρες, πλην φυσικά της Τουρκίας, δεν κρύβεται. Είναι πολλοί οι ρόλοι και τα... λεφτά, δηλαδή επί της ουσίας το μπαξίσι, βεβαίως.

Το ενδιαφέρον επί του παρόντος επικεντρώνεται στη δυτική Ελλάδα και οπωσδήποτε νότια και δυτικά της Κρήτης. Μάλιστα, επεκτάθηκε η ζώνη όπου ξεκινούν έρευνες κατ' αρχήν από την Εχσον Mobil, που συμπεριλαμβάνουν και ορισμένα σημεία στα οποία εφάπτονται, ακόμη και τέμνονται η ελληνική ΑΟΖ και το Τουρκολιβικό Σύμφωνο! Τα όποια κοινά στοιχεία, ανεξαρτήτως του σε ποιου τη θαλάσσια δικαιοδοσία θα βρεθούν, είναι απολύτως βέβαιο ότι θα «ξεκοκαλιστούν» από τις εταιρείες που θα τα βρουν και θα τα εξορύξουν. Τα ποσοστά που αναφέρονται σε δημοσιεύματα ότι περιλαμβάνουν οι σχετικές συμφωνίες, για να δημιουργήσουν στη λεγόμενη κοινή γνώμη μια αίσθηση

Είναι παραπάνω από σίγουρο ότι έβαλαν φρένο σε τέτοιους μαξιμαλισμούς και οι αμερικάνοι φίλοι της άρχουσας τάξης που δεν θέλουν «αναβάθμιση» καμιάς από τις συνορεύουσες χώρες σε βάρος της άλλης, για να μπορούν να επιβάλλουν τις ορέξεις τους. Άλλο αν, πολλές φορές, η «ερμηνεία» της κάθε πλευράς αξιολογεί κατά πως θα ήθελε τα δεδομένα, θεωρώντας την επιθυμία της και δυνατότητα. Η προσγείωση δεν αργεί να έρθει, πολλές φορές και με άγαρμπο τρόπο.

Όσους υπολογισμούς, όσες προβολές κερδών και ρόλων κι αν ονειρεύεται το ντόπιο κατεστημένο, ένα είναι σίγουρο: άλλοι έχουν και το μαχαίρι και το πεπόνι και σ' αυτούς οφείλει να υποτάσσεται. Οι υπομνήσεις και οι αιτήσεις από μεριάς του μόνο αν ταιριάζουν απόλυτα με τους σχεδιασμούς τους μπορούν να έχουν κάποια τύχη. Ακόμη κι αν υπάρχουν και αξιοποιηθούν κοιτάσματα, τη μερίδα του λέοντος θα την αποκομίσουν οι ιμπεριαλιστές. Η εργατική τάξη και ο λαός δεν θα δουν το παραμικρό όφελος. Αυτό καταμαρτυρούν οι λαοί των πετρελαιοπαραγωγών χωρών, που είναι βυθισμένοι στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Τόσος πλούτος παρά με τόση ανέχεια! Γι' αυτό και το αίτημα-στόχος πάλης ενάντια στις εξορύξεις στις μέρες μας είναι όρος κυριολεκτικά ζωής. Τόσο σε περίοδο «ειρήνης» όσο και σε περίοδο πολέμου. Αυτού του τελευταίου που μπορεί να βρει «πάτημα» και αφορμή και στην ενεργειακή διάσταση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Είναι ένα σενάριο καθόλου επιστημονικής φαντασίας, με τις μεγαλομανίες και τους τυχοδιωκτισμούς που περισεύουν ένθεν κακείθεν του Αιγαίου.

Μέχρι στιγμής, είναι αλήθεια, η Ελλάδα ως μια απ' τις πύλες της Ευρώπης, χώρα μέλος της δολοφονικής-επιθετικής μηχανής του ΝΑΤΟ και της λυκοσυμμαχίας της ΕΕ, προσφέρεται για την εισαγωγή φυσικού αερίου και απ' εκεί διοχέτευση του στη νοτιοανατολική τους πτέρυγα. Αυτά τα «προσόντα» κραδαίνει η ντόπια άρχουσα τάξη ως θέλητρο προς τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Με την απαραίτητη συμπλήρωση των περι «σταθερότητας» και «ασφάλειας». Μέσα σ' έναν κόσμο εξαιρετικά ασταθή, σε μια περιοχική πολύ κοντά στις διακεκαυμένη ζώνη και με τις αντιθέσεις όλων εναντίον όλων να παροξύνονται, θυμίζουν όλα αυτά το περίφημο «δεν μας αγγίζει η κρίση» της αστικής διαχείρισης του 2008. Είτε ως παραγωγός είτε ως εισαγωγέας και διακομιστής μόνο δεινά επιφυλάσσει η ολιγαρχία του πλούτου για το λαό μας. Αυτή η διαπίστωση θα πρέπει να γίνει οδηγός στη δράση του!

δημοκρατικά δικαιώματα

Ελαιώνας ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ και χειροπέδες στους πρόσφυγες!

Κατασταλτική επιχείρηση πλήρους «εκκένωσης» του στρατοπέδου προσφύγων στον Ελαιώνα πραγματοποιήσε η αστυνομία την Τετάρτη 30/11, μετά από εντολή της κυβέρνησης και του δημάρχου Αθήνας. «Η επιχείρηση εκκένωσης εξελίχθηκε ομαλά», δήλωσε ο υπουργός Μετανάστευσης, Μηταράκης, δηλαδή με τη βίαιη εισβολή των ΕΚΑΜ και της ΟΠΚΕ στην προσφυγική δομή και με ξεσπίτωμα και συλλήψεις 13 προσφύγων και μεταναστών, που μεταφέρθηκαν με χειροπέδες στην Υποδιεύθυνση Αλλοδαπών, στην Πέτρου Ράλλη, καθώς και μιας αλληλέγγυας, που παραπέμφθηκε σε αυτόφωρο.

Δεν είναι βέβαια η πρώτη επιχείρηση καταστολής στο χώρο αυτό, που προορίζεται να ενταχθεί στα σχέδια της συνολικότερης «ανάπλασης» της περιοχής του Ελαιώνα - Βοτανικού. Μια ακόμα «ανάπλαση», εκτός απ' αυτήν της εμπορευματοποίησης και καταστολής στα Εξάρχεια και στο Λόφο του Στρέφη. Ήδη απ' τον περασμένο Ιούνη είχαν αρχίσει τα σχέδια εκκένωσης του χώρου των προσφύγων στον Ελαιώνα, που ανήκει στον δήμο. Στο χώρο προβλέπεται να χτιστεί και το νέο γήπεδο του Παναθηναϊκού. Μέσα στον Αύγουστο οι πρόσφυγες χτυπήθηκαν με μεγάλη αγριότητα, άνδρες, γυναίκες και μικρά παιδιά, ξημερώματα μάλιστα, με ΜΑΤ, ΕΚΑΜ, χημικά και συλλήψεις. Στις αρχές του Νοέμβρη επαναλήφθηκε το σκληρό της καταστολής για να προχωρήσει άμεσα η εκκένωση. Βλέπετε οι «βιτρίνες» πρέπει να είναι απαλλαγμένες απ' την ανθρώπινη δυστυχία που προκαλεί το καπιταλιστικό σύστημα κι ο ιμπεριαλισμός. Είτε αυτή η δυστυχία αποτυπώνεται στην καθημερινή ζωή των προσφύγων και των μεταναστών είτε άλλων ανθρώπων, αστέγων, Ρομά ή εξοθλιωμένων...

Σύμφωνα με τον Μηταράκη, απ' τους 2.451 αρχικά διαμένοντες πρόσφυγες της δομής έφτασαν να μείνουν μόνο 57. Η δόμη θα κλείσει, οι οικίσκοι θα μεταφερθούν αλλού, οι οικογένειες των προσφύγων θα μεταφερθούν «σε άλλες δομές» -εξίσου ή και περισσότερο άθλιες- μέσα στο χειμώνα, τα προσφυγόπουλα θα βρεθούν εκτός σχολείων και ο χώρος θα παραδοθεί προς «αξιοποίηση», δηλαδή για εμπορευματοποίηση και κερδοφορία. Η δομή αυτή ήταν και η τελευταία ανοικτή μέσα στην πόλη. Όπως καταλαβαίνετε, η περιθωριοποίηση των προσφύγων θα ενταχθεί με τη μεταφορά τους εκτός πόλης, αν δεν... απελαθούν.

Δεν υπάρχει λοιπόν καν τόπος να «στεριώσουν» οι ήδη ξεριζωμένοι απ' τις χώρες τους, απ' τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Αναδεικνύεται πως πέρα απ' το γεγονός ότι οι δομές αυτές είναι άθλιες (και δεν θα μπορούμε στη λογική... μέτρησης του «βαθμού αθλιότητας» της καθεμιάς), είναι και προσωρινές. Αναδεικνύεται η ανασφάλεια και η περιπλάνηση αυτών των ανθρώπων, η οποία δεν έχει τέλος! Στον Ελαιώνα, οι πρόσφυγες «θυσιάζονται» στο βωμό της καπιταλιστικής κερδοφορίας, της «ανάπλασης» της πόλης. Στο Αιγαίο και στον Έβρο «θυσιάζονται» πάλι, ως εργαλείο της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης, με τις επαναπροωθήσεις. Θυσιάζονται επίσης και λόγω της επιδίωξης της ντόπιας αστικής τάξης να ικανοποιήσει τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ και να ανακόψει τις προσφυγικές ροές προς αυτήν.

Η αντι-προσφυγική πολιτική της άρχουσας τάξης και των όλων των κυβερνήσεων, της ΝΔ σήμερα, των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ που εφαρμόσαν τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ χθες, δεν πάνει πάτο. Διέξοδος από την αθλιότητα που ζουν οι πρόσφυγες και οι μεταναστες μπορεί να φανεί μόνο απ' τον αγώνα. Έναν αγώνα μαζί με τον ελληνικό λαό, με τους εργαζόμενους και

τη νεολαία, για ζωή και/με δικαιώματα. Για ανθρώπινες συνθήκες στέγασης, ελεύθερη μετακίνηση, Άσυλο, δουλειά, περίθαλψη, εκπαίδευση, δημοκρατικά δικαιώματα.

Ξεκίνησε η δίκη των συλληφθέντων της διαδήλωσης της Νέας Σμύρνης Καταγγέλλουν τη δίωξη λόγω φρονημάτων

Ο Άρης Παπαζαχαρουδάκης, μέλος της αναρχικής πολιτικής συλλογικότητας «Μασόβκα», και ο Όμηρος Μ., που δικάζονται απ' τη Δεύτερα 5/12 στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο, μαζί με άλλους 9 συλληφθέντες της μεγάλης διαδήλωσης στη Νέα Σμύρνη, της 9 Μάρτη του 2021, μετά το όργιο αστυνομικής καταστολής που ακολούθησε. Καταγγέλλουν πως η δίωξή τους γίνεται για τις ιδέες τους, ενώ κατηγορούνται με βαριές κατηγορίες («απόπειρα ανθρωποκτονίας», «έκρηξη με κίνδυνο της ζωής» και «κατοχή εκρηκτικών»), για συμμετοχή στον τραυματισμό αστυνομικού της Ομάδας ΔΙΑΣ. Μοναδικό - και σαθρό- «αποδεικτικό» στοιχείο αποτελεί η... ερμηνεία μιας συνομιλίας μεταξύ τους στο κινητό τους τηλέφωνο που παρακολουθούνταν απ' την ασφάλεια, την ημέρα της διαδήλωσης. Σημειώστε πως ο κατηγορούμενος για την ίδια υπόθεση λεγόμενος «Ινδιάνος», ενώ κρατήθηκε για μήνες προφυλακισμένος ως φυσικός αυτουργός του τραυματισμού του αστυνομικού, αφέθηκε τελικά ελεύθερος αφού αποδείχθηκε ότι την ώρα των επεισοδίων δεν βρισκόταν καν στην περιοχή! Τέτοιο «μαγείρεμα»! Σημειώστε επίσης πως ο Παπαζαχαρουδάκης και ο Όμηρος είχαν καταγγείλει τα βασανιστήρια που υπέστησαν στο 12ο όροφο της ΓΑΔΑ για 8 ώρες (αναλυτικά μπορεί να βρει κανείς στο διαδίκτυο, στις σχετικές καταγγελίες, ενώ ενδεικτική ήταν η φράση των αστυνομικών του τύπου «θα βιάσουμε μέχρι και το κουτάβι σου»), για τα οποία υπέβαλαν μήνυση κατά της Αντιτρομοκρατικής. Ιατρικές γνωματεύσεις επιβεβαιώνουν τα βασανιστήρια αυτά. Να καταρρεύσει η σκευωρία!

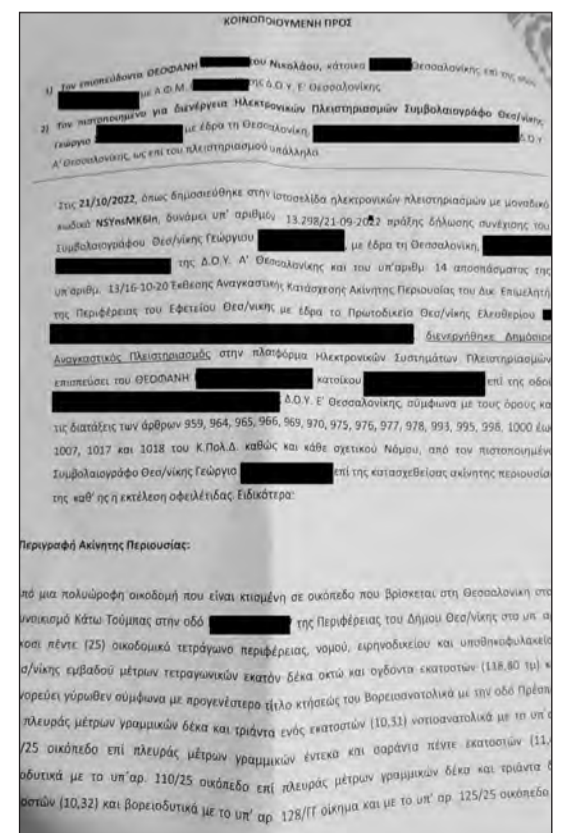
Ξεκίνησε την 1η Δεκέμβρη η δίκη σε δεύτερο βαθμό των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών

Στη δικαστική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού ξεκίνησε η δίκη σε δεύτερο βαθμό, στο 5μελές Εφετείο, των αγωνιστών πολιτικών προσφύγων απ' την Τουρκία και το Κουρδιστάν που είχαν καταδικαστεί με σαθρά στοιχεία σε 333 χρόνια φυλακή, συνολικά, για «συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση» και ζητούσαν μια δίκαιη δίκη (δες και προηγούμενα φύλλα «Π.Σ.», στη στήλη αυτή). Χαρακτηριστικό των προθέσεων του δικαστηρίου ήταν το γεγονός πως αρνήθηκε να κρατηθούν ηχογραφημένα πρακτικά, όπως ζήτησαν οι δικηγόροι των κατηγορούμενων, ώστε να αποφευχθούν οι μετέπειτα... προσθήκες σ' αυτά. Χαρακτηριστικές ήταν και οι αντιφάσεις και η απόκρυψη στοιχείων στις οποίες έπεσε μάρτυρας αστυνομικός. Πλήθους κόσμου βρέθηκε έξω απ' το χώρο των φυλακών, εκφράζοντας την αλληλεγγύη του με πανό και συνθήματα. Οι αγωνιστές αυτοί συνεχίζουν επίσης την απεργία πείνας στην οποία έχουν κατέβει, απαιτώντας δικαίωση. Η δίκη θα συνεχιστεί τη Δευτέρα 12 του Δεκέμβρη στον ίδιο χώρο. Υπενθυμίζουμε πως η όλη αυτή υπόθεση δίωξης αγωνιστών που έχουν φυλακιστεί και βασανιστεί για την αγωνιστική πολιτική τους δράση ανέδειξε και την αγαθή συνεργασία των δύο ανταγωνιζόμενων αστικών τάξεων και κυβερνήσεων και των διωκτικών τους μηχανισμών ενάντια στους λαούς και τους αγωνιστές. Μαζί με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά των ΗΠΑ, Βέβαια.

Θεσσαλονίκη Κατακραυγή για πλειστηριασμό πρώτης κατοικίας

Πληθαίνουν οι περιπτώσεις πλειστηριασμών το τελευταίο διάστημα. Πρόσφατο γεγονός, ο πλειστηριασμός πρώτης κατοικίας της Βούλας Π., μιας ελαστικά εργαζόμενης νοσηλεύτριας, η οποία χάνει το σπίτι της για χρέος 1.400 ευρώ. Αξιοσημείωτο ήταν το γεγονός πως η ίδια ενημερώθηκε λίγες μέρες πριν για την εντολή πλειστηριασμού μέσω συμβολαιογράφου που «ειδικεύεται» στον τομέα αυτόν. Είναι ένας από τους πολλούς πλειστηριασμούς που προηγήθηκαν, αλλά και από αυτούς που πρόκειται να πραγματοποιηθούν. Ο αριθμός τους αυξάνει περίπου 1.300 καθημερινά! Τράπεζες και funds εμπορεύονται χρέη και δάνεια και βγάζουν στο σφυρί ακόμα και την πρώτη κατοικία, ακόμα και για ευτελή ποσά. Χαρακτηριστικά, τον Σεπτέμβρη οικογένεια έχασε το σπίτι της για χρέος 880 ευρώ στον λογαριασμό κοινόχρηστων.

Πίσω, όμως, από αυτούς, βρίσκεται η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά και οι προηγούμενες, ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Η «κρίση» δεν είναι φυσικό φαινόμενο. Ο λαός χρόνια τώρα αντιμετώπιζε την ανεργία, τη φτώχεια, τη μείωση μισθών και συντάξεων, την πολιτική της ακριβείας. Δεν τα βγάζει πέρα, χρεώνεται στις τράπεζες, στην εφορία ή όπου αλλού, αδυνατεί στη συνέχεια να πληρώσει τις υπέρογκες δόσεις και στο τέλος έρχεται αντιμέτωπος με τη φρίκη του πλειστηριασμού. Η πρώτη κατοικία δεν εξαιρείται πλέον από αυτή τη διαδικασία. Οι νόμοι κόβονται και ράβονται για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου, που δεν διστάζει να βάλει χέρι στην περιουσία του λαού. Στην περίπτωση αυτή, η πρώτη κατοικία ήταν το φύλλο συκής που «προστάτευε» την τιμή, κυρίως του ΣΥΡΙΖΑ, όσο ήταν κυβέρνηση. Και η κυβερνητική αλλαγή ήταν μια βολική λύση... Ο λαός, όμως, δεν μπορεί και δεν πρέπει να σιωπά. Δεν μπορεί και δεν πρέπει να ελπίζει σε κυβερνητικές εναλλαγές. Αντίθετα, πρέπει να αναπτύξει αγώνες, να αντισταθεί για να σταματήσει την αντιλαϊκή επίθεση. Οι κινητοποιήσεις έχουν καταφέρει να αναβάλλουν πλειστηριασμούς, η ανατροπή, όμως, αυτής της πολιτικής έχει δρόμο να διανύσει.

Χρεωμένοι Δήμοι για ΔΕΗ και νερό

Προετοιμασία για νέα χαράτσια και ιδιωτικοποιήσεις

Οι Δημοτικές Επιχειρήσεις Ύδρευσης και Αποχέτευσης (ΕΔΥΕΑ) είναι υπερχρεωμένες στη ΔΕΗ, μετά την τραγική εκτίναξη των τιμολογίων παροχής ρεύματος. Οι αυξήσεις των τιμολογίων παροχής ρεύματος από τον Σεπτέμβριο του 2021 έφτασαν στο 239% για τη χαμηλή τάση και στο 406% για τη μέση τάση. Μόνο από τη ρήτρα αναπροσαρμογής, το επιπλέον κόστος έφτασε τα 120 εκατομμύρια ευρώ. Ακόμα και μετά την υποτιθέμενη κατάργησή της, από τον Αύγουστο του 2022 το κόστος για την παροχή ρεύματος ανέρχεται μηνιαίως σε 8 εκατομμύρια ευρώ. Αξίζει ενδεικτικά να αναφερθούμε στις αυξήσεις του κόστους για την ΕΔΥΕΑ Ρεθύμνου, που τον Οκτώβριο του 2020 ήταν 250.000 ευρώ, τον ίδιο μήνα του 2021 ανέβηκε στα 344.000, ενώ τον Οκτώβριο του 2022 έφτασε το 1.036.000 ευρώ.*

Από τη μεριά της, η κυβέρνηση μέσω του υπουργείου Οικονομικών ζητά από τους δήμους να αυξήσουν την τιμή στο νερό, για να μπορέσουν να φορτώσουν το κόστος στις πλάτες του λαού. Στην καλύτερη περίπτωση, μέσω του υπουργείου Εσωτερικών υπόσχεται πενιχρές επιδοτήσεις, οι οποίες και πάλι, όμως, είναι αποτέλεσμα της φοροληστείας που έχουν υποστεί οι εργαζόμενοι. Πάγια τακτική όλων των κυβερνήσεων είναι να φορτώνονται τα βάρη της κάθε κρίσης στις πλάτες του λαού.

Από τη μεριά τους, οι Δήμοι γκρινιάζουν για το αυξημένο κόστος που καλούνται να πληρώσουν, υποτίθεται ότι καταγγέλλουν την κυβερνητική πολιτική, όσοι από αυτούς ανήκουν σε κόμματα της αντιπολίτευσης, αλλά στην πραγματικότητα λειτουργούν σαν προέκταση του κυβερνητικού μηχανισμού. Δεν είναι, σε καμία περίπτωση, διατεθειμένοι να απευθυνθούν στον λαό, για να διεκδικήσουν

από κοινού μείωση των τιμών στο ρεύμα. Αντίθετα, αντιμετωπίζουν τον λαό σαν εχθρό, για αυτό και οπλίζουν τη δημοτική αστυνομία, ελπίζοντας ότι θα τους προστατέψει όταν η οργή του ξεχειλίζει.

Το νερό, το βασικότερο από τα βασικά αγαθά, η πηγή ζωής για τον άνθρωπο, αντιμετωπίζεται σαν προϊόν προς πώληση, που όποιος έχει να πληρώσει θα το έχει και οποίος δεν έχει... Έτσι, πέφτουν στο τραπέζι προτάσεις όπως η αύξηση των τιμολογίων του νερού, σε μια περίοδο που η ακρίβεια έχει τσακίσει τους μισθούς και ο λαός υποφέρει. Ανοιχτό είναι και το ενδεχόμενο ιδιωτικοποίησης σε κάποιες περιπτώσεις. Σε αυτή την περίπτωση, το όφελος για το σύστημα θα είναι διπλό, καθώς η τιμή του νερού θα αυξηθεί και το κεφάλαιο θα εκμεταλλευτεί άλλη μια βασική ανάγκη του λαού για να βγάλει κέρδος.

Η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση, οι δήμαρχοι και όλο το σύστημα δεν αναγνωρίζουν κανένα δικαίωμα για τον λαό. Αντίθετα, προσφέρουν όλες τις διευκολύνσεις στο κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο, για να θησαυρίζουν ακόμα και μέσα σε συνθήκες βαθιάς κρίσης του συστήματος. Έτσι επέτρεψαν στις εταιρείες παροχής ρεύματος να καταληστεύουν τον λαό με τις αυξήσεις των τιμολογίων και τις διευκολύναν διαμορφώνοντας το νομικό πλαίσιο που χρειάζονταν για να είναι και νόμιμη η ληστεία. Αυτή η πολιτική έχει ακολουθηθεί και στην περίπτωση των χρεώσεων παροχής ρεύματος προς τους Δήμους. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι την ίδια στιγμή που κινδυνεύουν με χρεοκοπία οι ΕΔΥΕΑ, οι Δήμοι αδυνατούν να εισπράξουν το σύνολο των δημοτικών τελών που καταβάλλονται από τους πολίτες προς τις εταιρείες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας. Τα δημοτικά τέλη, που τόσο επιβαρύνουν τον κάθε λογαριασμό και για τα οποία

αποτελεί πάγιο αίτημα η κατάργησή τους, διαρκώς αυξάνονται, με τη δικαιολογία ότι θα επιστρέψουν στον λαό μέσω υπηρεσιών που θα απολαμβάνει. Όμως, στην πραγματικότητα πρόκειται για κεφάλαια που αξιοποιούν οι εταιρείες παροχής και όταν και αν το αποφασίσουν, ίσως επιστρέψουν και κάτι στους Δήμους.

Μόνο οργή μπορεί να προκαλέσει στους εργαζόμενους, τους ανέργους, τους μετανάστες, τον λαό που προσπαθεί να τα βγάλει πέρα με την ακρίβεια και τη φτώχεια που του έχουν φορτώσει, το ενδεχόμενο αύξησης των τιμολογίων του νερού. Για άλλη μια φορά, καλείται να πληρώσει το μάρμαρο, ενώ οι εταιρείες παροχής ρεύματος προστατεύονται και τα κέρδη τους είναι ιερά για την κυβέρνηση και το σύστημα. Είναι σίγουρο πως το θέμα του νερού στην καλύτερη περίπτωση θα αποτελέσει αντικείμενο αξιοποίησης από κυβέρνηση και αντιπολίτευση, εν όψει των επερχόμενων εκλογών, όποτε αυτές γίνουν. Δεν υπάρχει καμία ελπίδα να λυθεί το πρόβλημα μέσα από τα κυβερνητικά

τους προγράμματα και τις κάλπικες υποσχέσεις. Όσο δεν αναγνωρίζεται το δικαίωμα του λαού στην κάλυψη των βασικών του αναγκών και η εξασφάλιση των κερδών του κεφαλαίου παραμένει κύριο μέλημά τους, η συζήτηση θα εξαντλείται σε «σχέδια ανάπτυξης» και «ρεαλιστικές λύσεις», πάντα προς όφελος του κεφαλαίου. Απέναντι στις εκλογικές αυταπάτες, που ζεσταίνονται συστηματικά για να είναι έτοιμες να σερβιριστούν, αντιτάσσουμε την πραγματικότητα των αναγκών του λαού και της πάλης του. Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμά μας στην πρόσβαση στο νερό. Με συλλογικό αγώνα, ο λαός να διεκδικήσει μειώσεις στα τιμολόγια για ρεύμα, νερό, ενέργεια και όλα τα βασικά είδη που χρειάζεται για να ζήσει, αυξήσεις σε μισθούς και σε συντάξεις στο κόστος ζωής.

* «Πνίγουν στα χρέη τις εταιρείες ύδρευσης», Εφημερίδα των Συντακτών, 2/12/2022

Η ακρίβεια γονατίζει το λαϊκό εισόδημα, τα κόκκινα δάνεια πληθαίνουν και η κυβέρνηση κοροϊδεύει τον λαό

Με τον πληθωρισμό να καλπάζει και με αποτέλεσμα να μειώνεται δραστικά η αγοραστική δύναμη των λαϊκών νοικοκυριών, η πολιτική τραπεζών και συστήματος με την αύξηση των επιτοκίων σε νέα και υφιστάμενα δάνεια αφαιμάζει ολοένα και περισσότερο το λαϊκό εισόδημα. Την ίδια ώρα, σε ένα σύστημα που επί της ουσίας εξαναγκάζει τους εργαζόμενους να κρατάνε και να κινούν το εισόδημά τους σχεδόν αποκλειστικά μέσω τραπεζών, τα επιτόκια των καταθέσεων παραμένουν αμετάβλητα, κουρεύοντας (έμμεσα) περαιτέρω το πραγματικό εισόδημα. Οι αριθμοί δείχνουν το μέσο επιτόκιο νέων δανείων να αυξάνεται κατά 0,26% στο 4,86% μόνο κατά τον Οκτώβριο (έχοντας ουσιαστικά διπλασιαστεί από την αρχή του έτους), ενώ το μέσο επιτόκιο νέων καταθέσεων παραμένει παγωμένο στο 0,05%, πηγαίνοντας κόντρα ακόμα και στις «νόρμες» της ίδιας της καπιταλιστικής οικονομίας, που θέλει την αύξηση του συνόλου των επιτοκίων για την αντιμετώπιση πληθωριστικών πιέσεων στην οικονομία.

Αυτή την «ανακάλυψη» έκαναν ξαφνικά στην κυβέρνηση, με τον Μητσοτάκη και τον Σταϊκούρα να «επιτίθενται» στις τράπεζες, μπροστά και στην «μυρωδιά» των εκλογών. Συγκεκριμένα, ο

υπουργός οικονομικών έστειλε «αυστηρό μήνυμα» στις τράπεζες να αυξήσουν τα επιτόκια των καταθέσεων και να μειώσουν τα απαράδεκτα (όπως χαρακτηρίσει) επιτόκια δανεισμού, καθώς και τις αναντίστοιχα ακριβές τραπεζικές προμήθειες, «κοπτόμενος» για το καλό των ευάλωτων νοικοκυριών. Ζήτησε μάλιστα από τις τράπεζες να επωμιστούν το κόστος αυτών των κινήσεων, μιας και ο κρατικός προϋπολογισμός δεν έχει χώρο για τέτοιες ενέργειες. Ενώ σαν αντιμετώπιση της αύξησης των νέων κόκκινων δανείων, που προβλέπεται βάσει της οικονομικής κατάστασης του λαού και της αδυναμίας να ανταπεξέλθει ακόμα και στα βασικά του έξοδα, πρότεινε να ενταχθούν και οι ευάλωτοι ενήμεροι δανειολήπτες στον εξωδικαστικό μηχανισμό. Τόνισε δε ότι η πολιτική της κυβέρνησης είναι αυτή που εξυγίανει τις τράπεζες (στις πλάτες βέβαια του λαού και των εργαζομένων που πλήρωσαν με αίμα αυτή την «εξυγίανση»), ενώ άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο, αν δεν «συμμορφωθούν» οι τραπεζίτες, να επιβληθεί έκτακτος φόρος στα υπερκέρδη των τραπεζών, τα οποία παραδέχεται η κυβέρνηση ότι αυξήθηκαν σε μεγάλο βαθμό ακόμα και σε περίοδο κρίσης. Δεν ντράπηκε καν να υποστηρίξει πως η πολιτική του συστή-

ματος να στηρίξει τις τράπεζες έγινε με στόχο την στήριξη των δανειοληπτών και όχι των τραπεζιτών...

Στο ίδιο «πολεμικό» κλίμα κινήθηκε και ο Μητσοτάκης, βάλλοντας κατά των τραπεζών, αν και έτρεξε άμεσα να διαψεύσει τον υπουργό οικονομικών στο σενάριο του έκτακτου φόρου, διαβεβαιώνοντας στην ομιλία του στο Λονδίνο μπροστά σε επενδυτές ότι δεν υπάρχει τέτοια πρόθεση, πλέκοντας παράλληλα το εγκώμιο των ελληνικών τραπεζών που τόσο σκληρά τους «τραβάει το αυτί».

Η πραγματικότητα, έξω από τα προεκλογικά αφηγήματα της κυβέρνησης, θέλει τους πλειστηριασμούς να προχωράνε κατά εκατοντάδες, χιλιάδες επισημιά δάνεια (όχι μόνο τα κόκκινα) να έχουν περάσει στα χέρια διαφόρων funds (στο πλαίσιο της ίδιας εξυγίανσης της εικόνας των συστημικών τραπεζών), τα οποία με την σειρά τους έχουν τρέξει χιλιάδες δικαστικές διαταγές πληρωμής, ακόμα και για χρέη μερικών χιλιάδων ευρώ, δεσμεύοντας τις κατοικίες και τα πενιχρά εισοδήματα των λαϊκών οικογενειών. Χαρακτηριστικό του «αγώνα δρόμου» που έχουν κάνει τα κοράκια των funds είναι ότι οι αιτήσεις για την ανακοπή των υποχρεωτικών μέτρων είσπραξης φτάνουν να

εκδικάζονται μετά το 2029! Ενώ ο εξωδικαστικός μηχανισμός που εμφανίζει η κυβέρνηση ως δίκτυο προστασίας των ευάλωτων νοικοκυριών (και προβλέπει ως και την πτώχευση των προσώπων), μετά το πρώτο εξάμηνο που εφαρμόστηκε και πήγε άπατος, παραμένει στα αζήτητα μιας και οι όροι και τα επιτόκια που προτείνονται, αλλά και ο μικρός αριθμός αιτήσεων που εγκρίνεται, απλά επιβεβαιώνει τις δεσμεύσεις και την πολιτική του συστήματος να μείνουν εκτός «ρύθμισης» χιλιάδες λαϊκά νοικοκυριά.

Η παραπάνω κατάσταση δεν εμπόδισε τον Μητσοτάκη να βγει με πανηγυρικές δηλώσεις μετά το πράσινο φως από το Eurogroup για την εκταμίευση της τελευταίας δόσης, μιλώντας για μια σημαντική στιγμή για την πατρίδα, η οποία επιβραβεύει τους μεγάλους κόπους κάθε Ελληνίδα και Έλληνα, αναγνωρίζοντας την επιτυχία(!) της ελληνικής οικονομίας και δεσμευόμενος ότι θα μείνει στον ίδιο δρόμο, με... σιγουριά, συνέχεια και συνέπεια. Σιγουριά, συνέχεια και συνέπεια στην πολιτική του συστήματος της φτώχειας, της εξαθλίωσης και της καταστολής, που κάνει ξεκάθαρο πως για να ζήσει αυτός ο λαός θα πρέπει να αγωνιστεί απέναντι σε αυτό το σύστημα και σε κάθε επίδοξο εκφραστή του.

Σε πρώτο πλάνο οι κάλπες ως φρένο στις αγωνιστικές διαθέσεις

Είναι αδιαμφισβήτητο πως οι αντικειμενικοί-υλικόι όροι που ώθησαν τμήματα του λαού να βγουν μαζί στον δρόμο το προηγούμενο διάστημα σπρώχνουν ακόμη πιο έντονα προς τη συνέχιση αυτής της πορείας. Όσο και να μαγειρεύονται τα στοιχεία που δημοσιοποιούνται κάθε μήνα απ' την ΕΛΣΤΑΤ για τους δείκτες του πληθωρισμού και της ανεργίας, είναι τόσο μεγάλη η επιδείνωση στους όρους ζωής της κοινωνικής πλειοψηφίας, που επιβάλλει τα πραγματικά δεδομένα. Άλλωστε για το πόσο πάνω -απ' το επίσημο περίπου 10%- είναι ο πραγματικός πληθωρισμός, αρκεί και μόνο η εικόνα με τα λουκέτα στα βρεφικά γάλατα στα σούπερ μάρκετ, για να γίνει κατανοητό το μέγεθος του προβλήματος. Όσο βαθίζουμε όλο και πιο βαθιά στον χειμώνα, θα σκληραίνουν αυτά τα δεδομένα, γιατί το επίπεδο των μισθών είναι τόσο χαμηλό, που η ακραία φτώχεια κυκλώνει όλο και περισσότερα λαϊκά στρώματα.

Απ' την άλλη, οι εκατοντάδες χιλιάδες απεργοί και διαδηλωτές στις 9 Νοέμβρη, όπως και στο Πολυτεχνείο ήταν ξεκάθαρο δείγμα αγωνιστικών διαθέσεων προς όλες τις κατευθύνσεις. Ειδικά όταν αυτό μπορούσε να συμπληρώνεται και από κινήσεις «τοπικές», όπως η μαζική διαδήλωση για τον πλειστηριασμό σπιτιού στην Αθήνα.

Η κυβέρνηση πέταξε στο τραπέζι πιο έντονα το ζήτημα των εκλογών. Το «μυρίζει εκλογές» του Μητσοτάκη ήταν ένα σαφές σήμα, πέρα απ' τις πολιτικές δυνάμεις, και προς τον λαό, με βασική στόχευση να μπει φρένο στην αναζωπύρωση αγώνων. Επιχειρείται η μεταφορά της όποιας λαϊκής αναζήτησης σε ένα σημείο παιχνιδιού, όπου το όπλο της αυταπάτης, ότι μπορούν τάχα να βρουν διέξοδο τα βάσανα των «από κάτω» στις κάλπες που στήνουν οι «από πάνω», θα ορίσει την όποια λύση στα λαϊκά προβλήματα. Από τη δήλωση αυτή και έπειτα, διαμορφώθηκαν μια σειρά δεδομένα με επίδραση στις κινητοποιήσεις.

Η προεκλογική δουλειά του ΣΥΡΙΖΑ

απελευθερώνεται ακόμη πιο πολύ από ένα τέτοιο κλίμα. Ο τρόπος με τον οποίο οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ χρησιμοποιούν τις εκλογές αμέσως μετά τις διαδηλώσεις της 17 Νοέμβρη είναι με όρους ταφόπλακας κινηματικής και εξαργύρωσης εκλογικής. Η σιγή στην ΟΛΜΕ, οι βουλευτές στους πλειστηριασμούς και η μεταφορά στο κοινοβούλιο της κινητοποίησης των υγειονομικών ήταν καθαρά δείγματα αυτής της προσπάθειας.

Βούτυρο στο ψωμί και για τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ αποδεικνύεται να είναι όλο αυτό το κλίμα. Μπορεί να ήθελαν να χρησιμοποιήσουν για λόγους διαπραγματευτικής ισχύος τους απεργούς στις 9 του Νοέμβρη, σε καμιά περίπτωση όμως δεν θα ρίσκαραν κινήσεις που θα έδειχναν μια συνέχισή στους απεργιακούς αγώνες. Άλλωστε, ο ρόλος του «αποσβεστήρα» είναι ο βασικός στην ύπαρξή τους.

Σχεδόν ένας μήνας κλείνει απ' την τελευταία απεργία και η μόνιμη καραμέλα της κλιμάκωσης που αναμασάει το ΠΑΜΕ φαίνεται να βρίσκει τον δρόμο της. Θα κλιμακωθεί η απεργία με... συλλαλητήριο το Σάββατο 17 Δεκέμβρη εν όψει της ψήφησης του προϋπολογισμού. Επί έναν μήνα πανηγυρίζεται απ' τον Ριζοσπάστη η επιτυχία της απεργίας, τονίζεται η ανάγκη συνέχειας, καταγγέλλεται η ΓΣΕΕ κ.τ.λ.

Αν μη τι άλλο, το ΚΚΕ καταλαβαίνει πολύ καλά τα μηνύματα της κυβέρνησης. Όταν, λοιπόν, καταθέτει πρόταση στη Βουλή για τους πλειστηριασμούς, στέλνει και τα αντίστροφης κατεύθυνσης μηνύματα. Την προσπάθειά του να μεταφράσει στην κάλπη τη συμμετοχή του στο λαϊκό κίνημα, ένα αναθεωρητικό-ρεφορμιστικό κόμμα όπως είναι το ΚΚΕ δε θα την παζαρέψει για κανένα λόγο. Οι συνεχείς τοποθετήσεις εκλογικού καλέσματος του γ.γ. του ΚΚΕ δεν αφήνουν παρά την επιλογή του κατεβάσματος του πήχη των κινητοποιήσεων. Απόλυτα εναρμονισμένος με το κλίμα που διαμορφώνει η κυβέρνηση με το «μυρίζει εκλογές».

Αλλά και η στάση των δυνάμεων της αριστεράς εκτός του κοινοβουλίου δεν κράτησε ούτε τα προσχήματα αυτή τη φορά. Οι όρκοι στα λόγια ότι θα πρέπει να συνεχιστούν με κάθε τρόπο οι κινητοποιήσεις δεν βρήκε καμιά μετάφραση. Ούτε τη συνηθισμένη προσπάθεια άσκησης πίεσης στις δυνάμεις του ΠΑΜΕ ώστε να προκηρύξει νέα απεργία δεν κατέγραψαν. Ενδεικτικό στοιχείο του πολιτικού προσανατολισμού των δυνάμεων αυτών είναι απ' τη μια η μη ανταπόκριση στα καλέσματα της Ταξικής Πορείας, ώστε μέσω της κοινής δράσης να παλευτούν δρόμοι συνέχισης των κινητοποιήσεων. Απ' την άλλη, πολλές είναι οι διαδοχικές συζητήσεις ανάμεσα σε οργανώσεις και οι προτάσεις μέχρι και στο ΜΕΡΑ25 για εκλογικούς σχεδιασμούς. Είναι ακόμα μια απόδειξη ότι το αίτημα της ανατροπής της κυβέρνησης όχι απλά δεν ευνοεί το κίνημα, αλλά ίσα ίσα αποτελεί νάρκη στα πόδια του.

Αν κάτι διαφαίνεται απ' όλα αυτά, είναι ότι οι προσπάθειες του λαού να επιβιώσει, η διάθεση του να αντιμετωπίσει αγωνιστικά την καπιταλιστική βαρβαρότητα δεν έχει σε αυτή τη φάση πολιτική έκφραση. Αν για το σύστημα αυτό είναι κάτι το ευτυχές, απ' την άλλη για τον

λαό είναι ζωτικής ανάγκη να συνεχιστεί η πάλη απέναντι στην επίθεση, τον πόλεμο, την καταστολή.

Το ερώτημα πάντως δεν είναι το για πόσο καιρό ο λαός θα διατηρεί την αγωνιστική του δυνατότητα, αλλά το κατά πόσο το αδιέξοδο της γραμμής του κυβερνητισμού και ο τοίχος της αντιλαϊκής επίθεσης θα πιέσουν και θα αναγκάσουν οργανώσεις της αριστεράς να αλλάξουν ρότα.

Η αναγνώριση αυτού του πολιτικού «κενού» και η προσπάθεια για διέξοδο προς την κατεύθυνση της πάλης είναι αυτά που οδηγούν το ΚΚΕ(μ-λ) με όσες δυνάμεις διαθέτει, να παλέψει να προωθήσει την πρόταση του συντονισμού της πάλης, ώστε να διατηρηθούν ανοιχτά πεδία αντιπαράθεσης του λαού με το σύστημα, διαχωριζόμενο πλήρως με τα πολιτικά ρεύματα της εκτόνωσης και των εκλογικών αυταπατών.

Άλλωστε, και η διεθνής εικόνα που δείχνει πύκνωση των λαϊκών κινητοποιήσεων και εξεγέρσεων σε όλο τον κόσμο, υπογραμμίζει την ανάγκη ενίσχυσης της κομμουνιστικής κατεύθυνσης και προοπτικής.

Συνέντευξη Κουτσούμπα

Στο φουλ οι εκλογικές μηχανές του ΚΚΕ

Μέσα από μια συνέντευξη στην εφημερίδα «Ελευθερία» της Λάρισας, ο γ.γ. του ΚΚΕ τοποθετήθηκε για ένα σύνολο ζητημάτων. Αν κάτι έμεινε σαν ρεζομέ απ' όλα όσα αναφέρθηκε -παραμερίζοντας τις λεκτικές ακροβασίες που μπερδεύουν μέσα στις προτάσεις καλέσματα για συμμετοχή σε αγώνες και τις εκλογές-, αυτό ήταν ο τόνος προετοιμασίας του ΚΚΕ για τις μάχες της κάλπης που έρχονται.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, ας εξηγηθούμε έστω και συνοπτικά. Για το ζήτημα της «ενέργειας», η άμεση πρόταση του ΚΚΕ είναι η σύγκρουση με την πολιτική της «πράσινης μετάβασης» και την «απολιγνιτοποίηση», η κατάργηση φόρων, η απόσυρση απ' τις κυρώσεις της ΕΕ κτλ. Για την ακρίβεια, η πρόταση είναι «ουσιαστικές αυξήσεις και κατάργηση ΦΠΑ στα βασικά αγα-

θά». Για τις υποκλοπές, έχουν ήδη καταθέσει αίτημα για σύγκληση της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας. Για τον πόλεμο και τις βάσεις, «να δυνάμωσει η πάλη για την απεμπλοκή της χώρας από πολεμικούς σχεδιασμούς,... το κλείσιμο των βάσεων» κ.λπ.

Δε θα σταθούμε στο μπρεζνιεφικού τύπου πρόγραμμα. Αν κάτι αποπνέουν όλες αυτές οι προτάσεις, αυτό είναι μια κατεύθυνση συμμόρφωσης της αντιλαϊκής πολιτικής και του κράτους με μια σειρά από προτάσεις κοινοβουλευτικού προσανατολισμού. Μα το ΚΚΕ μιλάει για ριζική ανατροπή της εξουσίας, θα έλεγε κάποιος. Πώς στηρίζεται η παραπάνω κατηγορία;

Επειδή, όμως, τα ζητήματα δεν είναι λεκτικά και οι ανατροπές στις εξουσίες κρίνονται στην ταξική πάλη, να δούμε δυο μόνο κεντρικά σημεία

της σημερινής κατάστασης. Απαιτείται ή όχι συγκρότηση των λαϊκών δυνάμεων στην κατεύθυνση να αντισταθούν αποτελεσματικά στην ολομέτωπη επίθεση, να διεκδικήσουν όρους βελτίωσης της ζωής τους; Αν ναι, τότε το ΚΚΕ πρέπει να απαντήσει στο γιατί σέρνεται πίσω απ' τη ΓΣΕΕ, ειδικά τώρα μετά από την εκδήλωση αγωνιστικών διαθέσεων του λαού. Γιατί δεν παίρνει καμιά πρωτοβουλία στο επίπεδο της βάσης των εργαζομένων, γιατί δεν κινείται για πραγματική κλιμάκωση. Γιατί πραγματικές αυξήσεις δεν γίνονται χωρίς πραγματικές συνελεύσεις και πραγματικές απεργίες. Κλιμάκωση απεργίας με συλλαλητήρια και παράλληλα προτάσεις για νόμους στη Βουλή δεν είναι κλιμάκωση. Εκλογική εξαργύρωση είναι.

Δεύτερον, η σημερινή εμπλοκή της

χώρας σε έναν πόλεμο που κρίνεται σε μια κλωστή με βάση την ισορροπία τρόμου των πυρηνικών, μπορεί να σταματήσει χωρίς την ενεργοποίηση αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού μαζικού κινήματος; Πόσο μάλλον το ξεπέταγμα των ιμπεριαλιστών μαζί με τις βάσεις τους από μια χώρα εξαρτημένη όπως η Ελλάδα; Αν ναι, τότε γιατί μπροστά σ' αυτή την πρωτόγνωρη κατάσταση δεν έχει υπάρξει καμιά σοβαρή ανάληψη πρωτοβουλίας εδώ και μήνες σ' αυτή την κατεύθυνση απ' το ΚΚΕ;

Είναι εντελώς ανέξοδο για τον κύριο Κουτσούμπα να πασπαλίζει την τοποθέτησή του με λίγο συμμετοχή στους αγώνες, στο κίνημα, ακριβώς γιατί το ΠΑΜΕ-ΚΚΕ δεν είναι εξωτερικός παρατηρητής. Όταν βάζει το χέρι του για να κλείνουν οι αγώνες, για να στρέφονται στην κοινοβουλευτική μάχη, τότε απλά

ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ

Αντιδραστική προεκλογική αντιπαράθεση με φόντο τη συντριβή των λαϊκών δικαιωμάτων

Είναι κοινός τόπος πως εδώ και αρκετούς μήνες η χώρα έχει εισέλθει σε μια άτυπη και παρατεταμένη προεκλογική περίοδο. Η ημερομηνία των εκλογών, φυσικά, εξακολουθεί να παραμένει ανοικτό ζήτημα για την ντόπια άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό, δεδομένων των αντιθέσεων και των πολλαπλών διαφορετικών προτεραιοτήτων των ξένων αφεντικών της, καθώς και της μεγάλης αβεβαιότητας των εγχώριων υποτακτικών αναφορικά με το τι τους επιφυλάσσουν αυτά για το μέλλον.

Η παρόξυνση της γενικευμένης κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, που φτάνει πολλαπλασιασμένη σε μια χώρα εξαρτημένη και ξετιναγμένη παραγωγικά, με τις προβλέψεις για την πορεία της οικονομίας να είναι κάθε άλλο παρά αισιόδοξες, οι όλο και πιο αναβαθμισμένες απαιτήσεις εμπλοκής στον άδικο πόλεμο της Ουκρανίας από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και η αναζωπύρωση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού με όλα τα κρίσιμα επίδικα που εμπεριέχει αποτελούν για την άρχουσα τάξη της χώρας παράγοντες μιας πρωτόγνωρης περιδίνησης. Πόσο μάλλον όταν σε ένα τέτοιο πλαίσιο το συμβόλαιο του 1974 για το «μοίρασμα» της εξάρτησης ανάμεσα σε Αμερικάνους και Ευρωπαίους υφίσταται νέες αναταράξεις, με τη χώρα να γίνεται πεδίο ενός άγριου ανταγωνισμού των κάθε λογής κέντρων των «προστατών», όπως αναδεικνύει εμφατικά και το σκάνδαλο των υποκλοπών. Ακόμα περισσότερο, όταν στη βάση της κρίσης και της αντιλαϊκής επίθεσης είναι δεδομένη η ακόμα μεγαλύτερη καταβύθιση μικρών και μεσαίων στρωμάτων στη φτώχεια και η διάρρηξη κάθε στοιχείου συνοχής του κοινωνικού ιστού, με τους κινδύνους εκρήξεων που συνεπάγεται κάτι τέτοιο για την ντόπια αστική τάξη.

το κάνει για να διατηρεί την «αγωνιστική» αναφορά του. Όπως κάθε ρεφορμιστική δύναμη, που χρησιμοποιεί το κίνημα για υπηρετήσει το κόμμα και όχι το αντίστροφο.

Ας επιστρέψουμε στη συνέντευξη προς επιβεβαίωση των παραπάνω ισχυρισμών μας. Στο κλείσιμό του ο Κουτσούμπας θέτει: «Σήμερα η ανησυχία και ο προβληματισμός δεν μπορεί να είναι η αναμονή για το πότε ο κ. Μητσοτάκης θα ανακοινώσει την ημερομηνία των εκλογών, αλλά συμμετοχή στους αγώνες, στο κίνημα, σε όλες τις μάχες με το ΚΚΕ για να γίνει ο λαός ο πρωταγωνιστής των εξελίξεων. Άλλωστε είμαστε ήδη σε προεκλογική περίοδο».

Τι και αν ακόμα δεν προκηρύχθηκαν οι εκλογές απ' τον Μητσοτάκη; Το ΚΚΕ δεν μπορεί άλλο να κρατηθεί. Ειδικά όταν λαμβάνει το σήμα ότι «μυρίζει εκλογές»...

Έχει τεθεί εκ των πραγμάτων, επομένως, το ζήτημα της αναδιάταξης του αστικού πολιτικού σκηνικού της χώρας, ώστε να μπορέσει να διαχειριστεί τα συσσωρευμένα αδιέξοδα του ντόπιου εξαρτημένου αστικού συστήματος εξουσίας. Οι ιμπεριαλιστές πάτρωνες δεν θα ήθελαν σε καμία περίπτωση την «επανάληψη» μιας συνθήκης παρατεταμένης πολιτικής αστάθειας και κατακερματισμού του πολιτικού προσωπικού, όπως αυτή που παρήγαγε στο παρελθόν το δίχρονο 2010-12. Γι' αυτό και οι δύο βασικοί πυλώνες ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ στηρίζονται και προετοιμάζονται για τη διεκδίκηση του κυβερνητικού θώκου, ενώ πρόθυμη για κάθε πιθανή χρήση εμφανίζεται και η εφεδρεία του ΠΑΣΟΚ.

Με την κήρυξη της έναρξης της προεκλογικής περιόδου από τις περιοδείες Μητσοτάκη και Τσίπρα να είναι πλέον γεγονός, στήνεται ένα αντιδραστικό προεκλογικό σκηνικό και κατασκευάζονται ψεύτικα διλήμματα για τη χειραγώγηση του λαού και της νεολαίας. Παράλληλα με την επιχείρηση εγκλωβισμού των μαζών, φυσικά, εξελίσσονται και οι προσπάθειες αμφοτέρων για να αποσπάσουν την έγκριση ντόπιων και ξένων κέντρων εξουσίας.

«Πάμε μπροστά ή πίσω», λέει ο Μητσοτάκης, εκβιάζοντας τον κόσμο της δουλειάς για αυτά που τον περιμένουν αν ξεστράτισει από την υποταγή στην κυρίαρχη πολιτική. Ταυτόχρονα, υπενθυμίζει και στην άρχουσα τάξη τις «περιπέτειες» που έζησε την πρώτη περίοδο της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ με τα capital controls και τις απειλές περί Grexit. «Αδικία ή δικαιοσύνη παντού», το δίλημμα των εκλογών κατά Τσίπρα, που πασχίζει να βρει σημεία διαφοροποίησης από την πολιτική της ΝΔ και να αναδείξει σε πρώτο πλάνο το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων, θέλοντας να το εμφανίσει σαν ζήτημα του «παρακράτους Μητσοτάκη». Κάνει τον ανήξερο για το γεγονός ότι το σύνολο του αστικού πολιτικού προσωπικού είναι απόλυτα έρμαιο των αντιθέσεων στους κόλπους του ξένου παράγοντα και ότι τα στριμώγματα δεν αφορούν μόνο το «κόντεμα» Μητσοτάκη, αλλά είναι κοινά για όλους.

Και σαν να μην έφταναν αυτά, επισημαίνεται για άλλη μια φορά ο «μαπαμπούλας» της ακυβερνησίας, στη βάση και

των προβλημάτων που δημιουργεί η απλή αναλογική, μόνο που τώρα οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί! Ως φορέας της «προοδευτικής διακυβέρνησης» με το ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοπαρουσιάζεται σήμερα προς το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό σαν ο υπ' αριθμόν ένα παράγοντας σταθερότητας, σε αντίθεση με τη ΝΔ, που είναι σίγουρο ότι θα οδηγήσει τη χώρα σε διπλές εκλογές. Από την άλλη, η ΝΔ εμφανίζεται να μη διαπραγματεύεται τίποτε λιγότερο από την αυτοδυναμία, δίνοντας τη μάχη κατά της «χαλαρής» ψήφου και παλεύοντας για την πλήρη και άνευ όρων συστράτευση της «δεξιάς πολυκατοικίας». Παρά την πολιτική φθορά που έχει σωρεύσει, διατηρεί το ατού της δημοσκοπικής διαφοράς από τον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος είναι φανερό ότι μέχρι στιγμής αδυνατεί να καρπωθεί την κοινωνική δυσαρέσκεια, όσο και αν το τελευταίο διάστημα προσπαθεί να σηκώσει επικοινωνιακά τους αντιπολιτευτικούς τόνους.

Την ίδια στιγμή με όλα αυτά, παίζεται και η κωμωδία για το ποιος από τους επίδοξους διαχειριστές του συστήματος ακολουθεί πιο «φιλολαϊκή» πολιτική. Ο Μητσοτάκης δήθεν τα βάζει με τις τράπεζες και φορολογεί τα υπερκέρδη των εταιρειών ενέργειας, ενώ ο Τσίπρας καταγγέλλει την «αισχροκέρδεια». Στο ζήτημα της ακρίβειας ο ΣΥΡΙΖΑ επικαλείται, μάλιστα, τους «μέσους όρους» στην ΕΕ, αποκρύπτοντας τον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα που βασιλεύει στο σύνολο των ευρωπαϊκών χωρών και του καπιταλιστικού κόσμου. Τα ψίχουλα των επιδομάτων είναι η μόνη «κοινωνική παρέμβαση» που μπορούν να υποσχεθούν και οι δύο, θέλοντας το λαό στο ρόλο του εξαθλιωμένου επαίτη. Χωρίς δημοσιονομικές υπερβάσεις, όμως, γιατί υπάρχει και ο στόχος της «επενδυτικής βαθμίδας», καθώς και το Ταμείο Ανάκαμψης, που είναι και για τους μεν και για τους δε κάτι σαν ιερό δισκοπότηρο.

Τι έχει να περιμένει ο λαός από αυτόν το σκυλοκαβγά; Απολύτως τίποτα! Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι όποιο κυβερνητικό σχήμα και να αναδειχτεί στις επερχόμενες εκλογές θα κληθεί να εφαρμόσει απαρέγκλιτα την πολιτική που υπαγορεύουν τα ξένα και ντόπια αφεντικά. Οι δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στους

ιμπεριαλιστές και το κεφάλαιο είναι δεδομένες και δεν μπορούν να ακυρωθούν. Δεσμεύσεις για τη συνέχιση της γραμμής της υποταγής στα πολεμικά σχέδια του ΝΑΤΟ και την παραπέρα εμπλοκή της χώρας σε αυτά, για τη συνέχιση του ξεπουλήματος της χώρας στο ξένο κεφάλαιο, για την κλιμάκωση της αντεργατικής-αντιλαϊκής επιδρομής, για την καθυπόταξη του λαού και την ένταση της φασιστικοποίησης. Όλα αυτά που, άλλωστε, υπηρετεί αυτή τη στιγμή και με το παραπάνω η ΝΔ και υπηρετήσε επάξια ο ΣΥΡΙΖΑ την περίοδο που κατείχε την κυβερνητική εξουσία.

Η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία δεν πρέπει να ξεχάσουν τα πεπραγμένα αυτών των κυβερνήσεων που τους μαύρισαν τη ζωή. Δεν πρέπει να ξεχάσουν, επίσης, την αντιδραστική πολιτική συναίνεση ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ που οικοδομήθηκε την περίοδο της πανδημίας, που τους στοίχισε χιλιάδες νεκρούς και πετσοκομμένα δικαιώματα. Δεν πρέπει να ξεχάσουν ούτε το «θα χύσουμε το αίμα μας για τους Αμερικάνους» της ΝΔ ούτε τον «διαβολικά καλό Τραμπ» και την αμερικανοδουλία του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν πρέπει να ξεχάσουν τα δισ. σε εξοπλιστικά, τα αντεργατικά μέτρα, τα μνημόνια, τους πλειστηριασμούς, τις ιδιωτικοποιήσεις, το γκρέμισμα της περιθάλψης, τους περιορισμούς στο απεργιακό δικαίωμα, είτε πρόκειται για τον νόμο Χατζηδάκη είτε για το 50%+1 της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, τις διώξεις, τις απαγορεύσεις, την καταστολή. Με λίγα λόγια, δεν πρέπει να ξεχάσουν όλα αυτά που προώθησε το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα ενάντια στα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα τα τελευταία χρόνια και φέρουν φαρδιά πλατιά την υπογραφή ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ και λοιπών παρατραχάμενων.

Ακόμα περισσότερο, ο κόσμος της δουλειάς πρέπει να αντισταθεί στην εξελισσόμενη επιχείρηση εγκλωβισμού της οργής του στην κάλπη. Μια επιχείρηση που εκπορεύεται από τα βασικά αστικά κόμματα, αλλά λαμβάνει και την απαραίτητη συνδρομή από την αριστερά της ήττας και της υποταγής. Με την οργάνωσή τους και την ανάπτυξη των αναγκών για την περίοδο αγώνων, οι εργάτες, ο λαός και η νέα γενιά θα γυρίσουν την πλάτη στους εκλογικούς εκβιασμούς.

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΚΑΓΚΑ

Απέναντι στα αποπροσανατολιστικά ξεροκόμματα, μαζικοί αγώνες για πραγματικές αυξήσεις για όλους

Πριν απ' την ψήφιση του νομοσχεδίου για τη δευτεροβάθμια περίθαλψη αλλά και στις μέρες που ακολούθησαν, μεγάλος θόρυβος δημιουργήθηκε σχετικά με το μισθολόγιο των γιατρών. Όχι τυχαία, μιας και εξυπηρετούσε από πολλές πλευρές τις επιδιώξεις της κυβέρνησης. Προβληματική ωστόσο είναι κι η πλευρά απ' την οποία έγινε η κριτική από την Ομοσπονδία και απ' τις ρεφορμιστικές δυνάμεις του κινήματος. Απ' την πλευρά μας και ακριβώς επειδή ο μισθός αποτελεί κεντρικό ζήτημα της αναμέτρησης εργοδοσίας – εργαζόμενου, έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

Πρώτο, βασική επιδίωξη ήταν να «χρυσώσουν το χάπι» για τις κραυγαλέα αντεργατικές διατάξεις του νομοσχεδίου. Ήδη απ' τη δημόσια διαβούλευση, τα στελέχη της κυβέρνησης, συγκροτημένα σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης και ΜΜΕ, διαφήμιζαν τις επερχόμενες αυξήσεις τροφοδοτώντας και με επιχειρήματα τα στελέχη τους στους χώρους δουλειάς με στόχο να μετριαστεί η γενικότερη δυσάρεσκεια.

Δεύτερο, με μπόλικη «δημιουργική λογιστική» και μεσοσταθμικότητα(!) φουσκώνονταν τα ποσοστά των αυξήσεων. Στην πραγματικότητα, για την πλειοψηφία των γιατρών μεταφράζονται σε 50-100€. Εισάγοντας δε τις συμβάσεις μερικής απασχόλησης, μεγάλο κομμάτι των νέων γιατρών θα παίρνει πολύ λιγότερα κι από αυτά που έπαιρνε.

Τρίτο, για άλλη μία φορά οι κυρίως αυξήσεις έχουν επιδοματικό χαρακτήρα και οι μισές δεν αφορούν την πλειοψη-

φία των γιατρών αλλά μόνο εκείνους που απασχολούνται αποκλειστικά σε ΜΕΘ, ΤΕΠ ή Αναισθησιολογικά τμήματα. Προωθείται η δημιουργία μισθών πολλών ταχυτήτων και τεχνητών ανταγωνισμών, για παράδειγμα λαμβάνοντας υπ' όψη ότι τα τμήματα ΤΕΠ βασικά στελεχώνονται εκ περιτροπής απ' το σύνολο των γιατρών (εφημεριακή κάλυψη). Επίσης, ενισχύει την αντίληψη της έκτακτης και κατά συνθήκη ανταμοιβής, ως συνέχεια των επιδομάτων που δόθηκαν σαν χριστουγεννιάτικος μποναμάς ή σαν ευεργεσία ιδιωτών και κόντρα στη λογική του ότι οι αυξήσεις αποτελούν δικαίωμα των εργαζόμενων που αφορά άμεσα τους όρους ζωής.

Τέταρτο, καίριας σημασίας είναι ότι η όλη συζήτηση αφορά τα ειδικά μισθολόγια των γιατρών ενώ για το σύνολο των υπόλοιπων υγειονομικών δεν προβλέπεται ευρώ. Χιλιάδες νοσηλευτές, τραυματιοφορείς, μάγειροι, εργαζόμενοι στην τροφοδοσία, διοικητικοί καθαριστές λογίζονται ως άφαντοι στο «μισθολογικό

πρόβλημα στο ΕΣΥ».

Πέμπτο, θεωρούμε ότι το αφήγημα ότι ο νέος νόμος θ' αποτελέσει φρένο στο κύμα παραιτήσεων και στο λεγόμενο brain drain δεν κέρδισε πολύ έδαφος στους εργαζόμενους. Άλλωστε η ίδια η Γκάγκα μετά την ψήφιση παραδέχτηκε ότι οι αυξήσεις όντως είναι μικρές. Ωστόσο, το μήνυμα προς τους εργαζόμενους είναι να μην περιμένουν τίποτα απ' την εργοδοσία και, αν δεν μπορούν να ζήσουν με το μισθό που παίρνουν, θα πρέπει να βρουν πρόσθετη δουλειά.

Στον αντίποδα αυτής της λογικής βρίσκονται οι μαζικές κινητοποιήσεις των υγειονομικών που εξελίσσονται στο NHS (αντίστοιχο ΕΣΥ) της Αγγλίας που διεκδικούν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς. Απέναντι στον μαζικό απεργιακό ξεσηκωμό, η κυβέρνηση επικαλείται τον δημοσιονομικό ρεαλισμό.

Μόνο που οι ανάγκες των εργαζόμενων δεν έχουν ταβάνι τα δημοσιονομικά μέτρα που επιβάλλει κάθε φορά το κεφάλαιο, που δεν είναι τίποτα περισσότε-

ρο απ' την υφαρπαγή και μεταφορά του πλούτου από τους εργαζόμενους προς το κεφάλαιο. Είναι ως εκ τούτου μεταξύ τους ασυμφιλίωτες στοχεύσεις και η ταξική πάλη το πεδίο αναμέτρησής τους. Το κεφάλαιο δεν έχει μεγαλοκαρδίες και η όποια τακτική επιλογή, όπως τα ξεροκόμματα που ίσως πετάει, εντάσσεται στο προχώρημα της επίθεσης συνολικά απέναντι στον κόσμο της εργασίας.

Ο αναγκαίος προσανατολισμός για τους υγειονομικούς είναι ο ίδιος δρόμος που βαδίζουν κι οι συνάδελφοι στο NHS. Αυτός του απεργιακού, διεκδικητικού αγώνα. Το πόσο αυτός θα δυναμώσει είναι που θα κρίνει τους μισθούς και τα δικαιώματα που θα κατακτήσουν. Σωστά αναδεικνύει η ΟΕΝΓΕ ότι, συγκριτικά με τους μισθούς του 2012, οι σημερινοί μισθοί, ακόμα και μετά τις αυξήσεις, είναι πολύ μειωμένοι, πόσο μάλλον που η ακρίβεια τους πετσοκόβει ακόμα περισσότερο. Όμως το δίκιο των εργαζόμενων δεν βρίσκεται ούτε στην κατάσταση του 2012 ούτε στην απόφαση του ΣτΕ που έκρινε παράνομες τις περικοπές. Δεν μπορεί όλο το πλαίσιο διεκδίκησης να συγκροτείται πάνω σ' αυτήν. Το δίκιο είναι όλο απ' την πλευρά των εργαζόμενων και «ταβάνι» του αγώνα είναι η απελευθέρωση της εργασίας απ' την καπιταλιστική εκμετάλλευση. Μέτρο του δίκιου απέναντι στο άδικο της εκμετάλλευσης είναι οι αγώνες των εργαζόμενων και αυτά που μπορούν κάθε φορά να καταφέρουν.

Αυτή η κατεύθυνση πρέπει να παλεύεται, για τη συγκρότηση μαζικών αγώνων που θα διεκδικούν και θα κερδίζουν πραγματικές αυξήσεις.

ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Η επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού είναι πιο επίκαιρη από ποτέ

Τελευταία, και με αφορμή τις τεράστιες αυξήσεις στην ενέργεια και τα είδη πρώτης ανάγκης, έχει ανοίξει και πάλι η συζήτηση για την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο. Η ΑΔΕΔΥ μάλιστα, με αφορμή έρευνα του Κοινωνικού Πολύκεντρου που δείχνει ότι το εισόδημα των δημοσίων υπαλλήλων έχει μειωθεί έως και 10-15% την τελευταία δεκαετία χωρίς να υπολογίζονται τα επιδόματα που ανεβάζουν τη μείωση στο 40%, έθεσε ξανά το αίτημα αυτό στην απεργία της 9ης Νοεμβρίου.

Ωστόσο, το ζήτημα δεν είναι κατά πόσο το αίτημα αυτό είναι επίκαιρο. Έτσι κι αλλιώς κανείς δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει στα σοβαρά το γεγονός ότι οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων έχουν μείνει καθιλωμένοι εδώ και μια δεκαετία τουλάχιστον, ενώ το κόστος ζωής έχει ανέβει. Ούτε μπορεί ν' αμφισβητήσει ότι την ευθύνη φέρουν τόσο οι πρώτες μνημονιακές κυβερνήσεις όσο κι οι επόμενες των ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, που πετσόκοψαν τους μισθούς και στη συνέχεια παγίωσαν τις μειώσεις με τα μισθολόγια του 2011 και του 2015. Ούτε τέλος, μπορεί κανείς ν' αγνοήσει τις εικόνες των νεοδιόριστων εκπαιδευτικών των 600 ευρώ που κοιμούνται σε αυτοκίνητα και παραλίες.

Βέβαια όταν το σύστημα θέλει, βρίσκει τον τρόπο: ο υπουργός εθνικής άμυνας υποσχέθηκε αποζημίωση ύψους 120 ευρώ σε όλο το προσωπικό του υπουργείου του, πολιτικό και στρατιωτικό, εν είδη δώρου Χριστουγέννων και ο πρωθυπουργός εξήγγειλε βοήθημα 600 ευρώ τον Δεκέμβριο στους ένστολους της ΕΛ.ΑΣ. για την αυξημένη «ασυνόμευση» (διάβαζε δολοφονίες, επιθέσεις και καταστολή) και στους πλιμενικούς για την «επιτυχή αντιμετώπιση» των μεταναστευτικών ροών.

Ωστόσο, η επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού για το σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων δεν είναι εύκολη υπόθεση, όπως δεν ήταν εύκολη ούτε κι η κατάκτησή τους. Πρωτοεμφανίστηκε ως αίτημα των εργαζόμενων στις 6 Δεκεμβρίου του 1925, εν μέσω μεγάλων εργατικών κινητοποιήσεων, παλεύτηκε με απεργία πρώτη φορά δυο χρόνια μετά, στις 22 Δεκεμβρίου 1927, για να κερδηθεί οριστικά το 1944 και το 1946. Η κατάκτησή τους ήταν αποτέλεσμα μεγάλων κινητοποιήσεων σε μια εποχή όπου η εργατική τάξη, εμπνεόμενη απ' τις σοσιαλιστικές ιδέες και κατακτήσεις, εφορούσε διεκδικώντας, με αξιώσεις και όρους, ένα καλύτερο αύριο. 60 χρόνια μετά και κάτω από πολύ διαφορετικές συνθήκες και όρους για την εργατική τάξη, στις 6 Αυγούστου 2009, το ΔΝΤ πρότεινε την περικοπή του 13ου και 14ου μισθού. Ακολούθησε η μείωση τους κατά 30%, η αντικατάστασή τους, στις 2 Μαΐου 2010, μ' ένα επίδομα της τάξης των 500 ευρώ για να φτάσουμε το 2012 στην πλήρη κατάργησή τους απ' την κυβέρνηση Σαμαρά και την οριστική τους ταφόπλακα το 2015 απ' τον ΣΥΡΙΖΑ.

Ο 13ος και 14ος μισθός έχει, λοιπόν, μεγάλη ιστορία για να μπορέσει να κερδηθεί με δικαστικούς αγώνες, δημοσιεύσεις ερευνών και «παρεμπιπτόντως» καταγραφή ως αιτήματος σε μεμονωμένες απεργίες. Η αύξηση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων κι η επαναφορά των δώρων θα πρέπει να γίνει υπόθεση όλων. Ειδικά σ' αυτές τις συνθήκες ακρίβειας και φτώχειας, είναι περισσότερο παρά ποτέ αναγκαίο να παλέψουν οι δημόσιοι υπάλληλοι για πραγματικές αυξήσεις στο κόστος της ζωής. Μια διαδικασία όμως που δεν μπορεί να γίνει με τους όρους των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών, αλλά με όρους κινήματος απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Την έλλειψη 61.000 εργαζόμενων στα ξενοδοχεία τη χρονιά που πέρασε διαπίστωσε το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδας στην 10η του συνέλευση κατά τις διεργασίες της έκθεσης ΧΕΝΙΑ 2022. «Παρέλειψε» να επισημάνει ότι η αντίστοιχη δουλειά βγήκε με την εντατικοποίηση των εργαζόμενων που δούλεψαν στον κλάδο, σε βαθμό εξόντωσης. Την ώρα που το ένα ρεκόρ τουριστικών εισπράξεων διαδέχεται το άλλο στις δύο τελευταίες θερινές σεζόν και αναμένεται εκτίναξη τους στην ερχόμενη, οι ξενοδόχοι διψούν για περαιτέρω κέρδη απ' τη «βαριά βιομηχανία» της χώρας.

Είναι γνωστές οι συνθήκες εκμετάλλευσης και εργασιακής εξόντωσης που επικρατούν στο χώρο των ξενοδοχο-υπαλλήλων. Τα καταγεγραμμένα περιστατικά εργοδοτικής ασοδοσίας και τρομοκρατίας είναι αμέτρητα. Τον αέρα στα πανιά των εργοδοτών δίνει η πλήρης κάλυψη και στήριξη τους απ' την κυβέρνηση και το νόμο Χατζηδάκη, που ήρθε για να συνθλίψει και το τελευταίο ίχνος δικαιώματος. Η άκρατη εκμετάλλευση και οι τραγικές καταγγελίες για τις συνθήκες εργασίας -ή καλύτερα σκληραβιάς- οδήγησαν πολλούς εργαζόμενους στον τουρισμό σε παραιτήση ή και σε αναζήτηση μεροκάματου σ' άλλους κλάδους.

Περίπου το 50% του συνόλου των θέσεων εργασίας που δεν καλύφθηκαν, σχεδόν 26.500 θέσεις, αντιστοιχούν

ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ

Σοβαρό χτύπημα η ψήφιση του νομοσχεδίου για τα νοσοκομεία

Ψηφίστηκε την Παρασκευή 2/12 το νομοσχέδιο Γκάγκα για τα νοσοκομεία. Είχαν προηγηθεί συγκεντρώσεις, τη Δευτέρα 28/11 και την Τρίτη 29/11 έξω απ' τη Βουλή και το υπουργείο Υγείας αντίστοιχα, οι οποίες χαρακτηρίστηκαν από μικρή μαζικότητα, και μια κάπως πιο μαζική συγκέντρωση στη Βουλή την Πέμπτη 1/12. Ακόμα και την Πέμπτη, όμως, η πρόσθετη μαζικότητα δεν προέκυψε κατά βάση απ' τη συμμετοχή υγειονομικών αλλά απ' τη στήριξη άλλων εργαζόμενων και οργανωμένων φοιτητικών δυνάμεων. Αυτή η κατάσταση και το αρνητικό αποτέλεσμα της απαιτεί εξηγήσεις, ειδικά συνεκτιμώντας ότι στις 20 Οκτώβριον είχε πραγματοποιηθεί μια σχετικά πετυχημένη κινητοποίηση του κλάδου που ανέδειξε δυναμότητες.

Τι όμως μεσολάβησε; Βέβαιο είναι ότι δεν άλλαξε τίποτα στη σύνθεση των συνδικαλιστικών οργάνων ούτε σε πρωτοβάθμιο ούτε σε δευτεροβάθμιο επίπεδο. Επίσης δεν άλλαξε τίποτα στους όρους δουλειάς των εργαζόμενων στα νοσοκομεία. Αν μη τι άλλο, το πραγματικό τους εισόδημα διαβρώθηκε ακόμα περισσότερο απ' τη συνεχιζόμενη ακρίβεια. Αυτό λοιπόν που αναδεικνύεται είναι η ανεπάρκεια των συνδικαλιστικών δυνάμεων που κυριαρχούν και οι συνέπειες των πολιτικών αντιλήψεων με τις οποίες κινούνται και τις οποίες καλλιεργούν.

Είναι φανερό ότι το κλίμα που αποτυπώθηκε στη δυναμική της 20ης Οκτώβριον τροποδοτήθηκε απ' τις επιμέρους κινητοποιήσεις και τις όποιες προσπάθειες γενικών συνελεύσεων έγιναν πριν. Παρότι εκείνη η κινητοποίηση στο τυπικό της μέρος ήταν πανομοιότυπη με άλλες προηγούμενες, τα προβλήματα είχαν συσσωρευτεί αγανάκτηση και, το κυριότερο, είχαν προηγηθεί προσπάθειες αγωνιστικής έκφρασης. Δεν υπήρξε όμως συνέχεια. Η γενική απεργία στις 9 Νοέμβριον δεν αξιοποιήθηκε ως αφορμή για γενικές συνελεύσεις, αν και σε όποιες προσπάθειες έγιναν καταγράφηκε μια ανταπόκριση, ειδικά με βάση το νομοσχέδιο Γκάγκα που είχε τεθεί σε διαβούλευση ήδη απ' τις 20/10 και απασχολούσε έναν κόσμο. Με τις ομοσπονδίες όμως να δίνουν τον αρνητικό-τόνο, το ζήτημα αφέθηκε στους κυβερνητικούς χειρισμούς.

Απ' την πλευρά της ΠΟΕΔΗΝ, το μήνυμα που δόθηκε στην πράξη ήταν ότι το νομοσχέδιο αφορά βασικά τους γιατρούς κι όχι το υπόλοιπο προσωπικό των νοσοκομείων. Αυτό έγινε ακόμα πιο σαφές μόλις ανακοινώθηκε η κατάθεση στη Βουλή. Η ΠΟΕΔΗΝ επέλεξε να μην ακολουθήσει τις αποφάσεις της ΕΙΝΑΠ και της ΟΕΝΓΕ για απεργία Δευτέρα, Τρίτη και Πέμπτη. Αποφάσισε 4ωρες στάσεις εργασίας, μόνο τη Δευτέρα και την Πέμπτη. Παρά τις «σκληρές» τοποθετήσεις, η ουσιαστική πρόταση προς τους εργαζόμενους ήταν να περιμένουν τις συναντήσεις «με όλα τα κόμματα προκειμένου να μην περάσει το Νομοσχέδιο».

Σε αντίστοιχο μήκος κύματος και τα συνδικαλιστικά όργανα των γιατρών. Η πρώτη απόφαση πάρθηκε απ' την ΕΙΝΑΠ για απεργία των γιατρών στα νοσοκομεία της Αττικής Δευτέρα και Τρίτη. Η ΟΕΝΓΕ την αναπαρήγαγε κι άφησε τα υπόλοιπα νοσοκομεία να κινηθούν «σύμφωνα με τις αποφάσεις των Ενώσεων» και αποφάσισε 24ωρη πανελλαδική απεργία την Πέμπτη, οπότε συζητήθηκε το v/ο στην ολομέλεια της Βουλής. Την Πέμπτη στήριξε με στάση εργασίας κι η ΑΔΕΔΥ και το ΕΚΑ, επιτρέποντας τη συμμετοχή κι άλλων εργαζόμενων, συμπεριλαμβανομένων των εργολαβικών στα νοσοκομεία.

Είναι φανερό και έγινε κατανοητό κι από τους εργαζόμενους ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες όρισαν οι ίδιες ένα «ταβάνι» στο επίπεδο της αντιπαράθεσης που είχαν σκοπό ν' ανοίξουν. Οι συγκεντρώσεις δεν είχαν το στοιχείο της διαδήλωσης. Παρά το ότι η ψήφιση

θα γινόταν την Παρασκευή, κανένας απ' τους πολλούς ομιλητές και κανένα συνδικαλιστικό όργανο δεν έθεσε θέμα νέας συγκέντρωσης. Παρά την αναγνώριση στις ανακοινώσεις ότι το νομοσχέδιο χτυπάει σοβαρά το δικαίωμα του λαού στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, δεν υπήρξε προσπάθεια ανοίγματος του ζητήματος στο λαό. Ούτε το προηγούμενο διάστημα, όπου τα σωματεία θα μπορούσαν να κινηθούν σε κάθε πόλη για την πλατιά ενημέρωση και κινητοποίηση του λαού, ούτε τις μέρες των κινητοποιήσεων, όπου με βάση την ώρα που καλέστηκαν στην Αθήνα δεν δόθηκε δυνατότητα ευρύτερης συμμετοχής.

Όλες αυτές οι επιλογές πηγάζουν από μια κοινοβουλευτική, ρεφορμιστική βάση που είναι κοινή στις κυρίαρχες στον κλάδο δυνάμεις, είτε αναφέρονται στην Αριστερά είτε όχι. Οι συγκεντρώσεις έξω απ' τη Βουλή και ειδικά της Πέμπτης χρησιμοποιήθηκαν σαν «αξεσουάρ» της κοινοβουλευτικής διαδικασίας, που θεωρείται η κύρια και βασική πλευρά, στην οποία οφείλει να υποτάσσεται η όποια κίνηση. Οι αυταπάτες περί «απόσυρσης» του νομοσχεδίου εξαιτίας των υπαρκτών αντιδράσεων από ιδιώτες γιατρούς για «αθέμιτο ανταγωνισμό», που εκφράστηκαν και επίσημα από στελέχη της ΝΔ στους Ιατρικούς Συλλόγους, άνησαν στο έδαφος των προεκλογικών αυταπατών και λειτούργησαν αποπροσανατολιστικά.

Ταυτόχρονα, με τη γνωστή λογική περί «υπεράσπισης του ΕΣΥ», το νομοσχέδιο θεωρήθηκε «ευκαιρία» από κάθε δύναμη ν' αναδείξει το προεκλογικό της πρόγραμμα και τις

δικές της προτάσεις για το «σωστό» σύστημα διαχείρισης της λαϊκής περίθαλψης. Μπροστά στην προεκλογική προπαγάνδισι, ο ίδιος ο αγώνας για να μην περάσει το νομοσχέδιο μπήκε σε δεύτερη μοίρα. Υπονομεύτηκε και με δηλώσεις στελεχών της ΟΕΝΓΕ σε ΜΜΕ (την Τρίτη) με λογική «ο νόμος να μείνει στα χαρτιά». Παρότι αναγνωριζόταν το χτύπημα τόσο στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών όσο και στο δικαίωμα του λαού στη δωρεάν περίθαλψη, η υπεράσπιση αυτών των δικαιωμάτων δεν τέθηκε ούτε τώρα στο επίκεντρο. Αντίθετα, κυριάρχησαν οι ρεφορμιστικές αυταπάτες για το «ΕΣΥ», ενώ δεν έλειψαν απ' το βήμα της συγκέντρωσης οι αναφορές στο «παλιό καλό ΠΑΣΟΚ». Μόνο που το πεδίο αυτό είναι προνομιακό για την κυβέρνηση και επέτρεψε στην ίδια την υφυπουργό Γκάγκα να δηλώνει ότι «ο στόχος ενός συστήματος υγείας δεν είναι η πλήρης και αποκλειστική απασχόληση των γιατρών, αλλά ασφαλείς (σ.σ. όχι δωρεάν ούτε καθολικές) υπηρεσίες», «ό,τι εισάγουμε τώρα, το εισάγουμε πιο δομημένα απ' ό,τι ίσχυε μέχρι τώρα (σ.σ. αναφερόμενη όχι μόνο στις αλλαγές Λοβέρδου το 2011 αλλά και μετέπειτα, ενώ αντίστοιχες κατευθύνσεις είχαν μπει ήδη με το νόμο 2071/1992)», «έχουμε τους ελεγκτικούς μηχανισμούς (σ.σ. για να διασφαλίσουν δίδην ότι δεν θα επηρεαστεί η μέχρι σήμερα λειτουργία και πρόσβαση στα νοσοκομεία από τις αλλαγές)».

Η εξέλιξη του αγώνα ενάντια στο νομοσχέδιο Γκάγκα ανέδειξε ξανά τα όρια των συνδικαλιστικών ηγεσιών και των αντιλήψεων που υπηρετούν. Η ανατροπή αυτής της κατάστασης απαιτεί συστηματική και επίμονη δράση των δυνάμεων που βλέπουν στους εργαζόμενους και το λαό τη μόνη δύναμη που μπορεί ν' αντισταθεί, ακόμα και ν' ανατρέψει, την πολιτική του συστήματος. Που επιδιώκουν την ενεργοποίησή τους ως υποκείμενα του αγώνα για δικαιώματα και όχι σαν ψηφοφόρους με μόνο ρόλο να διαλέξουν το «καλό πρόγραμμα». Οι όποιες, έστω και μικρές, προσπάθειες γίνονται, συχνά αποδίδουν καρπούς κι επιβεβαιώνουν ότι και οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία αγωνιστούν για τις εξελίξεις κι αναζητούν συλλογική απάντηση. Πρέπει όμως να ενταθούν, να ενισχυθούν και να διευρυνθούν σε κάθε χώρο.

Η «μαύρη τρύπα» του τουρισμού

στις ειδικότητες Καμαριέρα, Receptionist, Σερβιτόρος, Βοηθός Σερβιτόρου, Λαντζέρης, Barista και Τεχνική Υποστήριξη/Συντήρηση, σύμφωνα με την έρευνα του ΙΝΣΕΤΕ. Ειδικότητες στις οποίες είναι προαπαιτούμενο προσόν η «διαθεσιμότητα» του εργαζόμενου στην εξουθένωση και μάλιστα με μισθούς πείνας. Αυτοί οι λιπόψυχοι που δεν θέλουν να δουλέουν 12ωρα-16ωρα, 7 στα 7, και να λιποθυμάνε στη δουλειά ή να συγκατοικούν με ποντίκια και κατσαρίδες είναι η «μαύρη τρύπα» του τουρισμού. «Η μεγάλη τρύπα δεν μπορεί και δεν πρέπει να μείνει ανοικτή, χρρίζει άμεσες και υπεύθυνες αντιμετώπισης».

Ποιοι είναι οι λόγοι κατά τους εργοδότες που οι εργαζόμενοι «πιγίζουν»; Ως αιτία προβάλλεται ότι οι εργαζόμενοι αυτοί δεν είναι σωστοί επαγγελματίες και η εξεύρεση του κατάλληλου δυναμικού στον απαιτητικό χώρο της φιλοξενίας αποτελεί σταθερά πραγματική πρόκληση για τους επιχειρηματίες του ξενοδοχειακού χώρου. Για άλλη μια φορά, το κεφάλαιο μετατοπίζει την ευθύνη στους εργαζόμενους, στην ανεπάρκεια και την ανικανότητά τους ν' αποτελέσουν βορά στις ορέξεις του. Φυσικά και κανένας λόγος δεν γίνεται για την κα-

ταπίτηση δικαιωμάτων και την απουσία ανθρώπων κι αξιοπρεπών συνθηκών δουλειάς. Αντίθετα, σαν λύση προβάλλεται η εκτεταμένη χρήση εργολαβιών κι εξειδικευμένων εταιριών ανθρώπινου δυναμικού, εισάγοντας ακόμα έναν μοχλό πίεσης, εκμετάλλευσης και αποποίησης ευθυνών.

Στη νέα κλαδική σύμβαση που υπογράφεται αυτές τις ημέρες μεταξύ της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζόμενων στον Επισ-

τισμό και Τουρισμό (ΠΟΕΕΤ) και την Πανελλήνια Ομοσπονδία Ξενοδόχων (ΠΟΞ), αποτέλεσε σημείο τριβής η χρήση του 10ωρου εργασίας και ασκήθηκε μεγάλη πίεση απ' την εργοδοτική πλευρά ώστε, σε περίπτωση πληρότητας 70% και πάνω κατά τη διάρκεια της σεζόν, η εργασιακή εξόντωση 7 στις 7 μέρες της εβδομάδας να κατοχυρωθεί και θεσμικά. Οι δε ονομαστικές αυξήσεις που προβλέπονται είναι 5%, λιγότερα δηλαδή κι απ' τον επίσημο πληθωρισμό.

Στον αιματοβαμμένο χώρο του τουρισμού, που φέτος, εκτός από ρεκόρ εισπράξεων, πραγματοποιήσε και ρεκόρ θανατηφόρων εργοδοτικών εγκλημάτων, είναι αναγκαίος ο ανυποχώρητος, μαζικός, συλλογικός αγώνας των εργαζόμενων για το δικαίωμα στη δουλειά, στη ζωή και σε πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς. Κυβέρνηση και εργοδότες, εργαλειοποιώντας την πανδημία και την ενεργειακή κρίση, μεταθέτοντας στους εργαζόμενους την ευθύνη για την ανεργία και την εντατικοποίηση, επιτίθενται ολομέτωπα. Για να ζήσουν όμως οι εργαζόμενοι πρέπει ν' αγωνιστούν και να δημιουργήσουν ρήγματα στην κυριαρχία ενός συστήματος που σύμφυτος του είναι η εκμετάλλευση, η εξασθίωση κι η υποταγή.

ΠΑΡΑ ΤΟ "ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ"

Συνεχίζεται το «πάγωμα των τριετιών» για μια ακόμα χρονιά

Παρά το ότι ο Κ. Μητσοιάκης προσπάθησε να πείσει για το τέλος των μνημονίων, το μνημονιακό πάγωμα των τριετιών θα συνεχιστεί και για το 2023. Έτσι, οι προσαυξήσεις κατά 10% επί του κατώτατου μισθού, που δικαιούταν ένας εργαζόμενος λόγω της προϋπηρεσίας του (δηλαδή μια αύξηση στην πρώτη τριετία, δεύτερη αύξηση στα 6 χρόνια προϋπηρεσίας και τρίτη αύξηση στα 9), δεν θα εφαρμοστούν ούτε με το νέο έτος.

Υπενθυμίζεται ότι το πάγωμα των τριετιών ήρθε με το δεύτερο μνημόνιο, σύμφωνα με το οποίο: «Εως ότου η ανεργία διαμορφωθεί σε ποσοστό κάτω του 10% αναστέλλεται η προσαύξηση του νομοθετικώς καθορισμένου νόμιμου κατώτατου μισθού και ημερομισθίου για προϋπηρεσία, που συμπληρώνεται μετά την 14.2.2012».

Τι κι αν ο Χατζηδάκης την άνοιξη έβλεπε ότι το 2023 η ανεργία πρόκειται να πέσει κάτω από το 10%, ο υπουργός Οικονομικών, είχε διαφορετική γνώμη... Σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση που συνέταξε για τον για μια ακόμα φορά αντεργατικό και αντιλαϊκό προϋπολογισμό, η οποία κατατέθηκε στη Βουλή, τα ποσοστά της ανεργίας δεν πρόκειται να πέσουν για το 2023 κάτω από το 12,7%, με αποτέλεσμα οι τριετίες να παραμείνουν παγωμένες για ένα ακόμα έτος.

Ουσιαστικά πρόκειται για μια απ' τις πολλές περιπτώσεις που, στο βωμό της αντοχής της οικονομίας, οι εργαζόμενοι είδαν ένα ακόμα δικαίωμά τους να χτυπιέται. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός

ότι μιας και το εν λόγω «πάγωμα» ισχύει απ' το 2012 μέχρι και σήμερα, το μεγαλύτερο μέρος των σχετικά νέων εργαζομένων δεν γνωρίζει καν την ύπαρξη των τριετιών και τη σημασία τους. Το παραπάνω, σε συνδυασμό με την αποσυγκρότηση και την απουσία μαζικών αγώνων, διαμορφώνει το κατάλληλο έδαφος για την οριστική κατάργησή τους.

Είναι δεδομένο πως κι αυτή η κυβέρνηση δεν θα σταματήσει να χτυπά κάθε εργασιακό δικαίωμα μέχρι την πλήρη κατάργησή του. Σε μια περίοδο που ο λαός στενάζει κάτω απ' το βάρος της ακρίβειας και των υπέρογκων αυξήσεων σε βασικά αγαθά, οι μισθοί παραμένουν τσακισμένοι. Ενώ λοιπόν ο δύσκολος χειμώνας για το λαό και τους εργαζόμενους βρίσκεται σε εξέλιξη, γίνεται ξεκάθαρο ότι τίποτα δεν έχουν να περιμένουν απ' την κυβέρνηση και το σύστημα που με κάθε αφορμή θα συνεχίζουν να ξεζουμίζουν το λαϊκό εισόδημα.

Το σύστημα φορτώνει τα δικά του αδιέξοδα στις πλάτες των εργαζομένων.

Καλούνται δηλαδή οι εργαζόμενοι να βάλουν πλάτη για την τάχα καταπολέμηση της ανεργίας, την οποία ανεργία γεννάει το ίδιο το σύστημα και φυσικά την αξιοποιεί με κάθε μέσο και τρόπο για να χτυπήσει τα εργατικά δικαιώματα!

Η πρακτική είναι γνωστή και πάει πακέτο με το αφήγημα περί αντοχών της οικονομίας. Αυτός είναι άλλωστε ο παράγοντας βάσει του οποίου θα πρέπει να καθορίζονται οι μισθοί κι οι ανάγκες των εργαζομένων. Είναι οι αντοχές της οικονο-

μίας, δηλαδή η αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου κι η πολυπόθητη ανάπτυξη που πρέπει πάντα να μπαίνουν μπροστά, με τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων να μοιάζουν με ψιλά γράμματα. Μόνο που αυτό που «ξεχνά» το σύστημα να μας πει είναι ότι μόνο οι εργαζόμενοι κι ο λαός δεν θα επωφεληθούν απ' αυτήν την ανάπτυξη για την οποία πρέπει να θυσιάστούν.

Ο λαός κι οι εργαζόμενοι έχουν ήδη πληρώσει πολλά και δεν πρέπει να υποκύψουν στο κυβερνητικό αφήγημα. Καμία σχέση δεν έχουν τα εργατικά δικαιώματα κι οι κατακτήσεις με τις ανάγκες και τις αντοχές αυτού του σάπιου συστήματος. Δεν πρέπει να πληρώσουν για μια ακόμα φορά τα αδιέξοδα που γεννά η ίδια η λειτουργία του συστήματος. Πρέπει να βάλουν μπροστά τις δικές τους ανάγκες και, κόντρα στη μαύρη κανονικότητα που τους επιβάλουν, να διεκδικήσουν δουλειά με δικαιώματα και πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, χωρίς όρους και προϋποθέσεις.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ

Ο αγώνας για αυξήσεις στους μισθούς και υπογραφή ΣΣΕ είναι αγώνας ενάντια στη βαρβαρότητα

Μπροστά σε νέα γενική συνέλευση βρίσκεται το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) στην Αθήνα. Κύριο θέμα η συζήτηση και κατάληξη της προς διεκδίκηση Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) -και η δράση του σωματείου μέσα σε μια καταγιοστική περίοδο από πολλές πλευρές θα προσθέταμε εμείς.

Ένα μήνα σχεδόν μετά τη μαζική απεργία στις 9 Νοέμβριον και τις επίσης μαζικές κινητοποιήσεις του Πολυτεχνείου στις 17 του Νοέμβριον, η λαϊκή δυσαρέσκεια συνεχίζει ν' αναζητά συλλογική έκφραση και ο αγώνας ενάντια στη βαρβαρότητα ν' αναζητά τη συνέχιση και κλιμάκωσή του. Μέσα σ' ένα κλίμα επέκτασης της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της εργασιακής βαρβαρότητας και της κρατικής κι εργοδοτικής τρομοκρατίας, το ΣΜΤ πρέπει να συζητήσει και ν' αποφασίσει έναν αγωνιστικό βηματισμό που να ενεργοποιεί τη βάση του κλάδου και ν' αξιοποιεί τα ελπιδοφόρα σημάδια των κινητοποιήσεων που προηγήθηκαν. Ταυτόχρονα, είναι ανάγκη να δημιουργηθούν ρήγματα στην υποταγμένη πολιτική των βασικών συνδικαλιστικών δυνάμεων που για άλλη μια φορά σφουρίζουν αδιάφορα έχοντας το βλέμμα στραμμένο στις εκλογές που έρχονται.

Μια τέτοια πολιτική αντίληψη δεν θέλουν και δεν μπορούν να εκφράσουν οι κυρίαρχες δυνάμεις στο ΣΜΤ. Η συζήτηση που διεξάγεται γύρω απ' τη ΣΣΕ εδώ και περισσότερο από έξι μήνες στα πλαίσια του σωματείου, το αποδεικνύει περίτρανα. Το άμεσο και σημαντικότατο, ιδίως για την περίοδο που διανύουμε, αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς και η συλλογική του διεκδίκηση μέσω ΣΣΕ, έχει αποκοπεί πλήρως απ' τα διεκδικητικά-μαχητικά χαρακτηριστικά που απαιτούνται, με τη συζήτηση να περι-

στρέφεται αποκλειστικά γύρω απ' το ζήτημα της διαπραγμάτευσης με την εργοδοσία. Όλο αυτό το διάστημα, το ΔΣ του ΣΜΤ συζητάει για το περιεχόμενο της σύμβασης ξεκομμένα απ' τη διεκδικητική δυνατότητα του κλάδου, μακριά κι έξω απ' την πλατιά βάση του σωματείου, μακριά απ' τους χώρους δουλειάς δηλαδή το επίπεδο όπου μπορούν να δημιουργηθούν όροι μαζικής διεκδίκησης και κυρίως χωρίς κινητοποιήσεις σε γενικά ή επιμέρους ζητήματα που θα ενεργοποιούν και θα προετοιμάζουν τον κλάδο για τη δύσκολη και παρατεταμένη μάχη που ανοίγεται μπροστά.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα, γίνεται σαφές ότι η συζήτηση για ΣΣΕ στο ΣΜΤ εξελίσσεται κυρίως για προπαγανδιστικούς λόγους. Για ν' αξιοποιηθούν οι αποφάσεις του σωματείου καιροσκοπικά και για μικροπολιτικούς σκοπούς απ' τις πολιτικές δυνάμεις εντός κι εκτός σωματείου. Αυτό που βασικά επιδιώκεται είναι η διατύπωση ενός «προγραμματικού πλαισίου» των μηχανικών, μιας «χάρτας δικαιωμάτων» για τον κλάδο και όχι ένα πλαίσιο διεκδίκησης και κινητοποίησης του κλάδου. Μια τέτοια πολιτική της «εικονικής πραγματικότητας» το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να εξαπλώσει ξανά την απογοήτευση, την αίσθηση ανημπόριας και την πτωπότητα.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, ο αγώνας για αυξήσεις στους μισθούς και υπογραφή ΣΣΕ στο ΣΜΤ πρέπει να ενταθεί. Με πλατιά προπαγάνδη σε χώρους δουλειάς, με κινητοποιήσεις και συγκεντρώσεις, με όλες τις διαδικασίες που θα του δώσουν εκείνα τα χαρακτηριστικά που διευρύνουν τη διεκδικητική δυνατότητα του σωματείου, βοηθούν στη συγκρότηση όρων ενώ ταυτόχρονα οξύνουν την αντιπαράθεση με το κεφάλαιο και την εργοδοσία.

ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα διεκδικούν τα δίκια τους

Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται το τελευταίο διάστημα οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα του Δήμου Θεσσαλονίκης. Διεκδικούν Μέσα Ατομικής Προστασίας (ΜΑΠ - γάντια, παπούτσια, μάσκες) κι αποζημίωση των ΜΑΠ περασμένων ετών που δεν τους είχαν δοθεί (από το 2017). Να πληρωθούν δεδουλευμένα εξαιρέσιμα-νυκτερινά. Να γίνουν προσλήψεις προσωπικού, να σταματήσει η διάλυση υπηρεσιών και η προσπάθεια ιδιωτικοποιήσεών τους. Λόγω των ελλείψεων σε ΜΑΠ, αλλά και των πιέσεων για δήμερη εργασία, οι εργαζόμενοι έχουν υποστεί πολλαπλά ατυχήματα.

Στη Γενική Συνέλευση στις 16 Νοέμβριον, αποφάσισαν κινητοποιήσεις για τη Δευτέρα 28 και την Τρίτη 29 Νοέμβριον. Συγκεκριμένα, αποφάσισαν να παραμείνουν στα εργοτάξια και να μην μαζεύουν τα σκουπίδια, μέχρι να τους χορηγηθούν όλα τα ΜΑΠ. Η αποχή από την εργασία ήταν μαζική και υπήρξε η πιο αποστομωτική απάντηση στον δήμαρχο Ζέρβα, που έλεγε ότι «κινητοποιείται μια μικρή μειοψηφία που κλείνει την πόρτα του αμαξοστασίου». Στη νέα Γ.Σ. την Τρίτη 29 Νοέμβριον, οι εργαζόμενοι, παρά και ενάντια στις προτάσεις των κυρίαρχων παρατάξεων του σωματείου (ΕΝΙΑΙΟ και «ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ»-ΔΑΚΕ) για αναστολή, αποφάσισαν συνέχιση της αποχής και νέα σύσκεψη την Παρασκευή.

Η απάντηση του δήμου υπήρξε άμεση. Ο δήμαρχος έσυρε τους εργαζόμενους στα δικαστήρια, ζητώντας και πετυχαίνοντας να κριθούν οι κινητοποιήσεις παράνομες. Επικαλέστηκε λόγους δημόσιου συμφέροντος, επειδή δή-

θεν εξαιτίας των κινητοποιήσεων «η πόλη έχει αφεθεί στη μοίρα της ενόψει Χριστουγέννων». Η πόλη όντως έχει αφεθεί στη μοίρα της, όχι από τους εργαζόμενους που διεκδικούν το δικό τους, ασφάλεια και αμοιβή για τη δουλειά τους, αλλά από τη δημοτική αρχή, που αδιαφορεί, ολιγωρεί και ετοιμάζεται να ξεπουλήσει υπηρεσίες του δήμου σε ιδιώτες, μεταφέροντας για άλλη μια φορά το κόστος στους δημότες.

Είχε προηγηθεί η ξεπουληματική στάση της πλειοψηφίας του Δ.Σ. του σωματείου που, αφού δεν μπόρεσε να περάσει την άποψή της στη Γ.Σ. της Τρίτης, αποφάσισε την επόμενη μέρα να κλείσει την κινητοποίηση, με πρόσημα την κακοκαιρία, πριν ακόμα βγει η δικαστική απόφαση.

Οι κινητοποιήσεις ανέδειξαν στον λαό της Θεσσαλονίκης τα προβλήματα στον τομέα της καθαριότητας που αφορούν τη δημόσια υγεία κι αποκάλυψαν την αντεργατική πολιτική της διοίκησης του δήμου. Ο τελευταίος, κάτω από την αγωνιστική πίεση και παρά το ξεπούλημα, αναγκάστηκε να δώσει κάποιες υποσχέσεις (παράδοση ΜΑΠ αρχές Γενάρη και καταβολή στους εργαζόμενους μέρους των χρημάτων που τους οφείλονται από υπερωρίες). Αναμένεται να δούμε αν θα υλοποιηθούν. Για τη μνηστήρια αναφορά που έχουν υποβάλει οι εργαζόμενοι εδώ κι 6 μήνες ενάντια στον δήμαρχο για την μη απόδοση των ΜΑΠ, οι δικαστικές αρχές δεν έχουν κάνει ακόμα τίποτα. Η απόφαση, όμως, που κήρυττε την απεργία τους παράνομη και καταχρηστική βγήκε σε μια μέρα! Αυτό θα πει ανεξάρτητη απονομή της Δικαιοσύνης!

Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΚΑΙ Η ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΖΩΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ!

Να μη μείνουν στο κενό οι αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων

Για ακόμη μια φορά, μετά τη μαζικοποίηση των απεργιακών κινητοποιήσεων στις 9 Νοέμβριος και της πορείας του Πολυτεχνείου, η νεολαία κι ο κόσμος της δουλειάς κατέβηκαν κατά χιλιάδες στους δρόμους για την επέτειο της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου. Για ακόμη μια φορά καταγράφηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο η τεράστια οργή και αγανάκτηση που έχει συσσωρευτεί στο λαό και τους εργαζόμενους, αλλά και η διάθεσή τους ν' αγωνιστούν απέναντι στη βάρβαρη πολιτική που διαμορφώνει ολοένα και πιο δυσβάσταχτους όρους. Ν' αντισταθούν στην πολιτική που γεννά τον πόλεμο, τη φτώχεια και την τρομοκρατία και τους στερεί κάθε προοπτική.

Και πώς να μην ξεχειλίζουν οργή οι εργαζόμενοι, απέναντι σ' αυτή την καταμαυρη πραγματικότητα, στην οποία μάλιστα, τους καλούν να «προσαρμοστούν»; Ο δύσκολος χειμώνας που τους έχουν τάξει εδώ και καιρό τα κυβερνητικά επιτελεία,

δείχνει όλο και περισσότερο τα δόντια του. Εν' όψει Χριστουγέννων η κυβερνητική κοροϊδία περισσεύει, προσπαθώντας να ξεγελάσει την ανέχεια και τη μάχη με την επιβίωση που δίνουν τα λαϊκά νοικοκυριά, ανακοινώνοντας το «καλάθι του Απ-Βασιλ»... Ο πόλεμος στην Ουκρανία

συνεχίζεται και διαμορφώνει όλο και πιο επικίνδυνες εξελίξεις, ενώ η απάντηση όλων των κυβερνήσεων απέναντι στις αγωνιστικές διαθέσεις που εκφράζονται απ' τους λαούς είναι η ένταση της καταστολής και το χτύπημα της δυνατότητάς τους να οργανώνουν την πάλη τους. Χαρακτηριστικό το μένος με το οποίο επιτίθεται η κυβέρνηση της Βρετανίας απέναντι στις απεργιακές κινητοποιήσεις που έχουν φουντώσει, αλλά κι η απειλή χρήσης του στρατού ως απεργοσπαστικού μηχανισμού. Δεν είναι «προνόμιο» μόνο της ελληνικής κυβέρνησης η πολιτική του χτυπήματος της απεργίας και των συνδικαλιστικών διώξεων!

Και στη χώρα μας, εξελίσσεται με αμείωτο ρυθμό η πολιτική που διώκει εργαζόμενους για τη συνδικαλιστική τους δράση. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα των απολύσεων των δύο εργατών στο πράσινο του Δήμου Αθηναίων επειδή πρωτοστάτησαν στη συμμετοχή στην απεργία της 9ης Νοέμβριος και υπάρχουν πολλά περισσότερα, ακόμα κι αν δεν αναδεικνύονται κινηματικά. Τα απάνθρωπα ωράρια, οι τραγικοί όροι δουλειάς, οι μισθοί που δεν φτάνουν ούτε για τις βασικές ανάγκες, η εργοδοτική τρομοκρατία κι η απειλή της απόλυσης και της ανεργίας, συνθέτουν το ασφυκτικό πλαίσιο που βιώνουν οι εργαζόμενοι στους χώρους δουλειάς. Ένα πλαίσιο που μεγεθύνει την οργή, βγάζοντάς τους ξανά και ξανά στο δρόμο.

Το πρόβλημα είναι πως η μαζική έκφραση αυτής της οργής κινδυνεύει να μείνει στα αζήτητα. Η συνέχιση των απεργιακών κινητοποιήσεων, παρά τη μαζικότητα στη γενική απεργία, δεν βρίσκεται στους σχεδιασμούς των συνδικαλιστικών ηγεσιών και των κυρίαρχων δυνάμεων, ανεξάρτητα απ' τα μεγάλα τους λόγια πριν την απεργία. Φαίνεται πως πόνταραν στο κλίμα απογοήτευσης και ηττοπάθειας που καλλιεργούν εδώ και χρόνια στους εργαζόμενους, οι οποίοι όμως τους εξέπληξαν δυσάρεστα, εκφράζοντας μαζικά την αγωνιστική τους διάθεση! Η μόνη κατεύθυνση που θα συνεχίσουν να υπηρετούν οι δυνάμεις αυτές, είναι η προσπάθεια να λειτουργήσουν πυροσβεστικά και να εκτονώσουν αυτές τις διαθέσεις.

Αυτό έχει δείξει ο τρόπος που κινούνται σε μια σειρά κλάδους, στους οποίους ενώ οι συνθήκες χειροτερεύουν, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες δεν παίρνουν καμία απολύτως πρωτοβουλία ή εξαγγέλλουν κι-

νητοποιήσεις τις οποίες υπονομεύουν σε τέτοιο βαθμό που δεν εμφανίζονται καν σ' αυτές. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα της απεργίας για την υπεράσπιση της Κυριακάτικης αργίας που προκηρύχθηκε για τους εμποροϋπαλλήλους στις 27/11 απ' την ΟΙΥΕ, η οποία (όπως και πλήθος σωματείων του κλάδου) έλειπε απ' την απεργιακή συγκέντρωση στο κέντρο της Αθήνας.

Παρόμοια η στάση των ομοσπονδιών και στα νοσοκομεία, που οδήγησε σε συγκεντρώσεις πολύ κατώτερες των απαιτήσεων ενάντια στο νομοσχέδιο Γκάγκα, χωρίς διαδήλωση ούτε καν τη μέρα ψήφισής του νομοσχεδίου. Ακόμα πιο διαλυτικός είναι ο τρόπος με τον οποίο επιδρούν οι ηγεσίες στους υπόλοιπους μαζικούς χώρους δουλειάς. Χώρους που σ' αυτή την περίοδο θα έπρεπε να πρωτοστατούν στην πάλη για αυξήσεις στους μισθούς αλλά, αντίθετα, το αίτημα αυτό έχει μείνει στον αέρα. Δεν υπάρχει κανένας απολύτως σχεδιασμός για το πώς θα διεκδικήσουν οι εργαζόμενοι αυξήσεις και το μόνο που καλλιεργείται είναι μια θολή αναμονή για προεκλογικές παροχές.

Ούτε από τη μεριά του ΠΑΜΕ όμως, που τάχα έχει πρόθεση να συνεχίσει και να κλιμακώσει τον αγώνα, υπάρχει κάποια κίνηση που να κινείται σε τέτοια κατεύθυνση. Εκτός κι αν, για τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, αποτελεί κλιμάκωση το σαββατιάτικο συλλαλητήριο που έχουν ανακοινώσει για τις 17 Δεκέμβριος, με αφορμή το νέο προϋπολογισμό-σφαγείο. Όχι και τόσο σφαγείο όμως, ώστε να θέσει ζήτημα απεργίας στα τόσα δευτεροβάθμια όργανα που ελέγχει. Πιθανά θεωρεί πως βγήκε απ' την υποχρέωση με την επιστολή που έστειλε στην ηγεσία της ΓΣΕΕ, προτρέποντάς τη να δώσει αγωνιστική συνέχεια στις κινητοποιήσεις και πλέον, αφού δεν εισακούστηκε, μπορεί ν' αποδώσει εκεί τις ευθύνες. Την ώρα που ο προϋπολογισμός είναι έτοιμος να ψηφιστεί συνθλιβόντας κι άλλο τις λαϊκές ανάγκες κι ενώ ο κόσμος έχει δείξει τη διάθεσή του ν' αγωνιστεί, οι δυνάμεις αυτές, με τη στάση τους, προσπαθούν να τον εγκλωβίσουν στην υποταγή και στις κοινοβουλευτικές «λύσεις» που τους επιβάλλει η εκλογολαγνεία τους.

Δεν έχουν κανένα λόγο οι εργαζόμενοι κι η εργατική τάξη να προσαρμόσουν τις αγωνιστικές διαθέσεις τους στους σχεδιασμούς της μίας ή της άλλης πολιτικής δύναμης. Δεν έχουν κανένα συμφέρον απ' την αναμονή για τις κάλπες που θ' αναδείξουν τον επόμενο διαχειριστή της εκμετάλλευσης και της δυστυχίας τους. Είναι οι ίδιοι που πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια, να μετατρέψουν την οργή τους σε οργανωμένη κίνηση και σε μαζικό αγώνα ενάντια στην πολιτική της βαρβαρότητας. Πρέπει να μπουν στα σωματεία τους, να τα κάνουν δικά τους εργαλεία και να πάρουν αγωνιστικές αποφάσεις. Σ' αυτή την κατεύθυνση, οι αγωνιστικές δυνάμεις που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα θα πρέπει να πάρουν πρωτοβουλίες που να διευκολύνουν και να ενθαρρύνουν την κίνηση αυτή των εργαζομένων.

Κινητοποιήσεις ενάντια στις εκδικητικές απολύσεις στο πράσινο στο Δήμο Αθηναίων

Αντιμέτωποι με εκδικητικές απολύσεις ήρθαν δύο εργαζόμενοι, μέλη της Λαϊκής Δράσης-Ομάδα Κομμουνιστών/Αγωνιστών μετά τη συμμετοχή τους στη μαζική πανεργατική απεργία στις 9 Νοέμβριος. Οι Κ.Α και Σ.Δ. εργαζόνταν στην εταιρία πρασίνου Green and Health, η οποία αναλαμβάνει εργολαβίες για την UNISON, έναν από τους δυο καλοταϊσμένους με πολλαπλά εκατομμύρια ομίλους, υπεύθυνους για θέματα πρασίνου και αναπλάσεων στο Δήμο Αθηναίων.

Οι δικαιολογίες κι η επιχειρηματολογία της εργοδοσίας για τους λόγους των απολύσεων αποτελούν πραγματικό τραγέλαφο και δεν αφήνουν καμία αμφιβολία για τον εκδικητικό τους χαρακτήρα. Στη μια περίπτωση η απόλυση ήρθε 3 μέρες μετά την απεργία με πρόσχημα τη μη τήρηση μέτρων ασφαλείας από τον εργαζόμενο (!!!), ενώ η δεύτερη μετά από 7 μέρες με τη χιλιοεπιωμένη πρόφαση της μη αποδοτικότητας.

Στην πραγματικότητα η εργοδοσία θέλησε να δώσει ένα σαφές μήνυμα στους δύο αγωνιστές αλλά και να παραδειγματίσει τους υπόλοιπους εργαζόμενους πως η όποια συνδικαλιστική και πολιτική δράση δεν χωράει στους χώρους εργασίας και αντίστοιχες προσπάθειες θα έχουν την ίδια κατάληξη. Δεν είναι τυχαίο πως, παρ' όλο που συγκροτήθηκε πρωτοβουλία για τη συμμετοχή στην απεργιακή συγκέντρωση η οποία στηρίχτηκε και από άλλους εργαζόμενους της εταιρίας, οι απολύσεις αφορούσαν μόνο τους δύο εργαζόμενους που πρωτοστάτησαν στην προσπάθεια.

Οι δύο αυτές απολύσεις δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά αλλά εντάσσονται στο αντεργατικό κλίμα που κυριαρχεί σε κάθε εργασιακό περιβάλλον. Είναι κομμάτι της συνολικής κατεύθυνσης του συστήματος για την εδραίωση αποστειρωμένων χώρων δουλειάς, όπου οι εργαζόμενοι θα έρχονται αντιμέτωποι με

αντίξοες συνθήκες χωρίς μέτρα ασφαλείας, θα ξεζουμίζονται με ελαστικά ωράρια και μισθούς πείνας. Η όποια προσπάθεια αντίστασης στην εργασιακή βαρβαρότητα βρίσκει μπροστά της τις απειλές, την ωμή τρομοκρατία και τις απολύσεις και μάλιστα καθόλα νόμιμα, αφού και αυτή η κυβέρνηση αλλά και οι προηγούμενες έχουν εξοπλίσει το οπλοστάσιο της εργοδοσίας με πληθώρα αντεργατικών νόμων.

Κόντρα στο κυρίαρχο ρεύμα και σε πείσμα της ηττοπάθειας και της μοιρολατρίας καλέστηκε συζήτηση όπου, με τη συμμετοχή και της Ταξικής Πορείας αλλά και διάφορων σωματείων, συλλογικοτήτων και οργανώσεων, συγκροτήθηκε η «Επιτροπή Ταξικής Αλληλεγγύης στους 2 απολυμένους εργαζάτες πρασίνου», με σκοπό τον αγώνα για να παρθούν πίσω οι απολύσεις.

Η Επιτροπή αποφάσισε τη διεξαγωγή μιας πιο διευρυμένης και ανοιχτής συζήτησης στην ΑΣΟΕΕ την Παρασκευή 9/12 (την εξέλιξη της οποίας δεν προλαβαίνει αυτό το κείμενο) ώστε η κίνηση να πλησιασθεί και με άλλες δυνάμεις που έχουν τη διάθεση να στηρίξουν τον αγώνα των δύο απολυμένων. **Ήδη έχουν καταληφτεί δύο καλέσματα για συγκεντρώσεις την Τρίτη 13/12, το πρώτο στις 09:30 στην Επιθεώρηση Εργασίας (Πατισίων 37) και το δεύτερο στις 17:00 στα γραφεία της εταιρίας (Στέλιου Μαυρομμάτη 13, Άνω Κυψέλη).**

Το δίκαιο αίτημα για την επαναπρόσληψη των δύο αγωνιστών με αξιοπρεπείς όρους δουλειάς θ' αποτελέσει μια μικρή νίκη για το εργατικό κίνημα, μια ακόμα απόδειξη πως οι αγώνες είναι το πιο χρήσιμο και αποτελεσματικό εργαλείο που έχουν στα χέρια τους η εργατική τάξη και ο λαός για να βάλουν φραγμό στην αντεργατική πολιτική και να διεκδικήσουν σταθερή και μόνιμη δουλειά με δικαιώματα.

Σέρρες

Νεκρός μαθητής από έκρηξη λέβητα σε σχολείο

Μια «δολοφονία», αποτέλεσμα μακροχρόνιων εγκληματικών ελλείψεων στον βωμό ενός συστήματος και μιας πολιτικής για τα οποία η ανθρώπινη ζωή δεν αξίζει ούτε ένα σεντ και όχι αποτέλεσμα της «κακιάς της ώρας», αυτό ήταν ο τραγικός θάνατος του 11χρονου μαθητή στο 9ο Δημοτικό σχολείο Σερρών, την Δευτέρα 5 Δεκεμβρίου. Το συγκεκριμένο Δημοτικό είναι ένα από τα αρχαιότερα σχολεία της πόλης, χτισμένο τότε που χρησιμοποιούσαν ξυλόσομπες για θέρμανση των αιθουσών. Αργότερα, ήρθε το πετρέλαιο και το σύστημα των καλοριφέρ. Το λεβητοστάσιο χτίστηκε με τσιμεντόλιθους και με στέγη από λαμαρίνες, στην αυλή του σχολείου, ακριβώς δίπλα σε παράθυρο αίθουσας και δίπλα στο υπόστεγο όπου περνούν τα διαλείμματά τους οι μαθητές, ακριβώς εκεί που βρισκόταν οι τρεις μαθητές.

Πρόσφατα αποφασίστηκε η μετατροπή των εγκαταστάσεων για χρήση της γεωθερμίας, σύστημα που - όπως δήλωσε σε τοπικό κανάλι ο πρόεδρος των συντηρητών θέρμανσης- κοστίζει δεκαπλάσια και στην κατασκευή και στη λειτουργία του από ότι το σύστημα με φυσικό αέριο, ενώ δεν γίνεται ποτέ απόσβεση. Και όλα αυτά, παρά τις έντονες αντιρρήσεις και διαμαρτυρίες του διευθυντή του σχολείου. Βέβαια, επειδή «είναι πολλά τα λεφτά», εντάχθηκε από τον Δήμο Σερρών στο πρόγραμμα ΕΣΠΑ και αυτό, όπως και άλλα δημόσια σχολεία και κτίρια. (Πάλι το «κακό» δημόσιο χρηματοδοτεί αδρά τους «καλούς» ιδιώτες εργολάβους. Τώρα, αν το προσωπικό του εργολάβου ήταν πιστοποιημένο γι' αυτή τη δουλειά ή όχι και έκανε αυτό το παιδαριώδες λάθος με αποτέλεσμα την έκρηξη, αυτό «θα το βρει η ανάκριση»!). Επίσης, για το αν ο Δήμαρχος επί τούσους μήνες που διήρκεσε η εγκατάσταση, έστειλε τον υπεύθυνο του Δήμου να ελέγξει και για την αρτιότητα του έργου και αν εκτελείτο σε μέρες και ώρες εκτός μαθημάτων (που όπως ορκίζεται ήταν γραπτή ρήτρα στην κατασκευή του έργου), αυτά είναι ερωτήματα που δεν τίθενται, τόσο στα πανελλαδικά ΜΜΕ όσο και στα τοπικά. Αντίθετα, οι τοπικοί δημοσιογράφοι, με συλλ. Ευαγγελιάτου και Τατιάνας, κυνηγούσαν τον διευθυντή του σχολείου με τα «αμείλικτα» ερωτήματα γιατί επέτρεψε στο συνεργείο να μπει στο σχολείο και γιατί δεν κάλεσε την αστυνομία να τους απομακρύνει!! Παρεμπιπτόντως, ούτε το συνεργείο ήταν εκεί την ώρα της έκρηξης,

ενώ και ο διευθυντής ήταν στο σπίτι του, μετά τη λήξη του κανονικού ωραρίου όλων των τάξεων. Παρά τις δηλώσεις του διευθυντή, ότι ήταν αντίθετος με το έργο και ότι επανειλημμένως είχε διαμαρτυρηθεί και στον Δήμαρχο και στη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, ο διευθυντής της τελευταίας, εκτός από δακρύβρεχτες δηλώσεις, κρατά σιγήν ιχθύος.

Ο πρωθυπουργός είχε το θράσος να ξεστομίσει τα παρακάτω: «Παρότι η συντήρηση των σχολείων δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα της κυβέρνησης, θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να αποδοθούν οι ευθύνες εκεί που πρέπει.»!! Η κυβέρνηση, σε ρόλο αθώας περιστεράς, πετάει το μπαλάκι στον Δήμαρχο. Στη συνέχεια, και οι δύο αναζητούν ευθύνες από τους εκπαιδευτικούς. Με πρόσφατη δήλωσή του, ο πρόεδρος της ΚΕΔΚΕ και Δήμαρχος Τρικάλων Παπαστεργίου δήλωσε ότι ο Δήμαρχος Σερρών Χρυσάφης είναι ένας πολύ καλός και καταξιωμένος δήμαρχος (όμοιος ομοίω...).

Στα υπό διάλυση σχολικά κτίρια, που φέτος πρέπει να κάνουν σκληρή οικονομία, όλα μπορούν να συμβούν. Πριν καλά-καλά μπουν τα κρύα, πολλοί δήμοι ζήτησαν να καίνε λιγότερες ώρες τα καλοριφέρ στα σχολεία. Μαθητές και εκπαιδευτικοί κρύνουν. Η έλλειψη οικονομικών πόρων έχει κάνει τα σχολεία ερείπια, τίποτε δεν συντηρείται και ό,τι χαλάει δεν φτιάχνεται. Όλα τα σχολικά κτίρια κρύβουν παγίδες. Πέφτουν τα βάνια, πριν μερικά χρόνια στον σεισμό της Θεσσαλίας γκρεμίστηκε μέρος του σχολείου και ο δάσκαλος έβγαλε σώους τους μαθητές. Μόλις χθες, έγινε έκρηξη του λέβητα σε νηπιαγωγείο της Καλαμαριάς.

Αντί να φτιάξουν τα σχολεία, κουνάνε το δάχτυλο στους εκπαιδευτικούς, τονίζοντας τις ευθύνες που έχουν για την ασφάλεια των παιδιών και μετατρέπουν την εφημερία σε εφιάλη...

Όσο περνούν οι ώρες, αποκαλύπτονται λεπτομέρειες που προκάλεσαν την έκρηξη του λέβητα. Μέσα στις λεπτομέρειες ενός τραγικού γεγονότος, στην ανευθυνότητα και την απατεωνιά των ιδιωτών εργολάβων και συντηρητών, στις λαμογιές και τις κομπίνες, στον ωαδερφισμό και την αναληψία, κρύβεται η ρίζα των προβλημάτων. Το ταξικό εκμεταλλευτικό σύστημα εξουσίας, η περίφημη ελεύθερη αγορά, η αναρχία και η ανοργανωσιά, η έλλειψη πόρων για τη δημόσια εκπαίδευση. Με αυτό το σάπιο σύστημα, με τα προβλήματα

που γεννά και τους κινδύνους που δημιουργεί καθημερινά για τη ζωή και την ασφάλεια των ανθρώπων κάθε ηλικίας, με αυτά πρέπει να αναμετρηθούμε. Όσο αυτό δεν γίνεται μαζικά, όσο θα κυριαρχούν αυτές οι πολιτικές και οι συμπεριφορές από τις κρατικές και κυβερνητικές αρχές, τόσο ο θάνατος θα κερδίζει! Σε βάρος της ζωής και του μέλλοντος της νέας γενιάς!

Ξάνθη

Οι τραμπουκισμοί και

Καταγγέλλουμε σε κάθε αγωνιστή, προοδευτικό εργαζόμενο και νέο τους τραμπουκισμούς και τη βία που υπέστη το μπλοκ μας στη συγκέντρωση ενάντια στη βία κατά των γυναικών, που διοργάνωσε ο Φοιτητικός Σύλλογος Ξάνθης, την Παρασκευή 25/11 στην Κεντρική Πλατεία της πόλης.

Με περίσσιο θράσος άτομα που στήριζαν το μπλοκ με υπογραφή «συντρόφισσες ενάντια στην έμφυλη βία», και πρόσκεινται στον αναρχοαυτόνομο χώρο, πλησίασαν το μπλοκ των Αγωνιστικών Κινήσεων, τραμπούκισαν και έβρισαν αγωνιστές, εκτόξευσαν λάσπη και προβοκατόρικα ψέματα και απαίτησαν την αποχώρηση του μπλοκ. Στη συνέχεια, και χωρίς καμία ντροπή, προχώρησαν σε φασιστικού τύπου ενέργειες, άρπαξαν με τη βία και πέταξαν στα σκουπίδια το πανό μας.

Ποιοι είναι αυτοί που τολμάνε να αρπάζουν και να κατεβάζουν πανό που καταγγέλλει τη βία κατά των γυναικών και το σύστημα που τη γεννά και αναδεικνύει την ανάγκη του αγώνα για τη χειραφέτηση των γυναικών; Είναι αυτοί που εδώ και χρόνια έχουν επιδοθεί σε έναν πόλεμο λάσπης και συκοφαντίας ενάντια στο χώρο μας με ανήθικες και ανυπόστατες κατηγορίες περί υποθαλής βιαστών που μόνο στόχο έχουν την τρομοκράτηση και την απομόνωση αγωνιστών του κινήματος, που δρουν εδώ και χρόνια στο σύλλογο φοιτητών. Αυτές οι λογικές εκφοβισμού με κατασκευασμένες κατηγορίες δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρούν να τραυματίσουν αριστερούς αγωνιστές. Εδώ και χρόνια έχουμε δείξει πολιτική σοβαρότητα και ωριμότητα. Ωστόσο, οι επιθέσεις έχουν περάσει πλέον από τη συκοφαντία στον ανοιχτό τραμπουκισμό και δεν πρόκειται να τις ανεχτούμε. Αυτές τις ενέργειες μόνο από φασιστοειδή και δυνάμεις καταστολής του κράτους είχαμε συνηθίσει μέχρι πρότινος να τις δεχόμαστε. Ας το βάλουν καλά στο μυαλό τους, αυτοί που τόλμησαν και έδρασαν με αυτό το τραμπούκικο τρόπο, όπως δεν ανεχόμαστε τέτοιες ενέργειες από τους φασίστες και τα ΜΑΤ έτσι δεν θα τις ανεχτούμε ούτε από αυτούς, όπως και

Αγωνιστικές Κινήσεις

Οι φοιτητικοί σύλλογοι δεν είναι τσιφλίκι κανενός

και ειδικά των πιο φανατικών «υπερασπιστών» τους

Καταγγέλλουμε άλλη μία οργανωτικού τύπου αντιπαράθεση ανάμεσα σε μέλη των ΕΑΑΚ στην πρωινή διαδήλωση για την φετινή επέτειο της δολοφονίας του Α. Γρηγορόπουλου στα Προπύλαια. Ενώ η διαδήλωση είχε κατέβει τον δρόμο, η πορεία δεν ξεκινούσε επειδή οι οργανώσεις που παρεμβαίνουν στα ΕΑΑΚ (ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ στην προκειμένη) ένιωσαν για μια ακόμα φορά (στο όνομα πάντα των φοιτητικών συλλόγων) την άνεση να παίξουν ξύλο για το μοίρασμα της πρώτης αλυσίδας. Εκσφενδονίστηκαν καφέδες και νερά, ανταλλάχθηκαν αντεγκλήσεις και μπουνιές γιατί δεν συμφωνούσαν ποιος θα έχει το «μερίδιο του λέοντος» στην πρώτη αλυσίδα του πανό των Φοιτητικών Συλλόγων που κατέβαζαν τα ΕΑΑΚ στην πορεία. Αποτέλεσμα για ακόμα μία φορά τα ΕΑΑΚ να φορτώνουν τα εσωτερικά τους προβλήματα στις πλάτες του φοιτητικού κινήματος και των συλλόγων σε μια διαδήλωση και το ξύλο να τελειώνει κάπου στη Σταδίου. Πέρα από το γεγονός ότι καμία από αυτές τις αντιπαραθέσεις δεν τίθεται στους συλλόγους και τις Γενικές συνελεύσεις (που δεν έγιναν) αναρωτιόμαστε πότε θα τελειώσει αυτή η κατρακύλα και πότε θα απολογηθεί κάποιος ή θα κάνει μια στοιχειώδη αυτοκριτική για τη στάση αυτή που διαιωνίζεται στο κίνημα. Γιατί αν σήμερα ήταν η αντιπαράθεση της ΑΡΙΣ και της ΑΡΑΣ για την πρώτη αλυσίδα, δεν είναι οι μόνοι που έχουν ευθύνη. Από κοινού ΟΛΕΣ οι συνιστώσες των ΕΑΑΚ έχουν λύσει τις διαφωνίες τους με ξύλο, είτε για καταγγελίες παρενόχλησης είτε γιατί ... απλά διαφωνούσαν. Όλα αυτά βέβαια μέχρι τις φοιτητικές εκλογές, που θα ξεχαστούν πρόσκαιρα όλα αυτά, θα παραμεριστούν οι πολιτικές διαφωνίες και θα βγουν «ενωτικά και ενωμένα» για τα καλύτερα εκλογικά αποτελέσματα. Αυτό φαίνεται ότι είναι και το περίφημο κεκτημένο των ΕΑΑΚ, η εκλογική καταγραφή και η οργανωτικού τύπου αντιπαράθεση για

τα ζητήματα.

Τέτοιες πρακτικές καμία σχέση δεν έχουν με τους φοιτητικούς συλλόγους και το φοιτητικό κίνημα. Ίσα ίσα απομακρύνουν τον κόσμο από τους φοιτητικούς συλλόγους και τις συλλογικές διαδικασίες. Είναι αντανάκλαση της αδυναμίας αυτών των δυνάμεων να αντιπαρατεθούν πολιτικά. Εκτός όλων των άλλων αποτελούν και νερό στο μύλο του συστήματος, που θα νιώθει όλο και πιο άνετα να μιλά για άσυλο βίας και ανομίας, για τις μειοψηφίες και τους μπαχαλάκηδες.

Σε αντίστοιχες καταγγελίες που έχουμε δημοσιεύσει, τα ΕΑΑΚ μιλούσαν για προβοκατόριες και προβοκατόρες. Είτε διαψεύδοντας τα ίδια τα γεγονότα, είτε παρουσιάζοντάς τα σαν κάτι «όχι και τόσο τραγικό». Ο καθένας βέβαια πρέπει να αναλαμβάνει την ευθύνη και των όσων λέει και των όσων κάνει. Και υπάρχει ευθύνη όταν η πορεία καθυστερεί να ξεκινήσει πάνω από μία ώρα επειδή πρέπει να μοιραστεί στα μέτρα κάποιων η πρώτη αλυσίδα. Πόσο μάλλον όταν η ΚΝΕ και οι φοιτητικοί σύλλογοι που ελέγχει (που έλαμψαν διά της απουσίας τους και από τον Δεκέμβρη του '08 και τα επόμενα χρόνια), πέρασαν με ελιγμό μπροστά στην κεφαλή της πορείας καπελώνοντάς την. Αμέσως μετά από αυτό βέβαια ξεκίνησε και το μπλοκ των ΕΑΑΚ στη «δεύτερη» πλέον θέση με τα σπρωξίματα να συνεχίζονται μέχρι και την Πεσμαζόγλου.

Αυτοί λοιπόν που θέλουν να αυτοαποκαλούνται οι μεγαλύτεροι υπέρμαχοι του φοιτητικού κινήματος, οι μοναδικοί(;) υπερασπιστές των φοιτητικών συλλόγων και των γενικών συνελεύσεων, καλά θα κάνουν τουλάχιστον σε μία πρώτη φάση να προβληματιστούν. Και καλά θα κάνουν να αντιπαρατίθενται οργανωτικά όχι στο όνομα των φοιτητικών συλλόγων όπως κάνουν, αλλά με τα πραγματικά τους ονόματα.

«Ημερολόγιο» διώξεων εκπαιδευτικών

Με μαζικές κινητοποιήσεις στους δρόμους σπάει η τρομοκρατία

Μόνο τον τελευταίο μήνα υπουργείο, Διευθύνσεις Εκπαίδευσης και εργοδοσία έχουν επιδοθεί σε μια σειρά διώξεις και απειλές προς εκπαιδευτικούς. Τις ίδιες μέρες που πραγματοποιούνταν οι πιο μαζικές διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων (απεργία 9/11 και πορεία 17/11) με δεκάδες χιλιάδες εργαζομένων στους δρόμους το σύστημα επέλεξε να ξεκινήσει αυτές τις διώξεις. Παράθετουμε όσες έχουμε υπόψη:

1. Στην Δράμα: Ύστερα από σχετική καταγγελία του Συντονιστικού Αναπληρωτών-Αδιόριστων Εκπαιδευτικών (8/11) για τις αυθαιρεσίες της ΔΙΠΕ Δράμας, η Δ.Τ., πρόεδρος του Αριστοτέλη και μέλος μέχρι πέρσι στο Συντονιστικό των αναπληρωτών, δέχτηκε επώνυμο απειλητικό τηλεφώνημα από δικηγόρο της διεύθυνσης Δράμας. Της ζητήθηκε να αποσύρει την καταγγελία, διαφορετικά θα κινηθεί διαδικασία μηνύσεων!

2. Στον Πειραιά: Βρίσκονται υπό δίωξη 4 μέλη της ΕΛΜΕ. Λίγες μέρες πριν από τις 17/11 παραπέμπεται σε Πειθαρχικό Συμβούλιο ο Διευθυντής του 8ου Γυμνασίου Πειραιά για τη συμμετοχή του στην Απεργία Αποχή της ΕΛΜΕ Πειραιά από τους Μέντορες/Συντονιστές. Στις 30/11 παραπέμπεται σε πειθαρχικό για τον ίδιο λόγο και ο Διευθυντής του Γυ-

μνασίου Περάματος.

Δύο μέλη του ΔΣ της ΕΛΜΕ βρέθηκαν επίσης στο στόχαστρο: η Μ.Δ. (αναπληρώτρια) κλήθηκε στις 22/11 σε έγγραφες εξηγήσεις σχετικά με τη «συμπεριφορά» της στα πλαίσια κινητοποίησης της ΕΛΜΕ (!) καθώς και την άποψή της για το θεσμό των «ιδιαίτερων» μαθημάτων! Λίγες μέρες αργότερα (30/11) ο συναγωνιστής Γ.Κ. ειδοποιήθηκε για να δώσει και αυτός έγγραφες διευκρινίσεις (!) γιατί αναπαρήγαγε στο διαδίκτυο τις απόψεις της παράταξής του στον Πειραιά-Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής (ΕΑΑ)-οι οποίες κατήγγειλαν τον αυταρχισμό και το κλίμα τρομοκρατίας που προσπαθεί να στήσει ο ΔΔΕ!

3. Ο Σύλλογος Εργαζομένων στην Ιδιωτική Εκπαίδευση «Βύρων» έχει καταγγείλει: απόλυση εκπαιδευτικού από φροντιστήριο. Χαρακτηρίστηκε η συμπεριφορά της συναδέλφου ανάρμοστη επειδή η τελευταία, μετά την είδηση ότι το εν λόγω φροντιστήριο θα άνοιγε στις 17/11, εξήγησε στην εργοδοσία ότι η ημέρα αυτή είναι αργία για την εκπαίδευση και τα φροντιστήρια είναι κλειστά. Μίλησε στους μαθητές για το Πολυτεχνείο, τους εξήγησε γιατί γιορτάζεται κάθε χρόνο, γιατί είναι καθιερωμένη ως μέρα αργίας και εκδηλώσεων στα scho-

λία. Η στάση της αυτή χαρακτηρίστηκε ως συνδικαλιστική δράση σε μαθητές και της ανακοινώθηκε απόλυση.

4. Στη Λάρισα: Έχουμε μια πρωτοφανή επιχείρηση φίμωσης του μέλους του ΔΣ της ΕΛΜΕ Λάρισας Π.Δ. από τον πρώην ΔΔΕ Λάρισας Καψάλη Ιωάννη. Ο δεύτερος προχώρησε σε μηνυτήρια αναφορά εναντίον του γιατί ενημέρωσε το ΔΣ της ΕΛΜΕ και τη συνέλευση των προέδρων της ΟΛΜΕ (21/11) για ποινή που είχε επιβληθεί στον κ. Καψάλη.

5. Στην Α' Αθήνας: Στις 30/11 διακινήθηκε καταγγελία από την Ένωση Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων Νέας Φιλαδέλφειας - Νέας Χαλκηδόνας για απαράδεκτη δίωξη καθηγητή. Σύμφωνα με αυτή, τιμωρήθηκε από τον Διευθυντή της Δ.Δ.Ε. Α' Αθήνας με στέρηση αποδοχών 6 ημερών (!) επειδή ανέφερε προς τη Διεύθυνση σημαντικά κενά αρκετών ωρών σε σχολείο της περιοχής. Θεωρήθηκε «κακόβουλη κριτική της προϊστάμενης αρχής».

Είναι φανερό ότι οι διώξεις αυτές αποτελούν κεντρική γραμμή του συστήματος και όχι καπρίτσια μεμονωμένων Διευθυντών Εκπαίδευσης. Φυσικά δένουν οργανικά τόσο με το πλαίσιο αξιολόγησης που επιχειρείται να επιβληθεί στα σχολεία και απαιτεί έναν εκπαιδευτικό πειθίγιο όργανο του υπουργείου μέ-

σα στο σχολείο, όσο και με το χτύπημα των συνδικαλιστικών ελευθεριών που έχει φέρει ο νόμος Χατζηδάκη.

Την επίθεση στα δικαιώματα συνοδεύει η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής. Για αυτό, όταν όλες οι απεργίες και οι διαδηλώσεις θεωρούνται παράνομες, οποιαδήποτε φωνή που θέλει να αναδείξει τον πραγματικό χαρακτήρα της πολιτικής τους πρέπει να φιμώνεται.

Μέσα σε όλα υπάρχει βέβαια και η... άλλη πλευρά. Αυτή που λέει ότι η μαζική και αποφασιστική κίνηση κόσμου μπορεί να επιβάλει πιέσεις. Έτσι λοιπόν μια συγκέντρωση 200 εκπαιδευτικών (υπό Βροχή) στην ΔΔΕ Πειραιά ανάγκασε τον ΔΔΕ να πει ότι δεν θα συνεχίσει τις διώξεις των 2 μελών του ΔΣ. Γεγονός που δείχνει ότι επιβάλλεται αυτές οι κινητοποιήσεις να πληθύνουν και να μαζικοποιηθούν περαιτέρω. Για να επιβληθεί πλήρως η απόσυρση των διώξεων! Και να αξιοποιηθεί αυτό το κλίμα μαζικής κίνησης που το είδαμε σε όλες τις κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος (9/11, 17/11, 6/12) για να γίνουν μαζικές γενικές Συνελεύσεις στα σωματεία που θα αρχίζουν να οικοδομούν έναν αγώνα με στόχους την ανατροπή αυτών των πολιτικών.

Άρση της μονιμότητας με όχημα την αξιολόγηση στους εκπαιδευτικούς Αναγκαία η πάλη για την οργάνωση κεντρικού αγώνα ενάντια στην επίθεση Η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας αναστέλλουν τη μονιμοποίηση νεοδιόριστων εκπαιδευτικών ειδικής αγωγής έως ότου αυτοί αξιολογηθούν

η λάσπη δε μας πτοούν!

από κανέναν άλλον!

Απ' ότι φαίνεται αυτό που τους ενοχλεί είναι ότι παλεύουμε και υπερασπιζόμαστε μέσα από την οργανωμένη πάλη τα δικαιώματα των γυναικών, που παλεύουμε για τη γυναικεία χειραφέτηση, τους ενοχλεί που υποδεικνύουμε τον πραγματικό υπαίτιο που γεννά τις δολοφονίες γυναικών και τους βιασμούς. Αλήθεια, με ποιον είναι, εν τέλει, πραγματικά αυτοί που πέταξαν το πανό μας, με το συγκεκριμένο περιεχόμενο, στα σκουπίδια;

Ποιοι είναι αυτοί που τολμάνε σε συγκέντρωση-διαδήλωση να αυτό-ορίζονται «χωροφύλακες» της πλατείας και να αποφασίζουν ποιος θα ανοίξει πανό και ποιος θα διαδηλώσει; Κατά τη δική μας άποψη, στο κίνημα και στις διαδηλώσεις δε χωράνε «χωροφύλακες». Χωράει κάθε αγωνιστική, αριστερή, προοδευτική άποψη που παλεύει για τα δικαιώματα του λαού, των νέων, των γυναικών. Δεν υπάρχουν «δικαστές» και «δικηγόροι», υπάρχουν πολιτικές απόψεις που αντιπαράτιθενται και μέσα στην κίνηση και στην πάλη αναδεικνύεται ποια άποψη είναι σωστή και ποια είναι λάθος.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις δεν ανεχτήκαμε τους τραμπουκισμούς, παραμείναμε στην πλατεία και ανοίξαμε ξανά το πανό μας. Για την ιστορία, οι τραμπουκισμοί συνεχίστηκαν και μέσα στο χώρο του Ασύλου με σκίσιμο των αφισών των Αγωνιστικών Κινήσεων και βρίσιμο συναγωνιστών μας. Με τέτοιο τρόπο δρουν μόνο όσοι ενοχλούνται από την πολιτική δράση των Αγωνιστικών Κινήσεων, όσοι ενοχλούνται από την παρουσία μας στις σχολές, την πάλη που διεξάγουμε καθημερινά για το δικαίωμα των φοιτητών στις σπουδές, για την ενεργοποίηση του Φοιτητικού Συλλόγου.

Καλούμε κάθε αριστερή και προοδευτική δύναμη και το Σύλλογο Φοιτητών Ξάνθης να πάρει θέση καταγγελίας του περιστατικού. Είναι ζήτημα υπεράσπισης των δημοκρατικών διαδικασιών του κινήματος τέτοιες συμπεριφορές να μην γίνονται ανεκτές και να περιθωριοποιούνται.

Αγωνιστικές Κινήσεις

Οι εκπαιδευτικοί ειδικής αγωγής διορίστηκαν το 2019, ενώ τον Αύγουστο του 2022 συμπληρώθηκε η προβλεπόμενη διετία κατά τη διάρκεια της οποίας ήταν δόκιμοι. Μετά το πέρας αυτής και το αργότερο σε διάστημα δύο μηνών, οι Διευθύνσεις Εκπαίδευσης όφειλαν να εκδώσουν διαπιστωτικές πράξεις μονιμοποίησης για τους εκπαιδευτικούς. Αυτό έπραξαν ορισμένες Διευθύνσεις οι οποίες εκ των υστέρων υποχρεώθηκαν να ανακαλέσουν τις μονιμοποιήσεις, καθώς, όπως δήλωσε η υφυπουργός Ζ. Μακρή: «Η απόφαση της υπουργού είναι να εφαρμοστεί ο νόμος 4823/2021 ο οποίος προβλέπει για τη μονιμοποίηση των εκπαιδευτικών αξιολόγηση. Η αξιολόγηση θα γίνει κατά την τρέχουσα σχολική χρονιά».

Γίνεται φανερό ότι η υπουργός Παιδείας αξιοποιεί το πολυεργαλείο της αξιολόγησης με στόχο να αμφισβητήσει έμπρακτα τη μονιμότητα στο δημόσιο. Επιμηκύνει την περίοδο της δοκιμότητας, οξύνοντας το αίσθημα της ανασφάλειας και του φόβου, προσδοκώντας την πειθάρχηση στους νεοδιοριζόμενους. Τα παραπάνω συνιστούν αναγκαίες προϋποθέσεις για την εισαγωγή σε έναν εργασιακό χώρο, αυτόν της εκπαίδευσης, στον οποίο επιχειρείται από την πλευρά του συστήματος να διαμορφωθούν νέα χαρακτηριστικά ανάμεσα στους εργαζόμενους όπως ο ανταγωνισμός, το κινήγι προσόντων, η κατηγοριοποίηση, η εσωτερική πολυδιάσπαση και ιεραρχία.

Σε αυτήν τους την επιδίωξη, η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας έχουν τη συνδρομή των συνδικαλιστικών ηγεσιών ΟΛΜΕ - ΔΟΕ. Οι χειρισμοί τους όλο το προηγούμενο διάστημα, οι υπαναχωρήσεις ως το ανοιχτό ξεπούλημα του αγώνα των εκπαιδευτικών ενάντια στο νόμο για την αξιολόγηση έδωσαν αέρα στον αντίπαλο, ενώ απόβρισαν τον κλάδο. Παράλληλα, η λανθασμένη εκτίμηση παρατάξεων που αναφέρονται στο κίνημα ότι οι νόμοι «μένουν στα χαρτιά» ή ότι τα κείμενα - δηλώσεις αποτελούν μορφή αντίστασης στην αξιολόγηση απομάκρυναν τους αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς από το πεδίο της σύγκρουσης και τους μετέφεραν στο πεδίο του αντιπάλου, μακριά από το δρόμο και την πλήρη και απόλυτη αντιπαράθεση με τις σάπιες «αξίες» του συστήματος.

Οι πρώτοι που πλήττονται από αυτή την πολύ αρ-

νητική και σοβαρή εξέλιξη είναι οι νεοδιόριστοι εκπαιδευτικοί που με έναν επώδυνο τρόπο αντιλαμβάνονται ότι το προσοντολόγιο που ψήφισε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και που οδήγησε πολλούς από αυτούς σε ένα κινήγι πτυχίων, επιμορφώσεων και βεβαιώσεων δεν επαρκούν για να τους εξασφαλίσουν τη μόνιμη και σταθερή εργασία.

Το χτύπημα της μόνιμης και σταθερής δουλειάς, βέβαια, αφορά όλους τους εργαζόμενους, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα αφού τα δικαιώματα που τη συνοδεύουν έχουν κατακτηθεί με κόπο και αμέτρητες θυσίες από την πλευρά της εργατικής τάξης και του λαού.

Οι εκπαιδευτικοί στο σύνολό τους αποτελούν έναν κλάδο 180.000 εργαζομένων. Συστηματικά έχει καλλιεργηθεί η αντίληψη ότι αυτός ο πολυπληθής κλάδος δεν μπορεί να απαντήσει την επίθεση η οποία εξελίσσεται διαρκώς απέναντι στα εργασιακά και συνδικαλιστικά του δικαιώματα, αλλά και αυτά των μαθητών για σπουδές και ελευθερίες.

Είναι φανερό ότι υπάρχει η αναγκαιότητα αλλά, ταυτόχρονα, και η δυνατότητα δάσκαλοι και καθηγητές να σηκώσουν το γάντι της πρόκλησης από την πλευρά της κυβέρνησης. Να ξαναπιάσουν το νήμα του αγώνα, πετώντας τα βαρίδια της ανάθεσης στους «ειδικούς» της ΟΛΜΕ - ΔΟΕ.

Αναπληρωτές, μόνιμοι και νεοδιόριστοι από κοινού χρειάζεται να αντιμετωπίσουν την εντεινόμενη επίθεση με τη συμμετοχή τους στα πρωτοβάθμια σωματεία. Με στόχο το ζωντάνεμά τους στην κατεύθυνση της αναμέτρησης με την κυβερνητική πολιτική της φτώχειας, την τρομοκρατία, της χειραγώγησης, της αξιολόγησης και της καταστολής. Με κεντρική μάχη για την ανατροπή των αντιδραστικών νόμων στην εκπαίδευση.

Δάσκαλοι - καθηγητές πρέπει και μπορούν να αγωνιστούν για τη μονιμοποίηση όλων των νεοδιόριστων και όλων των αναπληρωτών χωρίς όρους και προϋποθέσεις καθώς και για την ανατροπή της αξιολόγησης. Όλοι μαζί να αποφασίσουν ότι πρέπει να σηκώσουν στις δικές του πλάτες, ο καθένας και η καθεμία, το βάρος της ανασυγκρότησης των πρωτοβάθμιων σωματείων σε αυτό που έχουν συμφέρον οι εργαζόμενες τάξεις να είναι. Ένα όπλο στα χέρια τους.

Κίνα

Η πολιτική της μηδενικής Covid μηδενίζει αντοχές και ...ανοχές

Τι συμβαίνει τον τελευταίο καιρό στην Κίνα; Είχαμε πράγματι τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις από την εποχή της πλατείας Τιεν Αν Μεν ή, ακόμα, ο Σι κινδυνεύει να έρθει αντιμέτωπος με τη σοβαρότερη πρόκληση της μέχρι τώρα θητείας του, όπως λένε τα δυτικά ΜΜΕ, «ξεχειλώνοντας» τα γεγονότα! Βέβαια, κάθε σύγκριση με την εξέγερση της Τιεν Αν Μεν είναι εξωπραγματική. Το 1989, σε συνθήκες κατάρρευσης του ανατολικού μπλοκ, ήταν ορατή η διάσταση στην κομματική ηγεσία.

Αφορμή για τις πρόσφατες διαδηλώσεις έδωσε η φονική πυρκαγιά στο Ουρούμτσι της επαρχίας Σιντζιάνγκ, που στοίχισε τη ζωή σε δέκα ανθρώπους, καθώς οι υγειονομικοί περιορισμοί εμπόδισαν την έξοδό τους από το οικοδομικό συγκρότημα και συνέβαλαν ώστε τα πυρσοβεστικά να καθυστερήσουν. Το κλίμα στη Σιντζιάνγκ είναι τεταμένο εδώ και δεκαετίες, εξαιτίας του ζητήματος των μουσουλμάνων Ουιγούρων της περιοχής, που συχνά το επικαλούνται στη Δύση.

Μπορεί η Κίνα να αποτελεί πρότυπο για κάποιους στη Δύση, για τα αποτελέσματα στην επιδημία, (τα νούμερα φαίνονται αστεία σε σχέση με τον πληθυσμό της), αλλά η παρατεταμένη πολιτική της «μηδενικής Covid» που εφαρμόζει, από την αρχή της πανδημίας, δοκιμάζει πολλών ειδών αντοχές. Οι δυτικοί αναφέρονται στην απότομη επιβράδυνση μιας υπερ-αναπτυξιακής πορείας, ως το κινεζικό ισοδύναμο μιας ύφεσης, που αποδίδεται σε πολλούς παράγοντες και βασικά στα συνεχιζόμενα κυλιόμενα lockdown. Είναι γεγονός ότι στα διαδοχικά lockdown εφαρμόστηκαν πρωτότυπες συνταγές! Όχι μόνο δεν έβγαιναν από τα σπίτια, αλλά και όσοι έβγαιναν, δεν έμπαιναν ξανά! Χιλιάδες εργαζόμενοι υποχρεώνονταν να κοιμούνται στους χώρους εργασίας τους!

Μια χαρακτηριστική περίπτωση αφορά το γιγαντιαίο βιομηχανικό συγκρότημα της Foxconn στην Τσιανγκτσού, όπου η εργατική εξέγερση ήταν ο προπομπός για όλα ακολούθησαν. Η Foxconn (συμφερόντων της Apple) είναι γνωστή και για τις απαράδεκτες και επικίνδυνες συνθήκες εργασίας που εφαρμόζει. Τα προβλήματα ξεκινούν λίγους μήνες πριν, όταν η μονάδα μπήκε σε καθεστώς νέας καραντίνας. Για να αντιμετωπιστεί αυτή η κρίση, η Foxconn αποφάσισε να εφαρμόσει το μοντέλο εργασίας, όπου οι εργάτες θα δούλευαν και

θα ζούσαν στο εργοστάσιο, με αντάλλαγμα τον πολύ καλό μισθό των 25.000 γουάν (3.500 δολάρια) το μήνα. Μισθός πολλαπλάσιος του μέσου μισθού! Η μη τήρηση του συμφωνημένου μισθού, μετά από δύο μήνες, προκάλεσε σφοδρές συγκρούσεις μεταξύ των δυνάμεων καταστολής και των εργατών, οι οποίοι άρχισαν να εφαρμόζουν το δικό τους lockdown.

Δεν γνωρίζουμε την κατάληξη στη Foxconn, ωστόσο, τις τελευταίες δεκαετίες, οι εκρήξεις εργατικής-λαϊκής δυσσαρέσκειας παίρνουν «τοπικό χαρακτήρα», θέτοντας στο στόχαστρο τοπικούς αξιωματούχους και αφήνοντας στο απυρόβλητο την κεντρική ηγεσία που τις αξιοποιεί. Αυτή τη φορά, το κύμα των διαδηλώσεων, παρότι ανοργάνωτο και ασυντόνιστο, έπαιρνε διαστάσεις και έτεινε να αποκτήσει ανοιχτά πολιτικό χαρακτήρα, αγγίζοντας πιο κρίσιμα ζητήματα και δημιουργώντας κινδύνους για πιθανό «ντόμινο». Και σε αυτό η ανοχή του καθεστώτος είναι μηδενική.

Όπως φαίνεται, υπάρχει κεντρική απόφαση απομάκρυνσης από τη στρατηγική της «μηδενικής Covid», πράγμα που ερμηνεύεται από Κινέζους αναλυτές ότι το ΚΚΚ παραδέχεται πως η πολιτική αυτή άγγιξε τον βασικό άξονα της νομιμοποίησής του. Για την ώρα, η κινεζική ηγεσία φαίνεται να υιοθετεί παραδοσιακές τακτικές: συγκρατημένα μέτρα καταστολής και, κατά περίπτωση, χαλάρωση των περιοριστικών μέτρων. Σε πρώτη φάση, αυτό φαίνεται να αποδίδει, καθώς οι διαδηλώσεις περιορίστηκαν. Πάντως το μπαλάκι μεταφέρεται στις τοπικές αρχές, με εντολή να μην χρησιμοποιούν την ίδια προσέγγιση για όλους, όπως γινόταν έως τώρα.

Η αλλαγή προσέγγισης φαίνεται στα κρατικά ΜΜΕ, που τώρα διαβεβαιώνουν πως δεν υπάρχει λόγος πανικού για την εξάπλωση της παραλλαγής Όμικρον. Η εφημερίδα «Λαϊκή Ημερησία», όργανο του ΚΚΚ, δημοσίευσε δηλώσεις ειδικών που πλέον καθησυχάζουν αντί να «τρομοκρατούν». Κινέζοι αξιωματούχοι είχαν αρχίσει τις τελευταίες μέρες να προετοιμάζουν, εμμέσως πλην σαφώς, την κοινή γνώμη, επισημαίνοντας τη χαμηλότερη νοσηρότητα και θνητότητα της παραλλαγής «Ο». Στο ίδιο πλαίσιο, το πρακτορείο Νέα Κίνα ανάγει τη στροφή ως απόδειξη ότι «η κυβέρνηση ανταποκρίνεται στα αιτήματα του λαού»!

Ξαφνικά, όλα εμφανίζονται να μην είναι και τόσο σοβαρά, τελικά.

Ωστόσο, οι πρόσφατες αλλαγές των κανόνων και η ανομοιομορφη εφαρμογή τους προκαλούν και σύγχυση. Η Κίνα πρακτικά έχει κλείσει τα σύνορά της από το εξωτερικό για σχεδόν 3 χρόνια και όσοι φθάνουν στη χώρα πρέπει να παραμείνουν σε καραντίνα για οκτώ ημέρες. Γενικά εκτιμάται ότι το νέο άνοιγμα θα ξεκινήσει μετά την ετήσια συνεδρίαση του Κοινοβουλίου, που συνήθως αρχίζει στις 5 Μαρτίου.

Για την κινεζική ηγεσία, η στροφή ίσως αποδειχτεί όχι και τόσο εύκολη. Ο οργανισμός που είναι επιφορτισμένος με τη διαχείριση της πανδημίας προειδοποίησε, μέσω της Λαϊκής Ημερησίας, ότι «θα επιρριφθούν με αυστηρότητα οι ευθύνες» στους τοπικούς αξιωματούχους που υπερέβαλαν! Πρώτο δείγμα έχουμε από την επαρχία της Χουνάν. Τοπικός αξιωματούχος ασφαλείας αποπέμφθηκε από το Κομμουνιστικό Κόμμα και απολύθηκε, διότι επιτέθηκε σε κάτοικο στη διάρκεια των περιοριστικών μέτρων. Στο στόχαστρο βρίσκονται, επίσης, οι εταιρείες που είναι υπεύθυνες για τη διεξαγωγή των διαγνωστικών τεστ. Πολλά ρεπορτάζ, τις τελευταίες ημέρες, αναφέρονται

σε παραβιάσεις που φέρεται ότι διέπραξαν. Όπως όλα δείχνουν, και στο πλαίσιο της αναζήτησης «αποδιοπομπαίων τράγων», θα υπάρξει διάχυση ευθυνών.

Η Δύση δείχνει συγκρατημένη και έχει τους λόγους της. Αντίπαλοι και εταίροι της Κίνας φαίνεται να συμφωνούν στο ότι το Πεκίνο παίζει σημαντικό ρόλο στην παγκόσμια ανάκαμψη, με την αποτροπή μιας μακράς παγκόσμιας ύφεσης. Το ερώτημα είναι σε ποιο βαθμό και με ποιες προϋποθέσεις συμφωνούν πάνω σε αυτό και οι ΗΠΑ; Ανάλογο ερώτημα τίθεται και για την πλευρά της Κίνας. Δηλαδή, για τον Σι και την κινεζική ηγεσία, στη σημερινή συγκυρία, οι προτεραιότητες αφορούν περισσότερο την οικονομία ή τον εσωτερικό έλεγχο και τις γεωπολιτικές προκλήσεις;

Η κυβέρνηση Μπάιντεν ενδεχόμενα να περίμενε ή και να φοβόταν μια εξέλιξη που το Πεκίνο θα ήταν αναγκασμένο να ακολουθήσει σκληρή καταστολή. Σε αυτή την περίπτωση, ο Λ. Οίκος θα βρισκόταν μπροστά σε μεγάλα διλήμματα. Στον βαθμό που η κατάσταση δείχνει να είναι ελεγχόμενη, οι ΗΠΑ την αντιμετωπίζουν χλιαρά. Η διοίκηση Μπάιντεν, που φαίνεται να επικρατεί των «σκληροπυρηνικών» στην Ουάσινγκτον, έχει χρεωθεί, στη σύνοδο του G20 στο Μπαλί, τη συμφωνία με τον Σι, για αναζήτηση κοινού πλαισίου που να αποκλείει ο ανταγωνισμός τους να οδηγηθεί σε σύγκρουση.

Ωστόσο, στον βαθμό που ο Λ. Οίκος εκτιμάει τη σημερινή, ή όποια μελλοντική, αποσταθεροποίηση της Κίνας ως ευκαιρία στην παρεμπόδιση της ενίσχυσής της στη διεθνή σκηνή, είναι προφανές ότι αυξάνεται σοβαρά ο κίνδυνος μιας ευρύτερης αποσταθεροποίησης, ακόμα και παγκόσμιας και ενδεχομένως ανεξέλεγκτης. Αν παλαιότερα οι ΗΠΑ «έπαιζαν» με τις αποσταθεροποιήσεις αντιπάλων τους με μεγαλύτερη ασφάλεια, σήμερα τα δεδομένα έχουν διαφοροποιηθεί. Ακόμα και για περιπτώσεις όπως το Ιράν, πόσο μάλλον με μεγέθη που διαθέτουν άλλο βάρος, στους περιφερειακούς και παγκόσμιους συσχετισμούς, όπως η Κίνα.

Ουκρανία

Η κλιμάκωση της σύγκρουσης πάντα σε πρώτο πλάνο

Παράταση της σύγκρουσης και η μεγέθυνση των προβλημάτων και αδιεξόδων που προκαλεί στους πρωταγωνιστές της (ΗΠΑ - NATO και Ρωσία), οδηγούν στην αναθέρμανση των αναζητήσεων για μια έστω προσωρινή ανάπαυλα. Ταυτόχρονα σ' αυτή την φάση -και όσο μας επιτρέπει η πυκνή και ταχεία εξέλιξη των γεγονότων να δούμε- αυτή η αναθέρμανση δεν είναι ικανή να υπερκεράσει τις βασική πλευρά που παραμένει η κλιμάκωση της σύγκρουσης με επίκεντρο το έδαφος της Ουκρανίας, λόγω των μεγάλων διακυβευμάτων της.

Αναζητήσεις για ανάπαυλα

Οι δηλώσεις Μπάιντεν στη συνάντησή του με τον Μακρόν στην Ουάσιγκτον, σύμφωνα με τις οποίες ήταν έτοιμος να συναντήσει τον Πούτιν με τον «όρο» να επιθυμεί να τερματιστεί ο πόλεμος. Οι δηλώσεις Μακρόν πως «η Δύση θα πρέπει να εξετάσει πώς να αντιμετωπίσει την ανάγκη της Ρωσίας για εγγυήσεις για την ασφάλειά της, αν ο Ρώσος πρόεδρος συμφωνήσει σε διαπραγματεύσεις για τον τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία», που μάλιστα ξεσήκωσαν θύελλα αντιδράσεων από το καθεστώς του Κιέβου, τις Βαλτικές και την Πολωνία. Οι αντίστοιχες δηλώσεις -αν και πιο αιχμηρές και προσεκτικές- του Πούτιν, πως η Μόσχα είναι πάντα έτοιμη για διαπραγματεύσεις αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνει ενόσω η Δύση παρατείνει τον πόλεμο εξοπλίζοντας το Κίεβο.

Φαίνεται πως η κρίση με την «ταυτότητα» του πυραύλου που έπεσε στην Πολωνία, έδειξε σε όλες τις πλευρές πόσο εύκολα θα μπορούσε να σπάσει το τεταμένο σχοινί στο οποίο ακροβατεί επικίνδυνα αυτή η σύγκρουση. Αυτό ήταν το σημείο καμπής που αναθέρμανε ξανά τις εκατέρωθεν αναζητήσεις για τους πιθανούς όρους μιας προσωρινής ανάπαυλας ή (για τους πιο αισιόδοξους) μιας εκκευρίας. Ταυτόχρονα, όχι απλά παρέμειναν ενεργές αλλά αυξάνονταν οι πιέσεις που έσπρωχναν εδώ και καιρό στην ίδια κατεύθυνση.

Οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με κάθε τρόπο συνέχιζαν να εκφράζουν την δυσαρέσκειά τους για την συνέχιση του πολέμου, «από τον οποίο κερδίζουν οι ΗΠΑ και χάνει η Ευρώπη». Επιπρόσθετα, οι κινήσεις των ΗΠΑ στο οικονομικό επίπεδο με το νομοσχέδιο IRA, που αποτελεί μια στρατηγική κίνηση προστατευτισμού και ενίσχυσης των αμερικανικών επιχειρήσεων, στρίμωχνε ακόμα περισσότερο τα ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά κράτη και συνολικά την ΕΕ, γεγονός που υπογράμμισε με έμφαση ο Μακρόν προς τον Μπάιντεν, ο οποίος έδωσε λίγες και αόριστε υποσχέσεις.

Έτσι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, που πρωτοστατεί στην υποστήριξη του αντιδραστικού καθεστώτος του Κιέβου, δίπλα τον αυξανόμενο προβληματισμό κέντρων του που θεωρούν ότι η γραμμή αυτή έχει φτάσει στα όριά της, είχε να αντιμετωπίσει την εντεινόμενη αγωνία του να μην σπάσει «η συνοχή της Δύσης», δηλαδή να ακυρωθεί η επιτυχία του να ευθυγραμμίσει του ευρωπαίους ιμπεριαλιστές στην αντιρωσική επιθετική του γραμμή.

Στην Μόσχα, μετά και τις ήττες της αποχώρησης από την περιοχή του Χάρκοβο και της Χερσώνας, η ηγεσία του ρωσικού ιμπεριαλισμού δέχθηκε για πρώτη φορά από την έναρξη του πολέμου τόσο ισχυρά «πυρά» αμφισβήτησης των επιλογών της (φήμες ακόμα και για

παραμερισμό του Πούτιν), όχι μόνο προς την κατεύθυνση της σκλήρυνσης της στάσης της αλλά και προς την κατεύθυνση επιστροφής στην διπλωματία. Την τελευταία κατεύθυνση προμηθεύουν και οι αυξανόμενες αντιρρήσεις Κίνας και Ινδίας (αλλά και του Καζακστάν) ως προς την παράταση του πολέμου, που σίγουρα παίρνει υπόψη της η ρωσική ηγεσία. Ιδιαίτερα ο κινέζικος ιμπεριαλισμός συνεχίζει να κρατά ισορροπιστική στάση, γιατί από την μια θέλει κι αυτός να υπονομεύσει τις επιδιώξεις των ΗΠΑ και από την άλλη χρειάζεται ακόμα χρόνο για να αντιστοιχήσει την στρατηγική του ισχύ στα μεγάλα οικονομικά του βήματα.

Φυσικά όλα αυτά δεν είναι ικανά να ανατρέψουν την βασική κατεύθυνση που συνεχίζει να είναι η παράταση και κλιμάκωση του πολέμου. Άλλωστε, την ίδια στιγμή που είχαμε αυτές τις εκφράσεις αναζήτησης των περιθωρίων επιστροφής στη διπλωματία, υπήρχαν απόλυτα ενεργές οι αντίθετες εκφράσεις. Άραγε τυχαία το «θρίλερ» με τον πύραυλο ήλθε μία μέρα μετά την συνάντηση στην Άγκυρα υψηλόβαθμων στελεχών των αμερικανικών και ρωσικών μυστικών υπηρεσιών με θέμα (επίσημο) τα πυρηνικά και (ανεπίσημο) την Ουκρανία; Ή το γεγονός πως στην πρόσφατη σύνοδο των ΥΠΕΞ του NATO, αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, παρά τις διαφοροποιήσεις τους, διαβεβαίωσαν το Κίεβο πως θα συνεχιστεί ο εξοπλισμός του «για όσο χρειαστεί» και με την Πολωνία να ανοίγει την συζήτηση για αποστολή πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς (Patriot) στην Ουκρανία;

Στο πεδίο των μαχών

Στο πεδίο των μαχών, η κατάσταση εξελίσσεται σε μια άνευ προηγουμένου αλληλοσφαγή χωρίς τέλος. Στο Ανατολική Ουκρανία και στο μέτωπο του Μπαχμούτ (για τους Ρώσους Αρτεμόφσκ), η περιοχή έχει μετατραπεί σε μια μεγάλη παγίδα θανάτου για τις ουκρανικές δυνάμεις που συνεχίζουν να στέλλονται συνεχώς εφεδρείες. Στα υπόλοιπα «κέντρα» του μετώπου του Ντονέτσκ, οι ρωσικές δυνάμεις προωθούνται αργά αλλά σταθερά, ενώ και στα βορειοανατολικά αποκρούουν επιτυχώς τις ουκρανικές αντεπιθέσεις. Πάντως στρατιωτικοί ανταποκριτές αναφέρουν βαρείες απώλειες κυρίως για τις ουκρα-

νικές δυνάμεις αλλά όχι μόνο γι' αυτές. Όσον αφορά την περιοχή της Χερσώνας που πρόσφατα εγκαταλείφθηκε από την Ρωσία, οι ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις κάνουν σαφές στην άλλη πλευρά, ότι αφού δεν μπορεί η Ρωσία να κατέχει την περιοχή και μέχρι να (ξανα)γίνει αυτό, δεν θα την έχει κανένας: οι συνεχείς βομβαρδισμοί της Χερσώνας και του Μικολάιφ έχουν καταστρέψει τις ενεργειακές υποδομές και την παροχή νερού, κάνοντας την ζωή των εναπομεινάντων κατοίκων αφόρητη.

Το αιματοβαμμένο σπιράλ αναβαθμίζει διαρκώς τους κινδύνους

Η σύγκρουση κλιμακώνεται και θα κλιμακώνεται λόγω των σημαντικών διακυβευμάτων της, που -αν και συνδέονται με τον έλεγχο της Ουκρανίας- ξεφεύγουν από το όρια της.

Αναφερόμαστε στο γεγονός ότι ο ρωσικός ιμπεριαλισμός μέσα από την σύγκρουση αυτή στην οποία συμμετέχει άμεσα με την εισβολή του, θέτει επιτακτικά το ζήτημα της ασφάλειας του κράτους του αλλά και συνολικά την απαίτησή του να έχει λόγο στην ευρωπαϊκή ήπειρο, αμφισβητώντας έτσι έμπρακτα τον «μονοπολικό κόσμο» των ΗΠΑ-Δύσης. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, που συμμετέχει στον πόλεμο όχι άμεσα αλλά διαμέσω του ενεργούμενου τους καθεστώτος του Κιέβου, παρέχοντας του υποστήριξη σε εξοπλισμό, άντρες, πληροφορίες και επιτελική καθοδήγηση σε πραγματικό χρόνο, υπογραμμίζει «δι' αντιπροσωπού» την θέλησή του να συνεχίσει την περίσφιξη της Ρωσίας και παράλληλα την ανάγκη του να πειθαναγκάζει τους ευρωπαίους να στοιχίζονται κάτω από τις στρατηγικές του επιδιώξεις. Επιδιώξεις που έχουν επίκεντρο την αντιμετώπιση της σχετικής του αποδυνάμωσης, ως όρο για την διεκδίκηση του στόχου της παγκόσμιας κυριαρχίας/ηγεμονίας. Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, βρισκόμενοι ανάμεσα στις αμερικανορωσικές συμπληγάδες, παράλληλα με τις προσπάθειές τους να αναζητηθεί μια «λύση» -και μέχρι τότε- επιχειρούν να εκμεταλλευτούν την συμμετοχή τους στη δυτική συμμαχία για να προωθήσουν τις δικές τους ιδιαίτερες επιδιώξεις, πασχίζοντας να κρατηθούν μέσα στις παγκόσμιες εξε-

λίξεις και τον άγριο ανταγωνισμό από τον οποίο αυτές χαρακτηρίζονται.

Με αυτά τα διακυβεύματα και ενόσω επιπλέον δεν διαφαίνεται στον ορίζοντα μία «λύση» που να ικανοποιεί σχετικά τις δύο πλευρές (δύσκολο) ή μια «λύση» που θα επιβληθεί στο πεδίο των μαχών (όχι λιγότερο δύσκολο), σε πρώτο πλάνο παραμένει και θα παραμένει η κλιμάκωση του πολέμου, με όσα αιματηρά, εφιαλτικά έως και αδιανόητα, φέρνει αυτό.

Έτσι στους βομβαρδισμούς της ενεργειακής υποδομής της Ουκρανίας, το καθεστώς του Κιέβου απάντησε με ένα σημαντικό χτύπημα σε στρατηγικές βάσεις, βαθιά μέσα στο ρωσικό έδαφος (έως και 700 χιλιόμετρα από τα σύνορα Ουκρανίας- Ρωσίας!), όχι μία αλλά τρεις φορές. Αυτές οι άκρως τυχοδιωκτικές κινήσεις που εξόργισαν για μια ακόμη φορά την ρωσική ηγεσία, που δεν μπορεί να έγιναν χωρίς την έγκριση και την βοήθεια των ΗΠΑ (ο αμερικανός ΥΠΕΞ, Μπλίνκεν το διέψευσε βέβαια!), «απαντήθηκαν» αρχικά με ακόμα πιο σαρωτικούς βομβαρδισμούς, που συνεχίζουν να καταστρέφουν ολοένα και μεγαλύτερο μέρος των ενεργειακών υποδομών της Ουκρανίας, ενώ διατυπώνονται φόβοι για ακόμα πιο συντριπτικά χτυπήματα, με ανυπολόγιστες συνέπειες σε όλα τα επίπεδα.

Παράλληλα από την Ρωσία διακινούνται δημόσια σενάρια, είτε για διαμελισμό της δυτικής Ουκρανίας, μέρος της οποίας θα προσαρτηθεί στην Πολωνία, είτε για συνομοσπονδία Πολωνίας- Ουκρανίας που θα εξυπηρετεί τις ανάγκες του NATO για στρίμωγμα της Ρωσίας. Σενάρια που είναι χαρακτηριστικό δείγμα των ζητημάτων αλλαγής συνόρων που έχουν ανοίξει ξανά και με μεγάλη ένταση στην ευρωπαϊκή ήπειρο, μετά από την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας από τους αμερικανονατοϊκούς φονιάδες. Επιπλέον, μόνο ανησυχία μπορεί να προκαλεί η αποστολή εκατοντάδων αμερικανικών αρμάτων μάχης και τεθωρακισμένων στην Πολωνία και στην Ρουμανία, ενώ στις μεθορίες της Ουκρανίας, της Πολωνίας και των Βαλτικών με την Λευκορωσία η ένταση καλά κρατεί.

Το αιματοβαμμένο σπιράλ συνεχίζει λοιπόν να αλέθει κορμιά και να παράγει μεγάλους κινδύνους για τους λαούς όλου του κόσμου.

Βραζιλία

Ο «αναμορφωμένος» Λούλα και ο διεθνής ρόλος της χώρας

Με το οριακό ποσοστό του 50,9% και έπειτα από μια θυελλώδη και ηλεκτρισμένη προεκλογική εκστρατεία, ο Λούις Ινάσιο Λούλα ντα Σίλβα αναδείχθηκε Πρόεδρος της Δημοκρατίας με έναρξη της θητείας την 1η του Γενάρη. Όπως αναφέραμε σε προηγούμενο άρθρο («Π.Σ.» 928), η επικράτησή του οφείλεται σε μια σειρά παραγόντων. Πρώτο, στη συσσωρευμένη αγανάκτηση πλατιών φτωχών μαζών που έβλεπαν το βιοτικό τους επίπεδο να κατακρημνίζεται στη διάρκεια της διαχείρισης Μπολσονάρου: ο μισός πληθυσμός ζούσε κάτω από το όριο της φτώχειας και 33 εκατομμύρια πεινασμένοι έψαχναν για αποφάγια στα απορριμματοφόρα, κυρίως στη βορειοανατολική περιοχή της χώρας, την κατά παράδοση «δεξαμενή» εσωτερικών μεταναστών προς τα αστικά κέντρα του Νότου. Δεύτερο, στην καταστροφική διαχείριση της πανδημίας από μια κυβέρνηση αρνητών (ο υπουργός Υγείας ήταν ένας πρώην στρατιωτικός της χούντας), με τη χώρα να εμφανίζει τη δεύτερη χειρότερη αναλογία νεκρών ανά χίλιους κατοίκους παγκοσμίως.

Αλλά, πάνω απ' όλα, λόγω της εγκληματικής περιβαλλοντικής πολιτικής της προηγούμενης κυβέρνησης, που είχε προκαλέσει διεθνή κατακραυγή, καθώς και της αλλοπρόσαλλης εξωτερικής πολιτικής της, που έθετε ερωτηματικά στα διεθνή ιμπεριαλιστικά κέντρα. Στηριζόμενη στους μεγαλοτσιφλικάδες που παρήγαγαν σόγια για βιοκαύσιμο, με συνέπεια την αυξανόμενη αποψίλωση του δάσους του Αμαζονίου, η κυβέρνηση Μπολσονάρου βρέθηκε μπροστά στη χρηματιστηριακή κρίση των δημητριακών, συνέπεια και του πολέμου στην Ουκρανία, και έχασε μέρος της υποστήριξής της από τμήματα των ιθυνουσών τάξεων της Βραζιλίας.

Από τη μεριά του, ο «πρώην κατάδι-

κος» Λούλα (που στο μεταξύ είχε αθωωθεί) απευθύνθηκε στα μεσαία στρώματα των «νοικοκυραίων» και στα μεγαλοαστικά βιομηχανικά στρώματα των πόλεων, υποσχόμενος «εξομάλυνση» της υπόστασης της χώρας στο εξωτερικό, οπότε θα άνοιγε ο δρόμος για αύξηση των εξαγωγών προς τις ισχυρές ιμπεριαλιστικές χώρες (βλέπε ένταση της καταλήστευσης πρώτων υλών). Και έτσι κέρδισε την εμπιστοσύνη σειράς κεντρικών και κεντροδεξιών παρατάξεων ώστε να διασφαλιστεί η ομαλή μετάβαση.

Ο απερχόμενος πρόεδρος, μη αποδεχόμενος το αποτέλεσμα των εκλογών, παρότρυνε τους φανατικούς οπαδούς του σε πράξεις έμπρακτης αμφισβήτησης: αποκλεισμό εθνικών δρόμων με νταλικές, εκφοβισμό πολιτικών αντιπάλων, μέχρι και δολοφονίες οπαδών του Λούλα. Με συλλαλητήρια διαμαρτυρίας μπροστά σε στρατώνες και ντυμένοι με τη βραζιλιάνικη σημαία, κάποιοι πιο ανεγκέφαλοι ζητούσαν την επέμβαση των ενόπλων δυνάμεων για να αποτραπεί ο «κίνδυνος κομμουνιστικής τυραννίας»! Μάταια όμως: ήταν προφανές ότι ο «αναμορφωμένος» Λούλα, που στο μεταξύ είχε βάλει μυαλό, έχει αποσπάσει ευρεία υποστήριξη σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. Στο μεταβατικό του πρόγραμμα, παρουσίασε ένα ρεαλιστικό σχέδιο αναδιανομής των δημοσιονομικών κονδυλίων (χωρίς να θίξει τα συμφέροντα των καθεστωτικών παραγόντων) και αναβάθμισης των πολιτικών στην παιδεία, την υγεία και την κοινωνική πρόνοια. Σε διεθνές επίπεδο, καταχειροκροτήθηκε στη διάσκεψη για το κλίμα στην Αίγυπτο όταν δήλωσε πως «από τώρα και στο εξής ούτε ένα δένδρο δεν θα κοπεί στο δάσος του Αμαζονίου», ενώ η Βραζιλία θα αναβαθμίσει τις σχέσεις της με τις χώρες της Ομάδας των BRICS (με τη Ρωσία, την Ινδία, την Κίνα και τη Νότια Αφρική).

Κάτι που θορύβησε εν μέρει τον αμερικάνικο παράγοντα ο οποίος, μη θέλοντας να χάσει την προνομιακή του σχέση με τη μεγαλύτερη χώρα της Λατινικής Αμερικής, κάλεσε τον νέο πρόεδρο σε συζητήσεις στην Ουάσινγκτον μόλις λάβει καθήκοντα. Μάλλον για να του υποδείξει μέχρι πού μπορεί να τραβήξει τη δημαγωγία.

Σε εσωτερικό επίπεδο, για να παρατείνει τη λαϊκή υποστήριξη, κατάρτισε το κυβερνητικό σχέδιο με την επωνυμία «Χάρτης για την Αυριανή Βραζιλία», που προβλέπει μεταξύ άλλων την αναγέννηση του Ενιάρου Συστήματος Υγείας, βοηθήματα σε εργαζόμενους και σπουδαστές, επιχορηγήσεις σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις για τόνωση των εξαγωγών, έλεγχο της πώλησης όπλων και της αστυνομικής αυθαιρεσίας, χτύπημα των ρατσιστικών επιθέσεων, τερματισμό των ενισχύσεων για αποψίλωση των δασών.

Γνωστές και χιλιοειπωμένες σοσιαλδημοκρατικές υποσχέσεις ανά την υφήλιο που, όπως αποδείχθηκε, έχουν τα όριά τους, ιδίως σε μια χώρα που βρίσκεται στον ασφυκτικό κλοιό του «μεγάλου αδελφού του βορρά» (του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού) και σε μια συγκυρία όπου τα δεξιά και κεντροδεξιά κόμματα διατηρούν την πλειοψηφία στο Κογκρέσο και με μπολσοναρικούς κυβερνήτες στις δύο πλουσιότερες πολιτείες (Ρίο και Σάο Πάολο).

Οι πλατιές λαϊκές μάζες δεν έχουν ακόμη μιλήσει. Μόλις κοπάσει ο ενθουσιασμός για τη νίκη των «δημοκρατικών δυνάμεων» και όταν η σκληρή πραγματικότητα για το λαό προβάλλει αδυσώπητη, τότε ίσως οι διαδηλωτές που θα κατακλύσουν τους δρόμους και τις πόλεις δεν θα κατέβουν με τα κιτρινοπράσινα χρώματα της βραζιλιάνικης σημαίας, αλλά με κόκκινες σημαίες.

Γερμανία

Το «θερμό φθινόπωρο» δεν ήρθε! Ο χειμώνας; Η άνοιξη;

Είναι γεγονός ότι το φθινόπωρο δεν ήταν τόσο «καυτό» από πλευράς μαζικών κινητοποιήσεων. Όχι όσο τουλάχιστον διακηρυσσόταν και όσο φερόνταν οι παράγοντες του συστήματος! Ακόμα τουλάχιστον! Παρόλο που η δυσανεμία προς την κυβερνητική πολιτική συνεχώς μεγαλώνει! Παρόλη την ακρίβεια που φτωχαίνει καθημερινά εκατομμύρια ανθρώπους!

Πράγματι, σύμφωνα με την ίδια την Ομοσπονδιακή Στατιστική Υπηρεσία της Γερμανίας (DESTATIS), ο πληθωρισμός τον Οκτώβριο του τρέχοντος έτους έφτασε στο 10,4%, στο ψηλότερο σημείο από το 1951. Η ενέργεια και τα τρόφιμα είναι οι βασικές πηγές που τον τροφοδοτούν. Ενδεικτικά, καταγράφονται αυξήσεις -σε σχέση με το προηγούμενο έτος- της τάξης του 49,7% στα έλαια και τα βρώσιμα λίπη, του 28,9% στα γαλακτοκομικά, 23,1% στα λαχανικά, 19,8% σε ψωμί και δημητριακά, 43% στην ενέργεια... Στο φυσικό αέριο -για τα νοικοκυριά- 109,8%, στο πετρέλαιο θέρμανσης 82,8%, στα καυσόξυλα και το πέλετ 108,1%, στην ηλεκτρική ενέργεια 26%...

Αυτά βέβαια επίσημα, γιατί όσοι επισκέπτονται τα σουπερμάρκετ διαπιστώνουν ότι οι πραγματικές αυξήσεις στα αναγκαία είδη για μια οικογένεια είναι μεγαλύτερες! Το δε μέλλον προβλέπεται συνεχώς χειρότερο! Χαρακτηριστικές εί-

ναι οι αυξήσεις στις τιμές του ρεύματος, που θα ισχύσουν από τον Γενάρη του 2023. Τρανταχτό παράδειγμα είναι οι τιμές που ανακοίνωσε η Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού στο Μόναχο, η οποία υπερδιπλασιάζει την τιμή της κιλοβατώρας (kWh), από 24 λεπτά σε 62 λεπτά.

Η κυβέρνηση από την πλευρά της προσπαθεί να περιορίσει τις αντιδράσεις με μια σειρά «πακέτων ελάφρυνσης», όπως η πληρωμή της δόσης του φυσικού αερίου για τον Δεκέμβριο και η οροφή στο κόστος του ρεύματος και του φυσικού αερίου από τη νέα χρονιά (40 λεπτά/kWh στο ρεύμα και 12 λεπτά/kWh στο αέριο). Πρόκειται, όμως, για ελαφρύνσεις που δεν μπορούν να καλύψουν το συνεχώς αυξανόμενο κόστος ζωής για τα λαϊκά στρώματα, κόστος που δημιουργεί μια συνεχή πίεση και στα συνδικάτα, τα οποία θέτουν ζήτημα αύξησης στο εισόδημα των εργαζομένων. Τέτοια παραδείγματα είναι το IGM στη βιομηχανία μετάλλου και την ηλεκτροβιομηχανία, καθώς και το Ver.di των δημόσιων-κοινωνικών υπηρεσιών, με πάνω από 2 εκατομμύρια μέλη το καθένα.

Το IGM διεκδίκησε αυξήσεις 8% στους μισθούς. Μετά από πέντε συναντήσεις με τους εργοδότες και την κήρυξη προειδοποιητικής απεργίας, με 900.000 συμμετέχοντες, κατέληξαν σε συμφωνία με 5,2% αύξηση από τον Ιούνιο του 2023 και 3,3% αύξηση από τον Μάιο του 2024. Επιπλέ-

ον, κατέληξαν σε εφάπαξ 1.500 ευρώ μέχρι το τέλος Φλεβάρη του 2023 και άλλα τόσα στις αρχές του 2024. «Αν γίνονταν απεργίες, θα χάναμε πολύ περισσότερα», δήλωσαν οι εκπρόσωποι των εργοδοτών, οι οποίοι στην αρχή ήταν αρνητικοί σε νέες αυξήσεις. Η «κοινωνική ειρήνη» είναι πάντα βασικός τους στόχος...

Το άλλο μεγάλο συνδικάτο, το Ver.di, διεκδικεί αυξήσεις 10,5% στους μισθούς, ιδιαίτερα για τα χαμηλότερα και μεσαία εισοδήματα, θέτοντας σαν ελάχιστη αύξηση τα 500 ευρώ (μικτά). Η διαδικασία είναι ακόμα σε εξέλιξη και έχουν προγραμματιστεί συναντήσεις με τους εργοδότες (Δήμους και κοινότητες) τον Γενάρη, τον Φλεβάρη και τον Μάρτη.

Ένα σημαντικό στοιχείο -που δεν ισχύει στην Ελλάδα- είναι ότι στα συνδικάτα υπάρχουν ταμεία, τα οποία χρηματοδοτούνται με μηνιαίες συνδρομές των μελών, οπότε, όταν κηρύσσονται απεργίες, αυτές είναι συνήθως μαζικές, γιατί, εκτός των άλλων, οι απεργοί παίρνουν από το συνδικάτο μεγάλο μέρος του μεροκάματου.

Κυρίαρχη λογική στα συνδικάτα είναι η λογική των «κοινωνικών εταιρών» και ότι η κυβέρνηση, που «κάνει ήδη μισό βήμα», πρέπει να το πάει παραπέρα, φορολογώντας τα υπερκέρδη του μεγάλου πλούτου, για να ελαφρύνει ιδιαίτερα τα φτωχότερα στρώματα. Δεν αμφισβητούν ουσιαστικά

την πολιτική που κάνει συνεχώς τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους. Ζητούν μια «ανάσα» για τους εργαζόμενους. Αυτή η «ανάσα», όμως, δεν αμφισβητεί τα βασικά χαρακτηριστικά του καπιταλιστικού συστήματος, άρα και τη βασική του κατεύθυνση, αυτή της ολοένα και πιο σκληρής εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Αυτό, βέβαια, δεν είναι έργο των αστικών ή ρεφορμιστικών πολιτικών και συνδικαλιστικών δυνάμεων! Αλλά είναι έργο των δυνάμεων της κομμουνιστικής, επαναστατικής, εργατικής κατεύθυνσης, η ενδυνάμωση των οποίων είναι το ζητούμενο της εποχής μας... τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην ΕΕ, και που, ανεξάρτητα από την έκβαση των εκεί καταστάσεων, δεν είναι σίγουρο ότι θα ευνοηθούν τα Βρετανικά «θέλω». Στις ΗΠΑ, ξεκινά η προεκλογική εκστρατεία για τις εκλογές του Νοεμβρίου και η δίκη του Τραμπ ενώπιον της Γερουσίας, σε συνδυασμό με το απρόβλεπτο των κινήσεων τους, που υπαγορεύουν και οι παραπάνω διαδικασίες. Στην Ευρώπη, έχουν ανοίξει ζητήματα, τόσο σε Βερολίνο και Παρίσι χωριστά, όσο και στον άξονά τους.

Τελικά, οι ισορροπίες της μετά Βρεξίτ εποχής περνούν σε μια κατάσταση που δείχνει, εκτός των άλλων, ότι τα διαστήματα πρόβλεψης θα συρρικνώνονται δραματικά.

Τσεντσόου, Κίνα

Το σπάσιμο του «βρόχου» στο κάτεργο της Foxconn

Κινητοποίηση φοιτητών στο Πεκίνο στην οποία ανάμεσα στις λευκές σελίδες εμφανίστηκαν φωτογραφίες του προέδρου Μάο!

Είχε τελειώσει την νυχτερινή βάρδια και κοιμόταν στον κοιτώνα όταν το μεσημέρι της 29ης Οκτωβρίου την ξύπνησε το κινητό τηλέφωνο. Από το σπίτι την ενημέρωσαν για τις πληροφορίες που κυκλοφορούσαν στο διαδίκτυο για επικείμενη επιβολή σκληρών περιορισμών στην πόλη για την αντιμετώπιση του νέου κύματος κορονοϊού. Εδώ και μέρες, μέσα στο μεγάλο εργοστάσιο που δούλευε το κλίμα ήταν βαρύ. Είχε εφαρμοστεί το λεγόμενο σύστημα «κλειστού βρόχου» στα μέσα Οκτωβρίου. Πλήρης απομόνωση από τον έξω κόσμο. Τα αιτήματα για άδειες απορρίπτονταν το ένα μετά το άλλο και οι φόβοι για εξάπλωση των μολύνσεων και παράταση του αποκλεισμού για πολλές εβδομάδες μεγάλωναν. Το τηλέφωνο λειτούργησε σαν επικρουστήρας στον μηχανισμό του πανικού. «*Αν δεν έφευγα τώρα, δεν θα μπορούσα να το κάνω αργότερα!*» δήλωσε εκ των υστέρων η εργάτρια που απέφυγε να δώσει το όνομα της στα κοινωνικά δίκτυα, αφηγόμενη την προσωπική περιπέτεια της. Με καταγωγή από την περιοχή της περιφέρειας Καϊφένγκ, κοντά στην Τσεντσόου (Τζέγκτζου), την πρωτεύουσα της κεντρικής επαρχίας Χενάν, μητέρα δύο παιδιών και με σύζυγο άνεργο, η εργάτρια από την Yushi (ένας δήμος της Καϊφένγκ) τα τελευταία χρόνια συχνά πήγαινε να δουλέψει στο μεγάλο εργοστάσιο της Foxconn στις περιόδους αιχμής. Η Foxconn όπως και άλλες κατασκευαστικές εταιρίες υψηλής τεχνολογίας, υπεργολάβων των δυτικών πολυεθνικών, σταμάτησαν να περιμένουν τους εσωτερικούς μετανάστες να έρθουν να δουλέψουν στην παραλιακή ζώνη της Κίνας και μετανάστευσαν οι ίδιες στην κινεζική ενδοχώρα αναζητώντας πιο φθηνή εργασία. «*Φτιάχνεις μια φωλιά και περιμένεις τα πουλιά!*» είχε πει ένας Κινέζος αξιωματούχος στην Χενάν, εξηγώντας την πολιτική προσέλκυσης ξένων επενδύσεων με την δημιουργία υποδομών, διευκολύνσεων και -κυρίως- με την δυνατότητα συγκέντρωσης χιλιάδων φθηνών εργατών από την επαρχία.

Τα πουλιά δεν άργησαν να έρθουν. Και όπως συνήθως γίνεται σε ανάλογες περιπτώσεις, με αρπακτικές διαθέσεις! Στην Τσεντσόου εγκαταστάθηκε ένα μεγάλο εργοστάσιο συναρμολόγησης έξυπνων κινητών τηλεφώνων και άλλων ηλεκτρονικών συσκευών από τον υπεργολάβο της αμερικάνικης Apple, την ταϊβανέζικη εταιρεία Foxconn. Η τεράστια έκταση των 1.500 στρεμμάτων και οι εγκαταστάσεις απλώνονται επιβλητικά στο τεχνολογικό πάρκο νοτιοανατολικά της πόλης. Το εργοστάσιο ξεκίνησε να λειτουργεί το 2012 με 120 χιλιά-

δες εργάτες και ήταν αυτό που επισκέφθηκε ο Τιμ Κουκ, το νέο αφεντικό της αμερικάνικης πολυεθνικής που πήρε την θέση του Στιβ Τζομπς, στο πρώτο του ταξίδι στην Κίνα. Η μονάδα τα επόμενα χρόνια μεγάλωσε, οι εργάτες έφτασαν τις 200 χιλιάδες και στους μήνες κορύφωσης της παραγωγής κόντευαν τις 300 χιλιάδες! Η Τσεντσόου διόλου τυχαία απέκτησε το υποκοριστικό «iPhone City». Η Foxconn έχει δύο περιόδους αιχμής κάθε χρόνο, από τον Φεβρουάριο έως τον Μάιο και από τον Ιούλιο έως τον Οκτώβριο, αλλά μερικές χρονιές η ένταση ξεκινά τον Αύγουστο και φτάνει τον Νοέμβριο. Τότε γίνεται κανονική επιστράτευση ακόμη και από μακρινές περιοχές, με την βοήθεια και των κρατικών αρχών. Αυτή την περίοδο οι ρυθμοί δουλειάς είναι εξοντωτικοί και οι υπερωρίες ατελείωτες. Όμως με αντίτιμο επιπλέον μόνους στον βασικό μισθό, βάζει σε πειρασμό πολλούς να σπεύσουν να υπογράψουν συμβάσεις. Για αυτούς ένας μισθός των 2.000 γιουάν (περίπου 275 δολάρια) που ενδέχεται να διπλασιαστεί -έστω και για 2-3 μήνες με εξαντλητικές υπερωρίες- αποτελεί ισχυρό κίνητρο για να περάσουν τις πύλες του κολαστηρίου! Αυτό ακριβώς ήταν το κίνητρο και της εργάτριας από την Yushi, η οποία άφησε πίσω σύζυγο και παιδιά και υπέγραψε σύμβαση ορισμένου χρόνου από τον Ιούλιο ως τις αρχές του Νοεμβρίου. «*Για να κερδίσουμε περισσότερα χρήματα, όλοι δουλεύουμε υπερωρίες απειλημένα και έτσι μπορούμε να πάρουμε μισθό 3.500-4.000 γιουάν το μήνα. Πήγα να δουλέψω στη Foxconn τον Ιούλιο και το συμβόλαιό μου έληγε στις 2 Νοεμβρίου*» εξήγησε, αλλά τελικά δεν άντεξε να περιμένει έως την τελευταία ημέρα. Παρότι η σύμβαση πρόβλεπε πως θα έχανε το μόνους αν έλειπε από την δουλειά πάνω από τρεις ημέρες, αποφάσισε να εγκαταλείψει το εργοστάσιο. Στην κυριολεξία να αποδράσει από ένα σημείο της περιφραγής πηδώντας πάνω από τα κιγκλιδώματα!

Μαζί με την εργάτρια από την Yushi χιλιάδες συνάδελφοι της αποχώρησαν στα τέλη του Οκτωβρίου από το εργοστάσιο μπροστά στο κίνδυνο της μόλυνσης και της απομόνωσης μέσα σε αυτό, μόλις κατάλαβαν πως η εργοδοσία σχεδιάζει να παρατείνει το λεγόμενο σύστημα του «κλειστού βρόχου», δηλαδή τον απόλυτο περιορισμό των εργατών μέσα στις εγκαταστάσεις για πολλές εβδομάδες. Πολλοί έφυγαν με τα πόδια και αναγκάστηκαν να περπατήσουν πολλά χιλιόμετρα μέχρι να φτάσουν στα σπίτια τους ή για την ακρίβεια στους χώρους καραντίνας. Μπροστά στον κίνδυνο να σταματήσει η παραγωγή και να μείνουν

ανεκτέλεστες οι παραγγελίες ενόψει των γιορτών των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, τα αφεντικά κήρυξαν συναγερμό. Τα νέα μοντέλα iPhone 14, που υπόσχονται ρεκόρ πωλήσεων και κερδών για την Apple, είχαν ήδη διαφημιστεί και έπρεπε να βρίσκονται έγκαιρα και σε επαρκείς ποσότητες στα ράφια των λιανοπωλητών στις ΗΠΑ, στην Ευρώπη και αλλού. Τα αφεντικά υποσχέθηκαν αυξημένα μόνους στους νεοπροσλαμβανόμενους και ζήτησαν την συνδρομή των κρατικών αρχών στην αναζήτηση εργατών. Οι τελευταίες κάλεσαν μέχρι και συνταξιούχους στρατιωτικούς και κρατικούς υπαλλήλους να πάνε να δουλέψουν. Εκτιμήσεις ανεβάζουν μέχρι και 100 χιλιάδες τις νέες προσλήψεις που έγιναν συνοδευμένες με υποσχέσεις για υψηλότερη ανταμοιβή.

Με προσδοκίες αλλά και καχυποψία, μέσα σε ένα ηλεκτρισμένο κλίμα ανασφάλειας για το άμεσο μέλλον, οι εργάτες στην Foxconn δεν είχαν πλέον την υπομονή των παλιών καιρών. Μόλις κατάλαβαν πως τα αφεντικά αθέτησαν τις υποσχέσεις για πληρωμή αυξημένων μισθών, αντέδρασαν. Άλλοι σταμάτησαν να δουλεύουν και άλλοι αποφάσισαν να φύγουν. Γρήγορα η αντιπαράθεση πήρε βίαιες μορφές εξαιτίας της παρέμβασης του προσωπικού ασφαλείας και της αστυνομίας. Υπήρξαν ξυλοδαρμοί και συλλήψεις. Στους χώρους του εργοστασίου, στα προαύλια και στους κοιτώνες εκδηλώθηκε μια κανονική εξέγερση. Η εργοδοσία τα χρειάστηκε! Έσπευσε να δικαιολογηθεί αποδίδοντας την αθέτηση των συμφωνιών σε λάθος καταχώρηση στοιχείων στο πρόγραμμα της μισθοδοσίας! «*Ζητούμε συγγνώμη για ένα σφάλμα εισαγωγής στοιχείων στο σύστημα πληροφορικής και εγγυόμαστε ότι οι πραγματικές αμοιβές θα είναι αυτές που συμφωνήθηκαν και αναγράφονται στις επίσημες αναγγελίες πρόσληψης*» ανέφερε μια ανακοίνωση που κυκλοφόρησε. Για να εκτονώσει την επικίνδυνη κατάσταση, να απαλλαγεί από τους πιο δυσαρεστημένους εργάτες και να επαναλειτουργήσει απρόσκοπτα το εργοστά-

σιο ανακοίνωσε ακόμη πως όποιος εργάτης ήθελε να αποχωρήσει θα έπαιρνε αποζημίωση 10.000 γιουάν (περίπου 1.400 δολάρια), ενώ προχώρησε σε νέο κύκλο προσλήψεων με νέες μισθολογικές υποσχέσεις. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, περισσότεροι από 15 χιλιάδες εργάτες αποχώρησαν.

Η Foxconn είναι από παλιά γνωστή για τις σκληρές συνθήκες εργασίας, τους εξαντλητικούς ρυθμούς και την εκμετάλλευση των εργατών στα σαράντα εργοστάσια που έχει στην Κίνα στην παραλιακή ζώνη και στην ενδοχώρα. Πριν μερικά χρόνια είχε ξεσηκωθεί κύμα αγανάκτησης για τις συχνές αυτοκτονίες νεαρών εργατών στις εγκαταστάσεις της, ιδιαίτερα στο συγκρότημα της Σεντζέν. Αυτή τη φορά, η εξέγερση των εργατών στο εργοστάσιο στην Τσεντσόου επέδρασε σημαντικά στις διαμαρτυρίες που εκδηλώθηκαν σε πολλές περιοχές της χώρας ενάντια στην παρατεινόμενη πολιτική των σκληρών λοκ-ντάουν και των «μηδενικών κρουσμάτων». Το ξέσπασμα του θυμού των εργατών έδωσε κουράγιο στους νέους Κινέζους να βγουν στους δρόμους. Το καθεστώς πήρε σχεδόν αστραπιαία το μήνυμα της κινεζικής κοινωνίας και έσπευσε να χαλαρώσει τα σκληρά μέτρα.

Η εργάτρια από την Yushi της Καϊφένγκ χρειάστηκε να περπατήσει για πολύ στις άκρες αυτοκινητοδρόμων και μέσα σε χωράφια για να φτάσει στην γενέτειρά της. Όταν αφηγήθηκε την περιπέτεια της βρισκόταν ακόμη σε καραντίνα, προσμένοντας από μέρα σε μέρα να συναντήσει την οικογένειά της. Ελπίζει να μην χάσει τους μισθούς της, αλλά γι' αυτήν πάνω απ' όλα, σχολίασε, μετράει η υγεία και η ασφάλεια της. Αντίθετα με την εργάτρια από την Yushi που κατάφερε να επιστρέψει, η διαδρομή της κινεζικής εργατικής τάξης είναι ακόμη στην αρχή, σε συνθήκες ιδιαίτερα δύσκολες και περίπλοκες. Γεγονότα σαν αυτά στο εργοστάσιο της Foxconn όμως αποτελούν σημάδια πως βρίσκεται στον σωστό δρόμο.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα χρονικό των γεγονότων στο εργοστάσιο clb.org.hk/content/worker-protests-zhengzhou-foxconn-highlight-labour-capital-problems-global-supply-chain

ΑΝΑΤΡΕΨΤΕ σε ένα παλιότερο κείμενο της στήλης για τις αυτοκτονίες στη Foxconn στην Σεντζέν atheatoskosmosps.blogspot.com/2011/10/ma-xiangqian.html

atheatoskosmosps.blogspot.com

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Ο IRA επιχειρεί εντός ευρωπαϊκού εδάφους!

Τον Οικονόμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Διακόσιοι αστακοί και δεκάδες μπουκάκια γαλλικής σαμπάνιας καταναλώθηκαν από τους περίπου 350 καλεσμένους στο δείπνο που παρέθεσε ο Αμερικανός πρόεδρος Τζο Μπάιντεν στον γάλλο ομόλογό του, Εμανουέλ Μακρόν, στον χριστουγεννιάτικα διακοσμημένο Λευκό Οίκο. Όμως η σαμπάνια που έφτυσε πλούσια δεν μπόρεσε να καλύψει την πικρή επίγευση και την... οισοφαγική παλινδρόμηση που επέφερε στο τέλος αυτό το γεύμα. Όχι μόνο για τους Γάλλους αλλά και για τους υπόλοιπους Ευρωπαίους.

IRA -Inflation Reduction Act (Νόμος για τη Μείωση του Πληθωρισμού)-, καμία σχέση βέβαια με τον γνωστό IRA, ονομάστηκε ο νόμος που ετοίμαζε από το καλοκαίρι και ψήφισε κυριακάτικα στις 4/12 η αμερικάνικη γερουσία, οδεύοντας για την τελική ψήφισή του από το Κογκρέσο. Ο νόμος, με αναφορές στην κλιματική αλλαγή και στις «πράσινες» επενδύσεις, στη μείωση της τιμής μιας μικρής κατηγορίας φαρμάκων για άτομα ΑμεΑ και ηλικιωμένους (για φιλολαϊκό «ξεκάρφωμα») και με αύξηση εταιρικών φόρων, στην ουσία ενισχύει με χρήμα τις αμερικάνικες επιχειρήσεις και παρέχει κίνητρα μετεγκατάστασης από το εξωτερικό. Περίεργο πράγμα, νόμος ενάντια στον πληθωρισμό να ενισχύει με χρήμα με μια έννοια τον... πληθωρισμό.

Η οικονομολογική σκέψη που βρίσκεται από πίσω είναι ότι, ενισχύοντας μέσω γενναίων επιδοτήσεων την παραγωγικότητα των επιχειρήσεων, θα γίνει δυνατό να αντιμετωπιστούν οι πληθωριστικές

πιέσεις στις τιμές. Κάτι τέτοιο θα επιτευχθεί γιατί εξαρτώμενες όλο και λιγότερο οι αμερικάνικες επιχειρήσεις από τις εξω-αμερικάνικες αλυσίδες εφοδιασμού (και τις διαταράξεις στον κύκλο της προσφοράς -κατά βάση- αλλά και της ζήτησης εμπορευμάτων) θα μπορέσουν να αυξήσουν την παραγωγή και την κερδοφορία. Στους ρεπουμπλικάνους που διαμαρτύρονται για... αριστερά μέτρα ο Μπάιντεν απαντά ότι αυτό που θα δώσουν για τη χρηματοδότηση του προγράμματος από τους εταιρικούς φόρους οι επιχειρήσεις θα το πάρουν πολλαπλάσια πίσω από τα κέρδη.

Να σημειωθεί πως πρόσφατα η αμερικάνικη γερουσία ψήφισε έναν άλλο νόμο που παρέχει επιδοματικά κίνητρα για να παράγονται ημιαγωγοί στο εσωτερικό των ΗΠΑ σε μια προσπάθεια απεξάρτησης από την κινέζικη παραγωγική αλυσίδα στον τομέα αυτό. Σοβαρές κινήσεις που όμως για να καρποφορήσουν οικονομικά και να ολοκληρωθούν πρέπει να περάσει κάποιο χρονικό διάστημα.

Το θέμα είναι εν προκειμένω το ζόρι που θα τραβήξουν οι Ευρωπαίοι από την υλοποίηση αυτών των προγραμμάτων ύψους -προς το παρόν- 430 δισ. δολαρίων συνολικά. «Η Βιομηχανία της Ευρώπης βρίσκεται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης» και αυτό οφείλεται «στην αύξηση των τιμών της ενέργειας και του φυσικού αερίου, αλλά και στις νέες επιδοτήσεις της Ουάσιγκτον για αμερικανικές εταιρείες», υποστηρίζει το Politico.

Αυτό το νέο νομοσχέδιο απαιτεί μεγάλο μέρος της τεχνολογίας (όπως οι μπα-

ταρίες των ηλεκτρικών αυτοκινήτων και άλλα επίσης ενδιάμεσα αγαθά) να κατασκευάζεται στη Βόρεια Αμερική, γράφει σε ανάλυσή του στον ιστότοπο South Front ο γεωπολιτικός αναλυτής Uriel Araujo. Ο ίδιος ο Μακρόν, ξεροκαταπίνοντας τον τελευταίο ξινισμένο αστακό (για να θυμηθούμε τη σάτιρα του Χάρρυ Κλυνν τότε που είχε κάτι να πει), έκανε τη δραματική δήλωση με τον γνώριμο στόμφο που χαρακτηρίζει τη γαλλική γλώσσα, ότι «αυτές οι επιλογές θα κατακερματίσουν τη Δύση»! Την ήδη κατακερματισμένη. Και ύστερα έψαξε να βρει το επόμενο... συννεφάκι για να πηδήξει.

Με 370 έως 430 δισεκατομμύρια δολάρια σε επιδοτήσεις για ηλεκτρικές μπαταρίες και υποδομές ανανεώσιμων πηγών ενέργειας που κατασκευάζονται στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι αμερικάνικες αυτοκινητοβιομηχανίες -Tesla ή Ford έναντι της BMW ή της Renault- θα ενισχύονται.

Από μία άποψη αυτό δεν μπορεί να το απαγορεύσει μία ένωση κρατών όπως η ΕΕ σε ένα ενιαίο εθνικό ιμπεριαλιστικό κράτος όπως είναι οι ΗΠΑ, όμως εκείνο που ενοχλεί ακόμα περισσότερο είναι τα κίνητρα που δίνονται στις αμερικάνικες επιχειρήσεις για να επαναπατριστούν. Και αυτό δεν αφορά μόνο τις αμερικάνικες -και όχι μόνο- επιχειρήσεις στην Κίνα αλλά και στην ΕΕ. Μία μαζική βιομηχανική έξοδος προς τον Ατλαντικό θα ήταν ταφόπλακα για την ευρωπαϊκή βιομηχανία που ήδη θίγεται ενεργειακά και είναι όμηρος του αμερικάνικου σχιστολιθικού αερίου.

Οι ευρωπαϊκές αντιδράσεις ήταν σχε-

δόν άμεσες. Η ευρωπαϊκή αντιπρόεδρος της Κομισιόν, Μαργκρέτε Βεστάγκερ, είπε μάλιστα ότι η ΕΕ «τα παίρνει όλα αυτά πολύ σοβαρά». Η Βεστάγκερ μαζί με τον αντιπρόεδρο Ντομπρόβσκις έφτασαν στην Ουάσιγκτον για να συζητήσουν τις ολέθριες επιπτώσεις από τον νόμο IRA στην οικονομική κατάσταση των 27. Όμως τα κράτη-μέλη δεν έχουν τη δυνατότητα αλλά και την αρμοδιότητα πια να εξαγγείλουν κάτι αντίστοιχο για τις εθνικές τους βιομηχανίες. Γίνεται λόγος για μια ευρωπαϊκή απάντηση, για ένα είδος ευρωπαϊκού IRA, όμως το πρόβλημα εδώ είναι ποια από τις κύριες ιμπεριαλιστικές βιομηχανίες της ΕΕ θα ενισχυθεί. Γάλλοι ή Γερμανοί;

Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως το παραιτημένο στους Γάλλους υπερατλαντικό... γεύμα ήρθε λίγο μετά την πρωτοβουλία της Γερμανίας να μιλήσει απευθείας με τους Κινέζους, με την επίσκεψη Σολτς να δυσαρρεστεί Γάλλους αλλά και Αμερικάνους. Εκτός των οικονομικών στόχων -που μέσα στο σημερινό γεωπολιτικό πλαίσιο δεν μπορούν να μην έχουν και γεωπολιτική διάσταση- ο IRA μπορεί να μετατραπεί σε ένα κανονικό «όπλο» και γεωπολιτικού εκβιασμού. Ένας... IRA που απειλεί να «παγιδεύσει» με εκρηκτικούς μηχανισμούς την ευρωπαϊκή βιομηχανία! Πολύ περισσότερο καθώς καταγράφονται όλο και πιο ανοιχτά οι ευρωπαϊκές αντιδράσεις για το κόστος της συμμετοχής στην ουκρανική... εκστρατεία.

Μόναχο

Οι υπερπλούσιοι στο ταμείο;

Συνεχίστηκε ο κύκλος των κινητοποιήσεων που οργανώνει σε μια σειρά γερμανικές πόλεις η συνεργασία με τίτλο: «Οι υπερπλούσιοι στο ταμείο».

Στις 24/11/22 σειρά είχε το Μόναχο, με απογευματινή-βραδινή συγκέντρωση στην Odeonsplatz. Στη συνεργασία των διοργανωτών συμμετείχαν από συνδικάτα (όπως το Ver.di των δημοσίων-κοινωνικών υπηρεσιών και η ένωση συνδικάτων DGB), μέχρι την Ένωση Ενοικιαστών και καθολικές οργανώσεις, αλλά και κόμματα, όπως η Die Linke, οι κυβερνητικοί Πράσινοι και οι σοσιαλδημοκράτες (SPD). Βασικοί στόχοι, όπως δήλωσε ο συντονιστής της εκδήλωσης, είναι: α) «Την κρίση να πληρώσουν οι υπερπλούσιοι, τα κέρδη των οποίων έχουν εκτιναχθεί» και β) Να μην αφεθεί χώρος για κινητοποιήσεις στους δεξιούς-ακροδεξιούς.

Η συμμετοχή στη συγκέντρωση -σε μια πόλη του 1,5 εκατομμυρίου κατοίκων- ήταν της τάξης των αρκετών εκατοντάδων, όχι όμως των χιλιάδων (μεταξύ αυτών και μέλη αριστερών οργανώσεων). Και σίγουρα η βασική αιτία δεν ήταν ότι έγινε μια καθημερινή, μετά την εργασία και με κρύο καιρό! Σίγουρα οι αιτίες είναι βαθύτερες και έχουν να κάνουν με το ποιο καλούν, με ποιο πλαίσιο, αλλά και με τη γενικότερη κατάσταση του κινήματος. Προφανώς ούτε οι διοργανωτές επιδίωξαν τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή! Πώς θα μπορούσαν, άλλωστε, οι «διαδηλωτές» πράσινοι και σοσιαλδημοκράτες να

σταθούν μαζικά απέναντι στην πολιτική που οι ίδιοι εφαρμόζουν σαν κυβέρνηση; Όσο πιο μαζική είναι μια συγκέντρωση, τόσο μεγαλύτερος είναι και ο κίνδυνος να μην μπορέσουν να ελέγξουν τα πράγματα! Χαρακτηριστικές ήταν οι έντονες αντιδράσεις σημαντικού μέρους των συγκεντρωμένων, όταν δόθηκε ο λόγος σε εκπρόσωπο του κυβερνώντος SPD. Γίνεται όλο και πιο καθαρό ότι βασικός στόχος των κυβερνητικών κομμάτων και των «κοινωνικών τους εταιρών» είναι να ελέγξουν τις κοινωνικές αντιδράσεις. Και όχι κατά βάση απέναντι σε δεξιούς-ακροδεξιούς, όπως διακηρύσσουν, αλλά για να εγκλωβίσουν τη συνεχώς αυξανόμενη λαϊκή δυσανεμία και μέσα από «αντιδεξιές συμμαχίες», για να μπορούν ανενόχλητοι να εφαρμόζουν τη δεξιά πολιτική τους! Γιατί το κυρίαρχο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα προφανώς και δε φοβάται κανέναν από τους υπηρέτες του! Ο φόβος του είναι μήπως «οι από κάτω» συνειδητοποιήσουν με μαζικό τρόπο ότι μέσα σε αυτό το σύστημα δεν έχουν μέλλον και αναζητήσουν ξανά άλλους δρόμους. Όπως ξανάγινε στο παρελθόν...

Στη συγκέντρωση συμμετείχαν και αριστερές οργανώσεις, οι οποίες πρόβαλαν το δικό τους πλαίσιο καταγγελίας της κυβερνητικής πολιτικής της ακρίβειας και της φτωχοποίησης των λαϊκών στρωμάτων, καθώς και άλλα μεγάλα ζητήματα, όπως την καταγγελία του πολέμου, τον ρόλο του NATO, τους σχεδιαζόμενους εξοπλισμούς κ.ά.

Η Κιβωτός δεν σώζει

Η Κιβωτός δεν σώζει

Στην πλημμύρα των καταγγελιών βυθίστηκε η Κιβωτός του Κόσμου. Οι αποκαλύψεις για ξυλοδαρμούς, κακομεταχείριση, σεξουαλική κακοποίηση παιδιών και πλουτισμό γκρέμισαν απ' το βάθρο του τον πατέρα Αντώνιο, που την ίδρυσε.

Στο Βάθρο δεν ανέβηκε μόνος του. Ήταν πρότυπο κοινά αποδεκτό, στηριζόταν από την Εκκλησία, την πολιτεία, τα ΜΜΕ και από ένα πλατύ φάσμα ανθρώπων, αριστερά και δεξιά. Η κακοποίηση παιδιών μέσα σε δομές που υποτίθεται πως φτιάχτηκαν για να τα προστατέψουν, είναι συνηθισμένο φαινόμενο. Μαζί την Κιβωτό του Κόσμου, οι αποκαλύψεις για τους βασανισμούς τροφίμων στη μονάδα φροντίδας για ΑμΕΑ «Άγιος Δημήτριος» στη Θεσσαλονίκη, γεννούν οργή και προβληματισμούς.

Όλα αυτά συμβαίνουν γιατί το κράτος δεν κάνει το καθήκον του, ισχυρίζονται μερικοί. Προτείνουν να κρατικοποιηθούν όλες οι δομές πρόνοιας, για να μπει φραγμός στον σκοταδισμό της Εκκλησίας. Όμως, το κράτος δεν βρίσκεται σε αντιπαράθεση με την Εκκλησία, ιδιαίτερα για πολιτικές και τακτικές απέναντι στον λαό. Τον θέλουν και οι δυο υπάκουο και υποταγμένο, γι' αυτό κάνουν τα στραβά μάτια μεταξύ τους.

Στην περίπτωση της Κιβωτού του Κόσμου, όταν άρχισαν να αποκαλύπτονται οι αθλιότητες, η κυβέρνηση, που θορυβήθηκε από άλλο ένα σκάνδαλο που την ακουμπούσε, καθαίρεσε όλη τη διοίκηση και όρισε άλλη. Νέα πρόεδρος η Αλεξάνδρα Μαρτίνου, της γνωστής οικογένειας εφοπλιστών και πρόεδρος της οργάνωσης ΜΑΖΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ. Έτσι, η διαχείριση πέρασε από την Εκκλησία, μέσω του κράτους, σε άτομα που γνωρίζουν καλά

πώς λειτουργούν οι δομές φιλανθρωπίας και σε εκλεκτά μέλη της αστικής τάξης. Η Κιβωτός του Κόσμου μπορεί να συνεχίσει τη δράση της και η Εκκλησία το έργο της.

Την ίδια ώρα που κόβουν τους μισθούς και τις συντάξεις, που περιορίζουν τα λαϊκά δικαιώματα, που ρίχνουν τον λαό στην ανέχεια και τη φτώχεια, αυξάνεται η φιλανθρωπία. Ο αριθμός των φιλανθρωπικών οργανώσεων που δημιουργήθηκαν από εκκλησιαστικούς και αστικούς κύκλους εκτινάχτηκε την περίοδο των μνημονίων, ενώ αυτές οι οργανώσεις συνεχίζουν να αυξάνονται και να δραστηριοποιούνται την τελευταία περίοδο, που τη σκιάζουν ο πόλεμος και η φτώχεια. Οι κυβερνήσεις φροντίζουν για την εύρυθμη λειτουργία τους και την κρατική επικορήγησή τους. Οι αστοί, ως κορηγοί, τις τροφοδοτούν συνεχώς με χρήμα. Οι παπάδες δίνουν απλόχερα ελεημοσύνη. Δίνουν τόσο που να υπάρχει πάντα η ανάγκη.

Οι εκπρόσωποι της μεγαλοαστικής τάξης αναπτύσσουν έντονη φιλανθρωπική δράση. Συμπονούν τους φτωχούς, όσο δεν διεκδικούν να μην είναι φτωχοί. Έχει ο καθένας τις δικές του οργανώσεις, που τις διαχειρίζονται οι κυρίες της

οικογένειας και τις επιδεικνύουν στις κοινωνικές εκδηλώσεις και στα κοσμικά σαλόνια.

Η εκκλησία ίδρυσε κι έχει υπό την εποπτεία της πολλές οργανώσεις και δομές για παιδιά και νέους. Η διαπαιδαγώγησή τους είναι σημαντική πλευρά της δράσης της. Τα φτωχά παιδιά, που στερούνται τα πάντα, πρέπει να καταλάβουν πως ο θεός έπλασε τον κόσμο με σοφία. Πως κάθε κακό που τους συμβαίνει είναι θεία τιμωρία. Πρέπει να μάθουν να ζουν με τον φόβο του θεού, να θεωρούν κυδαίες τις υλικές ανάγκες, να ζούνε με την προσευχή.

Η φιλανθρωπία αφοπλίζει τον λαό, τρέφεται απ' το άδικο, αποδέχεται την ανισότητα, τη δικαιολογεί και τη διαωνίζει. Χρειάζεται να υπάρχει ο πλούσιος, που θα ελεεί τον φτωχό που ζητιανεύει.

«Ο Αδάμ μέσα μου ήθελε μόνο να φάει και να πει. Ύστερα όμως βρήκα τον κύριό μου, τον Ιησού, και η ψυχή μου γέμισε φως και χαρά. Τώρα, μόλις σκεφτώ τον κύριό μου, τον Ιησού, που μας λύτρωσε όλους με το μαρτύριό του, η μόνη πείνα και δίψα που νοιώθω είναι για τον λόγο του κυρίου ημών Ιησού». Με αυτά τα λόγια μιλάει ο άνθρωπος, που έχει παραιτηθεί από τη ζωή και τις

ανάγκες του.

«Η Κιβωτός του Κόσμου» και «ο Άγιος Δημήτριος» δεν είναι μεμονωμένες περιπτώσεις. Η διαφθορά και η εκμετάλλευση των παιδιών είναι κάτι συνηθισμένο στις διάφορες δομές στήριξής τους. Ξεσπούν συχνά σκάνδαλα. Η τάξη και η ηθική που ευαγγελίζονται παπάδες και αστοί ως αστέιο θα έπρεπε να τις πάρει κάποιος. Όμως, οι πρακτικές και η τακτική που χρησιμοποιούν κράτος κι εκκλησία έχουν περάσει ως κυρίαρχη ιδεολογία στα μυαλά των ανθρώπων και δεν αρκούν τα λογικά επιχειρήματα ούτε και τα απτά παραδείγματα που δίνει η πραγματικότητα για να καταρρεύσουν.

Πολλοί επιλέγουν τον εθελοντισμό γιατί βλέπουν άμεσα αποτελέσματα. Η διεκδίκηση αργεί να ταΐσει εκείνον που πεινά, ισχυρίζονται. Απαιτεί αγώνα, αφού η διεκδίκηση αμφισβητεί την εξουσία εκείνου από τον οποίο απαιτεί. Εύκολα φτιάχνει ο καθένας την Κιβωτό του. Όμως κανείς δε ζει σαν άνθρωπος κλεισμένος σε κουτί.

Τίποτα δεν πρέπει να περνάει για καλό, τίποτα δεν πρέπει να θεωρείται δίκαιο και έντιμο, αν δεν αλλάξει αυτόν τον άδικο κόσμο ή τουλάχιστον αν δεν έχει αυτόν τον σκοπό.

Εκτός των Τειχών

Συνεχίζονται οι παρουσιάσεις των νέων εκδόσεων

Με επιτυχία συνεχίζονται οι παρουσιάσεις των νέων βιβλίων των εκδόσεων Εκτός των Τειχών, σε διάφορες πόλεις της χώρας.

Το βιβλίο 200+1 χρόνια μετά παρουσιάστηκε στη Θεσσαλονίκη στις 11 Νοέμβρη και θα παρουσιαστεί στην Αθήνα στις 17 Δεκέμβρη, στις 7:00 μ.μ., στο Βιβλο-καφέ «Εκτός των Τειχών», Γραβιάς 10-12, με ομιλητές τους Δημήτρη Μάνο, Σπύρο Αλεξίου και Νίκο Κυριακίδη.

Το βιβλίο του Βασιλή Σαμαρά Ουκρανία. Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χθες, δεν θα τελειώσει αύριο παρουσιάστηκε στη Θεσσαλονίκη στις 23 Νοέμβρη.

Το βιβλίο 1919-1922. Απεσταλμένοι των ισχυρών, για τη Μεγάλη Ιδέα. Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής. Κείμενα για τη Μικρασιατική εκστρατεία και την προσφυγιά παρουσιάστηκε στην Αθήνα στις 4 Νοέμβρη, στο Καρλόβασι στις 19 Νοέμβρη και στη Θεσσαλονίκη στις 9 Δεκέμβρη και θα παρουσιαστεί στην Ξάνθη την Τετάρτη 14 Δε-

κέμβρη στις 7:00 μ.μ., στο βιβλιοπωλείο «Δύο», Βενιζέλου 29, με ομιλητές τους Δημήτρη Παυλίδη, Στέφανο Σκοδράνη και Στέφανο Χατζησάββα.

Οι βιβλιοπαρουσιάσεις που έχουν γίνει ως τώρα, είχαν αρκετή απήχηση και συμμετοχή κόσμου που παρακολουθεί τις εκδοτικές μας προσπάθειες, αλλά και νεότερων φίλων τους οποίους ενδιαφέρουν τα ζητήματα με τα οποία καταπιανόμαστε και προσπαθούμε να αναλύσουμε και που βλέπουν θετικά τις προσεγγίσεις μας.

Αυτό δείχνει να αιτιολογείται για εκδόσεις που αφορούν σύγχρονα ζητήματα που βρίσκονται στην καθημερινή επικαιρότητα, όπως το βιβλίο για την Ουκρανία, όμως αποδεικνύεται ότι ισχύει και για τα βιβλία που αφορούν ιστορικά ζητήματα. Όσο μας επιτρέπει ο κύκλος απεύθυνσής μας, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι οι εργαζόμενοι και η νεολαία ενδιαφέρονται για την ιστορία, όταν αυτή δεν τους επιβάλλεται σαν ένα πιεστι-

κό και βαρετό μάθημα ή δεν τους σερβίρεται με τη γαρνιτούρα του εθνικισμού και της μισαλλοδοξίας. Αλλά όταν αναδεικνύει την αξία της μελέτης του παρελθόντος ως απαραίτητο εφόδιο για τη μελέτη του παρόντος και τον σχεδιασμό του μέλλοντος.

Και βέβαια, μπορούμε να συμπερά-

νουμε πόσο μεγάλη αξία έχουν εκδηλώσεις σαν αυτές, όχι μόνο για την προώθηση των εκδόσεών μας, αλλά και για την απαραίτητη επαφή μας και συζήτηση με περισσότερο κόσμο σε όλη τη χώρα. Είναι μια κατεύθυνση που πρέπει και μπορούμε να διατηρήσουμε και να ενισχύσουμε.

	<p>Οι εκδόσεις "Εκτός των τειχών" σας προσκαλούν στην παρουσίαση του βιβλίου του Δημήτρη Μάνου και του Γρηγόρη Ανδρεάτου</p> <p>"200 + 1 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ"</p> <p>Το βιβλίο θα παρουσιάσουν οι:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Σπύρος Αλεξίου (Εκπαιδευτικός-Συγγραφέας, συμμετέχει στο περιοδικό Κοινωνία) - Νίκος Κυριακίδης (Συγγραφέας) - Δημήτρης Μάνος (Εκπαιδευτικός Ένας από τους 2 συγγραφείς)
	<p>Σάββατο 17/12</p> <p>Ώρα 19:00'</p>

Μικρές ιστορίες Ρομά

του Σταύρου Ψυλλάκη

Σπίτια σαν μισοχτισμένα, χωρίς κάγκελα και βαφή. Μαγκάλια αυτοσχέδια και τρύπες καλυμμένες με κόντρα πλακέ. Δρόμοι γεμάτοι μπαλώματα ή λακκούβες, πνιγμένοι στα νερά της βροχής. Χαλάσματα, ανοίγματα γεμάτα χαλίκια αντί για φυτά. Δεν είναι βομβαρδισμένη πόλη, είναι οι γειτονιές των Ρομά στο Ζεφύρι και το Μενίδι. Είναι οι γειτονιές που τραβήχτηκε το ντοκιμαντέρ του Σταύρου Ψυλλάκη, «Μικρές Ιστορίες Ρομά». Είναι αλήθειες πονεμένες, σοβαρές, αστείες, φτωχές. Αλλά χωρίς περιστροφές, χωρίς να κρύβουν ούτε τα καλά, ούτε τα άσχημα. Κυρίως επειδή αυτό ρωτήθηκαν οι Ρομά που συμμετέχουν στο ντοκιμαντέρ κι αυτό απάντησαν.

Είναι ένα ταξίδι δύσκολο, στις καθημερινές ζωές και στο παρελθόν ορισμέ-

νων ανθρώπων Ρομά, που αντιμετωπίζουν τη φτώχεια και την απομόνωση από τον ρατσισμό και το σύστημα που τον εκτρέφει και το κράτος του, που τους εξωθεί στο έγκλημα. Όλοι τους έχουν κάνει πολλές δουλειές, από το να χορεύουν μαϊμούδια κι αρκούδες στα πανηγύρια, ως τις λαμαρίνες και τις αντίκες. Το κράτος τους ελέγχει για χαρτιά, τα οποία δεν μπορούν να βγάλουν, επειδή συχνά είναι αγράμματοι. Έτσι, δεν έχουν άδεια να είναι μικροπωλητές και πολλοί από αυτούς δουλεύουν και παράνομα. Και βέβαια, ενώ το κράτος ελέγχει τους πάντες, οι ίδιοι μαρτυρούν ότι σε αυτούς είναι πολλαπλάσια αυστηρό, εξευτελιστικό ακόμη και μπροστά στις ίδιες τους τις οικογένειες. Δεν ωραιοποιούν τα πράγματα, παραδέχονται ότι κλέβουν. Όμως, με αυτή την αντιμετώπιση από ένα σύ-

στημα που δεν δίνει δουλειά σε κανέναν, που δημιουργεί μένος εναντίον τους, που οι ταξικοί φραγμοί του στην εκπαίδευση είναι αισθητοί ως το μεδούλι σε ανθρώπους που ζουν με ελάχιστα ευρώ τη μέρα, είναι λες και αυτό τους κλείνει το μάτι για να κλέψουν. Άλλωστε, σωστά παρατηρούν ότι δεν κλέβουν για να πλουτίσουν, κλέβουν για να φάνε. Φυσικά, καλοί μου άνθρωποι. Δεν είστε μεγαλοαστοί για να κλέβετε το μόχθο των άλλων για να πλουτίσετε.

«Αν είχα χρήματα, εδώ θα καθόμουν;», παραδέχεται μια ηλικιωμένη κυρία, σκουπίζοντας τα νερά που πλημμύρισαν το ισόγειό της μετά τη βροχή. Και είναι γεγονός πως αν δεν παρουσιάζουν ωραιοποιημένα όσα η πραγματικότητα τους αναγκάζει να κάνουν, άλλο τόσο δεν κρύβουν τους καθημερινούς τους μόχθους, την ανάγκη τους για ένα κομμάτι ψωμί ή για μόρφωση. Ναι, για μόρφωση. Γιατί είναι γεγονός ότι οι δυσκολίες να πάνε τα παιδιά σχολείο είναι πολλές. Από τις σημαντικότερες, ο ρατσισμός και η συστηματική θεσμική αδιαφορία. Κάποιοι μας λένε ότι επέμεναν οι γονείς τους. Κι ας ήθελαν αυτοί σαν παιδιά να παίξουν. Κλεισμένοι σε ένα δωμάτιο διάβαζαν. Και τα κατάφεραν και σπούδασαν. Όμως, πόσοι να τα κατάφεραν, όταν ο αποκλεισμός από την τυπική εκπαίδευση είναι τέτοιος, που στήθηκε στη γειτονιά τους ΜΚΟ για να αναλάβει την εκπαίδευση; Βεβαίως το κράτος δε θα επιμείνει τα παιδιά να πάνε στο σχολείο. Θα επιμείνει, όμως, να πάνε στο στρατό στα 18. Δε θα τους χαριστεί.

Κάποια σπίτια, θα δει κανείς, είναι καλοφτιαγμένα. Αυτή, ωστόσο, είναι η επιφανειακή όψη. Ναι, τα σπίτια είναι καλά, αλλά με δάνειο που δεν έχει ακόμα πληρωθεί. Από ανθρώπους που είτε

έβγαλαν όσα έβγαλαν στην περιπλάνηση και μετά τα ρίξαν στο ποτό και τα ξενύχτια, είτε άλλους που «δούλεψαν τόσο πολύ, που δεν κατάλαβαν πότε γέρασαν κι ακόμα δουλεύουν». Έκαναν οικογένειες και σε σπίτια καλοφτιαγμένα και μεγάλα στον εξωτερικό παρατηρητή, ζουν συνολικά σχεδόν δέκα άτομα. Γενιές με τις οικογένειές τους. Πάππου προς πάππου στη γειτονιά, πριν ακόμα τα ναρκωτικά φάνε τη νεολαία. Γιατί, όπως θυμούνται οι παλιοί, «τα ναρκωτικά τα φέραν άλλοι, μεγάλοι στο Ζεφύρι». Δεν τα πουλούσαν οι ίδιοι, τους τα εισήγαγαν τα καρτέλ της Αθήνας.

Είναι μια περίοδος που οι Ρομά εκτελούνται από την αστυνομία για μικροκλοπές, με αμφιβολίες για το αν τις έχουν διαπράξει καν, μόνο και μόνο επειδή είναι Ρομά. Που η κατάσταση τους θυμίζει τις πιο εξαθλιωμένες περιόδους των Αφροαμερικανών στις ΗΠΑ, πριν αυτοί καταφέρουν, έστω εν μέρει, με τους πολυετείς και σκληρούς αγώνες τους να ανατρέψουν αυτή την κατάσταση. Σε αυτή την περίοδο, που όλα τα αποτελέσματα της φτώχειας, της πείνας, των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση, του αποκλεισμού από τις πιο στοιχειώδεις παροχές, των πενιχρών επιδομάτων είναι μεγεθυμένα στις κοινότητες των Ρομά, το ντοκιμαντέρ του Σταύρου Ψυλλάκη είναι μια απόλυτα γυμνή αλήθεια στο ψύχος της κριτικής και της αναγνώρισης. Τίποτα δεν αποκρύπτεται και όσοι θέλουν πραγματικά να αλλάξουν, βλέπουν όλα τα στοιχεία κατάματα και αντιμετωπίζουν αυτό που βλέπουν. Ο καπιταλισμός σκοτώνει γρηγορότερα τους πιο ευάλωτους. Αυτή την αλήθεια πρέπει επίσης να απογυμνώσουμε σε όσους το έχουν περισσότερο ανάγκη, για να βρούμε μαζί τη διέξοδο.

Γερμανία

Αναγνώριση μιας γενοκτονίας στην Ουκρανία που κατασκεύασε η δυτική καπιταλιστική προπαγάνδα

Την Τετάρτη 30/11 το Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο της Γερμανίας αναγνώρισε ως «γενοκτονία» τον «Μεγάλο Λιμό της Ουκρανίας την περίοδο 1932-33», όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται. Μάλιστα επιρρίπτει την ευθύνη άμεσα στον τότε σοβιετικό ηγέτη Ιωσήφ Στάλιν. Όλα τα κόμματα, εκτός από την Αριστερά και την Εναλλακτική για τη Γερμανία, τάχθηκαν υπέρ της αναγνώρισης.

«Έγκλημα κατά της ανθρωπότητας» χαρακτηρίζεται στο κείμενο ο λιμός. Πέρα από τις πολιτικές σκοπιμότητες που έχει μια τέτοια ενέργεια (δαμινοποίηση της Ρωσίας), θα θέλαμε να κάνουμε μια σύντομη αναφορά στο ιστορικό κομμάτι της υπόθεσης.

Ο λιμός του 1932-33 δεν αφορούσε αποκλειστικά την περιοχή της Ουκρανίας αλλά ένα μεγαλύτερο τμήμα της Σοβιετικής Ένωσης. Σε καμία περίπτωση δεν προκλήθηκε από την ηγεσία της Σοβιετικής Ένωσης. Όχι μόνο δεν είχε κανένα λόγο να το κάνει, αλλά αντίθετα, σε μια περίοδο που ονομάστηκε ως η μεγάλη στροφή, θα επιθυμούσε να υπάρχει σταθερότητα και ηρεμία στη χώρα.

Οι βασικοί υπεύθυνοι του λιμού, πέρα από τις αντίξοες καιρικές συνθήκες και

την παρατεταμένη ξηρασία το 1930-1932, ήταν οι πλούσιοι κουλάκοι που σαμποτάρισαν την κollectιβοποίηση και προκάλεσαν τεχνητή έλλειψη τροφίμων, με την παρακράτηση και την καταστροφή της παραγωγής, τις μαζικές σφαγές ζώων κ.λπ. Στο πλαίσιο της τεράστιας ταξικής σύγκρουσης που σηματοδοτούσε η κollectι-

βοποίηση στη χώρα, οι κουλάκοι οργάνωσαν μέχρι και ένοπλη αντίσταση απέναντι στο σοβιετικό κράτος.

Οι περιπτώσεις βίαιης κollectιβοποίησης -που δεν ήταν λίγες- όπως και τα λάθη και η κακή διαχείρισή της καταγγέλλθηκαν από τον ίδιο τον Στάλιν, ο οποίος προσπάθησε να την προωθήσει σε εθελού-

ντική βάση. Οι αναφορές περί εκατομμυρίων νεκρών ξεκίνησαν τη δεκαετία του '30 από τον αμερικανό φιλοναζιστή μεγαλοεκδότη Χερστ ο οποίος, με αποδεδειγμένα πλαστά στοιχεία και άσχετες φωτογραφίες, υποτίθεται ότι αποκάλυψε την αλήθεια. Από και πέρα τα δυτικά ΜΜΕ αναπαρήγαγαν την είδηση, πολλαπλασιάζοντας κάθε φορά τους νεκρούς, φτάνοντάς τους μέχρι και τα 15 εκατομμύρια. Τη σκυτάλη πήρε ο καθηγητής Κόνκουεστ με το βιβλίο του «Συγκομιδή της θλίψης» που αναφερόταν στο λιμό. Αποδείχθηκε αργότερα ότι ήταν πράκτορας των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών και πληρώθηκε από την Εθνική Οργάνωση Ουκρανίας για τη συγγραφή του βιβλίου.

Ο πραγματικός αριθμός των θυμάτων του λιμού υπολογίζεται σε 2 εκατομμύρια (θάνατοι από πείνα και τις αρρώστιες που ακολούθησαν, όπως η επιδημία τύφου στην Ουκρανία, τη Νότια Ρωσία και τον Καύκασο). Το 1933 η κατάσταση ομαλοποιήθηκε έπειτα από προσπάθειες του κρατικού σοβιετικού μηχανισμού.

1^η Δεκέμβρη του 1960 - Μαχητική απεργία των οικοδόμων «Οι κομμουνιστάι ανασκάπτουν τα πεζοδρόμια»

Η 1^η Δεκέμβρη του 1960 σημάδεψε την ιστορία του εργατικού κινήματος της χώρας μας με τη μεγάλη και μαχητική πανελλαδική απεργία των οικοδόμων. Η συγκέντρωσή τους στην Αθήνα χτυπήθηκε άγρια από την αστυνομία, με κλομπ, αύρες, δακρυγόνα και σφαίρες. Οι οικοδόμοι απάντησαν με μοναδικό τρόπο. Ήταν η μέρα που ξήλωσαν τα πεζοδρόμια.

Το καθεστώς

Βρισκόμαστε σχεδόν μια δεκαετία μετά τη λήξη του εμφυλίου και την ήττα της Αριστεράς. Το ΚΚΕ ήταν παράνομο. Η Ελλάδα είχε ενταχθεί στο ΝΑΤΟ, οι ΗΠΑ ήταν τα μεγάλα αφεντικά της χώρας («στρατηγέ, ιδού ο στρατός σας») και το μετεμφυλιακό κράτος είχε εξελιχθεί σε ένα αντιδημοκρατικό καθεστώς, με την κρατική καταστολή πανταχού παρούσα.

Στα τέλη της δεκαετίας του '50 είχαν ξεκινήσει και οι συζητήσεις για την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ. Η νομισματική σταθερότητα και η οικονομική ανάπτυξη που επεδίωκε η κυβέρνηση Κ. Καραμανλή είχε ως αποτέλεσμα το χτύπημα του λαϊκού εισοδήματος.

Στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα είχε συντελεστεί η ρεβιζιονιστική στροφή (1956) και η πραξικοπηματική επέμβαση στο ΚΚΕ. Είχε ιδρυθεί η ΕΔΑ (1951) που αποτέλεσε τη νόμιμη έκφραση του ΚΚΕ και είχαν διαλυθεί σχεδόν όλες οι παράνομες οργανώσεις του (1958). Η ηγεσία του εργατικού κινήματος -διορισμένη στις περισσότερες περιπτώσεις- ήταν διαβρωμένη από τον φιλοκυβερνητισμό και διακατεχόταν από ακραίο αντικομμουνιστικό λόγο.

Παρόλα αυτά, τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του '50 σηματοδεύτηκαν από σημαντικούς εργατικούς αγώνες. Την Πρωτομαγιά του 1960 η αστυνομία χτύπησε άγρια τη συγκέντρωση των εργαζομένων στην Αθήνα. Τη ίδια χρονιά μια σειρά από απεργίες και κινητοποιήσεις μεγάλων κλάδων όπως των εκπαιδευτικών, των καπνεργατών, των τυπογράφων ανέδειξαν τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων.

Την περίοδο εκείνη ο αριθμός των οικοδόμων αυξήθηκε κατά πολύ λόγω της οικοδομικής ανάπτυξης που είχε αρχίσει μεταπολεμικά. Η ανάγκη του κόσμου για δουλειά έστρεψε μεγάλο μέρος του ελληνικού λαού προς τις πόλεις για στέγαση και μόνιμη εγκατάσταση. Ο κλάδος των οικοδόμων γρήγορα ριζοσπαστικοποιήθηκε επειδή στην πράξη δεν απαιτούνταν το «πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων» για να εργαστούν, καθώς δούλευαν σε πολλούς εργοδότες.

Οι πρώτες απεργίες των οικοδόμων στο μετεμφυλιακό κράτος πραγματοποιήθηκαν το 1955 (μόλις 600 απεργοί), το 1957 με 6 απεργίες και το 1960 με 4.

Το 1960 η κυβέρνηση του Κ. Καραμανλή με πρόσημο το διαχρονικό «συνμάζωμα των ασφαλιστικών ταμείων» αθέτησε τις υποσχέσεις του υπουργού Εργασίας Αριστείδη Δημητράτου που αφορούσαν αυξήσεις, χορήγηση δώρου Χριστουγέννων, επίδομα στους άνεργους οικοδόμους, επίδοση των υπέρ αγνώ-

στων ενσήμων, μείωση του ορίου ηλικίας για συνταξιοδότηση από τα 60 στα 55 και μείωση των απαιτούμενων ενσήμων. Αντίθετα, ψήφισε νόμο που αύξανε δραματικά τον αριθμό των ενσήμων για την κατώτερη σύνταξη. Αυτή η αύξηση σήμαινε για τους οικοδόμους ότι θα ήταν υποχρεωμένοι να εργάζονται μέχρι τα 65, αφού οι οικοδόμοι δεν μπορούσαν να εργάζονται συνεχώς και καθημερινά όπως σε άλλες εργασίες. Στις μέρες με πολλή ζέση το καλοκαίρι ή παγωνιά το χειμώνα ήταν αδύνατο να εργαστεί κανείς στο γιαπί. Επίσης οι ιδιαίτερα δύσκολες και απαιτητικές συνθήκες εργασίας απέκλειαν τη δυνατότητα να δουλεύουν μέχρι αυτή την ηλικία.

Η ΓΣΕΕ, οι Εργατικές Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα στην πλειοψηφία τους ελέγχονταν από φιλοκυβερνητικές παρατάξεις και προσπαθούσαν να κατευνάσουν την οργή των οικοδόμων, υποσχόμενοι ότι θα συνδιαλλαγούν με την κυβέρνηση. Όμως τα σωματεία των οικοδόμων επέλεξαν το δρόμο του αγώνα. Όπως αναφέρει ο Σ. Κατσαρός: «*Τα οικοδομικά σωματεία είχαν διαγραφεί από τη ΓΣΕΕ γιατί δεν έδωσαν τους αντικομμουνιστικούς όρκους πίστης που ζητούσε ο Μακρής και βρισκόνταν κάτω από τον έλεγχο της ΕΔΑ*» (σελ. 21).

Η απεργία

Έτσι η 1^η Δεκέμβρη ορίστηκε ως ημέρα πανελλαδικής απεργίας των 100.000 οικοδόμων όλης της χώρας και αποφασίστηκε μετά από ισχυρές πιέσεις των ταξικών αγωνιστών του κλάδου. Τα βασικά αιτήματα ήταν οι αυξήσεις στους μισθούς και η κατάργηση του νέου νόμου για την ασφάλισή τους. Όπως αναφέρουν εφημερίδες της εποχής, τα συλλαλητήρια που πραγματοποιήθηκαν σε πολλές μεγάλες πόλεις ήταν ογκώδη και μαχητικά. Η απεργία ήταν καθολική.

Οι απεργοί της Αθήνας που υπολογίζονταν σε 15.000 συγκεντρώθηκαν στο Εργατικό Κέντρο και ξεκίνησαν πορεία προς το υπουργείο Εργασίας, ενάντια στις παραινέσεις του γενικού γραμματέα της Ομοσπονδίας τους, Κ. Λυκιαρδόπουλου για διάλυση της συγκέντρωσης. Αμέσως παρενέβη η αστυνομία -που ήδη είχε περικυκλώσει τους διαδηλωτές- για να τους διαλύσει. Η πρώτη επίθεση της αστυνομίας έγινε στη διασταύρωση Κολωνού και Πειραιώς. Με απίστευτη αγριότητα επιτέθηκαν με κλομπ στους άοπλους διαδηλωτές. Πολλοί έπεσαν αναισθητοί από τα πρώτα χτυπήματα. Τότε οι οικοδόμοι άρχισαν να

ξηλώνουν τα μάρμαρα και τις πλάκες των πεζοδρομίων και να τα πετούν στους αστυνομικούς. Αναποδογύρισαν αυτοκίνητα και έστησαν οδοφράγματα. Στον τόπο των επεισοδίων κατέφθασαν ενισχύσεις με τεθωρακισμένα οχήματα της αστυνομίας και του στρατού. Παρά την παρουσία πάνοπλων δυνάμεων καταστολής, οι οικοδόμοι επέμεναν να συνεχίσουν την πορεία τους και οι συγκρούσεις έγιναν αγριότερες. Οι οικοδόμοι είχαν να αντιμετωπίσουν αύρες, δακρυγόνα αλλά και πραγματικές σφαίρες που τραυμάτισαν 3 από αυτούς. Οι συγκεντρωμένοι χωρίστηκαν σε μικρότερες ομάδες και οι συγκρούσεις γίνονταν πλέον σε όλους τους γύρω δρόμους. Τα επίσημα στοιχεία για τους τραυματίες αναφέρονται σε 67 απεργούς και 53 αστυνομικούς.

Η εφημερίδα «Αυγή» στις 2/12/1960 περιγράφει λεπτομερώς τα γεγονότα: «*Η βιαιότητα επίθεσης της αστυνομίας εναντίον των απεργών, διότι εξεδήλωσαν την πρόθεση να μεταβούν ορισμένοι ειρηνικά προς το υπουργείο Εργασίας, είχε ως αποτέλεσμα να συναφθούν πραγματικές οδομαχίες [...] Δυνάμεις στρατού μεταφέρθηκαν επί τόπου με "εφ' όπλου λόγχη". Ο διευθυντής της αστυνομίας κ. Ρακιτζής, με κράνος και επιβαίνων αυτοκινήτου διέταξε προσωπικώς την "τελική έφοδο" εναντίον των απεργών που εμάχοντο με ξύλα και πέτρες περικυκλωμένοι από παντού [...] Οι συμπλοκές διήρκησαν περισσότερο από μία ώρα [...] Οι απεργοί που πέφτουν αναισθητοί από τα χτυπήματα των κλομπς, ποδοπατούνται από τους αστυνομικούς, ενώ άλλων απεργών τους στρίβουν τα χέρια, τους ακινητοποιούν και τους κτυπούν στο πρόσωπο, στο στομάχι, στην κοιλιά. Οι απεργοί υποχωρούν προς το κτίριο του Εργατικού Κέντρου, ενώ χάμω στον δρόμο σφαδάζουν τραυματίαι οικοδόμοι καταματωμένοι, με σπασμένα κεφάλια και σχισμένα πρόσωπα. [...] Οι Σταθμοί Πρώτων Βοηθειών και το Ιπποκράτειο νοσοκομείο έδιναν την εντύπωση προκεκωρημένων χειρουργείων σε πολεμικό μέτωπο κατά τη διάρκεια μεγάλης μάχης». Μάλιστα αναφέρει ότι ήταν η πρώτη φορά που χρησιμοποιήθηκαν στην Ελλάδα καπνογόνες και δακρυγόνες βόμβες.*

Οι αστικές εφημερίδες και η κυβέρνηση τότε, όπως και στη σημερινή εποχή, έριχναν την ευθύνη στους διαδηλωτές και μάλιστα στους κομμουνιστές που κρύβονταν πίσω από τα γεγονότα. Η «Καθημερινή» στο πρωτοσέλιδό της στις 2/12 έγραφε: «*οι κομμουνιστάι προέκλεσαν*

*χθες αιματηράς ταραχάς εις Αθήνας. Επιτίθενται εναντίον των αστυνομικών, πυρπολούν τα αυτοκίνητα, εγείρουν οδοφράγματα, ανασκάπτουν τα πεζοδρόμια και ρίπτουν λίθους και ξύλα. Αι αστυνομικαί δυνάμεις χρησιμοποιούν τας αντλίας, καπνογόνα και δακρυγόνα. Εις 53 ανέρχονται οι σοβαρώς τραυματισθέντες αστυνομικοί και οι διαδηλωτές εις 67. Ολόκληρος η εργατική ηγεσία αποδίδει τας ταραχάς εις κομμουνιστικήν ενέργειαν». Πράγματι οι εργατοπατέρες των οικοδομικών ομοσπονδιών (Λυκιαρδόπουλος και Αντωνάτος) κατηγορήσαν τους κομμουνιστές για τα επεισόδια. Από τη μεριά της κυβέρνησης ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος παραλλήλως τα γεγονότα με αυτά του Δεκέμβρη του 1944, όταν οι κομμουνιστές «*αιματοκύλησαν την πόλη των Αθηνών*», όπως χαρακτηριστικά ανέφερε στη Βουλή. Ο υφυπουργός Εξωτερικών Ευάγγελος Καλαντζής δήλωσε πως «*οι εργάται έπεσαν θύματα των κομμουνιστών*» και ότι «*τα σημερινά έκτροπα αποτελούν απόπειρα καταλύσεως των νόμων*». Αλλά και τα κόμματα του Κέντρου, στη συνεδρίαση της Βουλής την επόμενη μέρα, κατηγορήσαν και τις δύο πλευρές για τα επεισόδια.*

Παρά την άγρια καταστολή οι οικοδόμοι δεν τρομοκρατήθηκαν. Απάντησαν την επόμενη μέρα με νέα απεργία που συγκέντρωσε πολλαπλάσιους διαδηλωτές. 45.000 υπολογίζεται ότι κατέβηκαν στις 2 Δεκέμβρη στην Αθήνα. Συγκρότησαν νέα διαδήλωση, που χτυπήθηκε και πάλι άγρια από την αστυνομία και το στρατό. Αυτή τη φορά μαζί με τους οικοδόμους απήργησαν κι άλλοι κλάδοι. Τις επόμενες μέρες οργανώθηκαν κινητοποιήσεις και σε άλλες πόλεις. Η αγωνιστική απάντηση του εργατικού κινήματος απέναντι στην άγρια καταστολή ανάγκασε την ξεπουλημένη ηγεσία της ΓΣΕΕ, λίγες μέρες μετά, να καταγγείλει και την κυβέρνηση για τα γεγονότα.

Συνολικά στις δύο μέρες της μεγάλης απεργίας συνελήφθησαν περίπου 170 οικοδόμοι και 21 από αυτούς παραπέμφθηκαν σε δίκη. Αρχικά όλοι σχεδόν αθώωθηκαν αλλά ο εισαγγελέας άσκησε έφεση και τελικά καταδικάστηκαν οι 11.

Οι οικοδόμοι, με τη μεγάλη αιματηρή απεργία τους το Δεκέμβρη του 1960, συνέβαλαν στην παραπέρα ανάπτυξη του εργατικού κινήματος. Με τον αγώνα τους, κατάφεραν να σπάσουν την τρομοκρατία και να δείξουν στον ελληνικό λαό τη δύναμη που κρύβει μέσα του το οργανωμένο προλεταριάτο, με αποτέλεσμα τα επόμενα χρόνια να ξεσπάσουν αξιοσημείωτες απεργιακές κινητοποιήσεις στους οικοδόμους αλλά και σε πολλούς κλάδους. Η 1^η Δεκέμβρη του 1960 θα μείνει χαραγμένη στη μνήμη μας ως η μέρα που ένας κλάδος των εργατών ύψωσε το ανάστημά του στο πάνοπλο κράτος, απαίτησε το δικό του και αγωνίστηκε για μια αξιοπρεπή ζωή.

Πηγές

- Σπύρος Λιναρδάτος «*Από τον εμφύλιο στη Χούντα*» τ. Γ, 1955-1961, εκδ. Παπαζήση

- Στέργιος Κατσαρός «*Εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης*», εκδ. Μαύρη Λίστα

- Εφημερίδες της εποχής

σχοήλια

Φορολογία

Η επιβολή εισφοράς στις τράπεζες δεν είναι αυτή τη στιγμή στις προθέσεις της κυβέρνησης, τόνισε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Γιάννης Οικονόμου. Ούτε και ποτέ θα είναι.

Απλοποίηση

Η PepsiCo απολύει εργαζόμενους στα κεντρικά των τμημάτων σνακ και ποτών της στις ΗΠΑ, αιτιολογώντας στους υπαλλήλους ότι οι απολύσεις είχαν σκοπό «να απλοποιήσουν τον οργανισμό, ώστε να μπορούμε να λειτουργούμε πιο αποτελεσματικά». Απλώς απολύεσαι.

Εφάπαξ

Την ανακοίνωση του Κ. Μητσοτάκη για την εφάπαξ ενίσχυση σε ένστολους της ΕΛΑΣ και του Λιμενικού σχολίασε ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Τάκης Θεοδωρικάκος, σημειώνοντας πως «Η Πολιτεία ευχαριστεί και επιβραβεύει με πράξεις τα στελέχη που με καθημερινή αυτοθυσία προστατεύουν τα σύνορά της». Τα σύνορα του πλούτου.

Σιδηρόδρομοι I

Ο πρόεδρος Τζο Μπάντεν υπέγραψε νομοσχέδιο που καθιστά παράνομη την απεργία στους σιδηρόδρομους, εμποδίζοντας τους εργαζόμενους να αποχωρήσουν από την εργασία τους εβδομάδες πριν από την περίοδο των εορτών. Απεργιακό πλαφόν.

Ευθύνη

«Είμαστε σε συζήτηση με τις τράπεζες, που πρέπει να αναλάβουν την ευθύνη που τους αναλογεί, να στηρίξουν συνολικά τα ευάλωτα νοικοκυριά, καθώς θα έχουν μία υψηλή κερδοφορία», τόνισε ο πρωθυπουργός. Να του πουλούν το σπίτι που του κατάσχεσαν.

Ρομπότ

Σύμφωνα με απόφαση της δημοτικής αρχής στο Σαν Φρανσίσκο επιτρέπεται στις δυνάμεις επιβολής της τάξης να χρησιμοποιούν ρομπότ ικανά να σκοτώνουν. Η αστυνομία της περιοχής υπεραμύνεται της απόφασης, κάνοντας λόγο για «λύση της ύστατης προσφυγής». Έτσι και αλλιώς, οι αστυνομικοί σκέφτονται σαν ρομπότ.

Πρακτικές

Ο υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη επισήμανε μάλιστα πως «το πρωτόκολλο της Ελληνικής Αστυνομίας έχει επικαιροποιηθεί ενσωματώνοντας βέλτιστες πρακτικές από αστυνομίες άλλων κρατών». Των ΗΠΑ.

Καουμπό

«Καλούμαι να εκπροσωπήσω έναν φτωχό αστυνομικό, που έχει δυο παιδιά 4 και 7 ετών κι όλο τον χαρακτηρίζουν εξαιρετικό αστυνομικό και καλοκάγαθο άνθρωπο», δήλωσε μιλώντας στην τηλεόραση ο Αλέξης Κούγιας. Φτωχός παρά το εξακοσάρι.

Σιδηρόδρομος II

«Είναι αθέμιτο, κατά τη γνώμη μου, τα συνδικάτα στ' αλήθεια να βλάπτουν και να διαταράσσουν τις ζωές και τον βιοπορισμό του κόσμου τα Χριστούγεννα. Θα πρέπει να το ξανασκεφτούν και να συλλογιστούν, γιατί αυτό ακριβώς είναι ό,τι θέλει να δει ο Πούτιν. Ας μη δικαζόμαστε, ας ενωθούμε», δήλωσε ο πρόεδρος του κυβερνώντος Συντηρητικού Κόμματος της Μ. Βρετανίας, Ναντίμ Ζαχάουι. Η σκλαβιά ως πατριωτικό καθήκον.

Δημοκρατία κρότου-λάμψης

Το μυαλό μας σημαδεύουν. Κυριολεκτικά και μεταφορικά. Κυριολεκτικά, με τις αστυνομικές δυνάμεις-τάγματα εφόδου να πυροβολούν στο ψαχνό και στο κεφάλι μικρά παιδιά για ασήμαντη αφορμή, να ξυλοφορτώνουν διαδηλωτές, να βρίζουν περαστικούς, να μπουκάρουν σε καταστήματα και σπίτια, να ρίχνουν χημικά σε ανοιχτούς ή κλειστούς χώρους, να τραμπουκίζουν και να συλλαμβάνουν βίαια, να τραυματίζουν σοβαρά ή και θανάσιμα, στα Εξάρχεια, στην Ομόνοια, στο Πέραμα, στη Θεσσαλονίκη, στο Μενίδι και όπου αλλού.

Μεταφορικά, στοχεύοντας στη συνείδηση του λαού και της νεολαίας με απειλές και τρομοκρατία, με αποκάλυπτα ψέματα, με ξεδιάντροπες συκοφαντίες, με προεκλογικές ή μη ψεύτικες υποσχέσεις. Κατασκευάζοντας απίθανα αφηγήματα που «δικαιολογούν» τα αδικαιολόγητα και κάθε είδους έγκλημα. Το δόγμα «νόμος και τάξη» επιβάλλεται με τη δυστυχία, τον πόνο και το αίμα των ανθρώπων.

Με τα καθιερωμένα αστικά «ήθη και έθιμα» αρχίζει μια ακόμη προεκλογική περίοδος, κι ας μην έχει ακόμη οριστεί η ημερομηνία των εκλογών. Με όλες τις μορφές της κρίσης ενεργές (πανδημία φτώχειας, ακρίβειας, πολέμων, καταστολής, φασιστικοποίησης κ.λπ.) η κλασική κυβερνητική συνταγή για τα «εντυπωσιακά κυβερνητικά επιτεύγματα» που «άλλαξαν τη χώρα» και η καθιερωμένη προτροπή να τους... ξαναπροτιμήσουμε διαστρεβλώνουν εξοργιστικά την πραγματικότητα που βιώνει η κοινωνική πλειοψηφία.

Η αυτοαποθέωση του πρωθυπουργού και της κυβέρνησης δεν

γνωρίζει όρια. Πρωτοπόρα η χώρα στην οικονομική ανάπτυξη! Αφού επιδοτούμε τους πλούσιους από τα χρήματα των φτωχών. Πρωταγωνιστής η χώρα στη σταθερότητα και την ασφάλεια στην ευρύτερη περιοχή! Αφού στέλνουμε όπλα στην Ουκρανία και αποτελούμε (αναλώσιμο) εξάρτημα της δολοφονικής πολεμικής ΑμερικανοΝατοϊκής μηχανής. Χώρα που σέβεται το διεθνές δίκαιο η Ελλάδα! Αφού η ΑΟΖ ήταν και θα είναι πάντα ελληνική. Χωρά της τεχνολογικής εκτόξευσης (ρομποτική από το δημοτικό!) και των ψηφιακών καινοτομιών (τηλ-εκπαίδευση», τηλεψηφοφορίες, σύγχρονες και ασύγχρονες παρακολουθήσεις, ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί κ.λπ.) η Ελλάδα, την ώρα που οι υπόλοιπες χώρες... τρώνε βελανίδια. Και, προφανώς, το... brandname «Ελλάδα 2.0» δηλώνει ότι είμαστε μια χώρα για πούλημα, με βασικό αγοραστή τον Ευρωατλαντικό ιμπεριαλισμό της εξάρτησης, της αποβιομηχανοποίησης, της «βαριάς βιομηχανίας» του τουρισμού, των μειωμένων εργασιακών, δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Μια αναλώσιμη χώρα, ένας λαός και μια νεολαία βορά στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και πολέμους. Ενώ το «καλάθι» για τη νεολαία περιλαμβάνει, εκτός από την πανεπιστημιακή αστυνομία, εκτός από τους ατελείωτους ταξικούς και εξεταστικούς φραγμούς και αποκλεισμούς, εκτός από την «υπόσχεση» για άγρια εργασιακή εκμετάλλευση και κάποιες... ολιγόμηνες εκδρομές στο Χάρβαρντ.

Κι αφού όλα είναι περίφημα (και θα ήταν περισσότερο αν δεν είχαμε Πούτιν και Ερντογάν), φύτρωναν ξαφνικά και τα... λεφτόδεντρα, την

ύπαρξη των οποίων όλοι αμφισβητούσαν. Με τους καρπούς του δέντρου που ποτίζεται καθημερινά από τη δουλειά των εργαζομένων να γεύονται οι «ιδιοφυΐες» της καταλήστευσης του μόχθου και της χλιδής.

Οι τράπεζες που πρέπει ξανά να ανακεφαλαιοποιηθούν για να αρπάζουν τις λαϊκές κατοικίες. Οι επιχειρήσεις που πρέπει ξανά να επιδοτηθούν, αφού δεν αρκεί η υπεραξία που αποσπούν από τους εργαζόμενους. Οι «νέοι φιλόδημοι» και «φιλανθρωπικές οργανώσεις» που πρέπει να πλουτίσουν... μη κερδοσκοπικά. Οι ένστολοι φύλακες του κράτους και της οικονομίας της αρπαχτής με χριστουγεννιάτικο δώρο 600 ευρώ, ως επιβράβευση και κίνητρο να δένουν περισσότερο, να πυροβολούν με μεγαλύτερη ακρίβεια στο ψαχνό, να απωθούν πιο αποτελεσματικά τον εχθρό λαό-απεργό-πρόσφυγα-μετανάστη. Και, φυσικά, έχουμε έργα, πολλά έργα που... ολοκληρώνουν οι νυν και παρалаιβάουν οι επόμενες κυβερνήσεις. Δεν λείπουν και τα ψίχουλα φοροαπαλλαγών και αυξήσεων μισθών και συντάξεων για να... καταναλώνουμε τη φτώχεια. Παριστάνουν, μάλιστα, τους ευεργέτες με λεφτά των εργαζομένων.

Κι ενώ ξεφούσκωσε το «όραμα» της εξόδου από τα μνημόνια και την κρίση, παρέμεινε η «έξοδος» στη φτώχεια και την πολεμική απειλή. Με το χρέος να αυξάνεται, όχι παρά, αλλά επειδή επιβλήθηκαν όλες οι μνημονιακές πολιτικές μεταφορές του πλούτου από τη χώρα προς τους ιμπεριαλιστές, από τους εργαζόμενους προς το κεφάλαιο, πολιτικές που δήθεν θα μέλιωναν το χρέος.

Κι όμως, όλες οι δημοσκοπήσεις δείχνουν σταθερό προβάδισμα της

ΝΔ έναντι της αξιωματικής ή μη αντιπολίτευσης. Καθήλωση των δυνάμεων που αναφέρονται στο κίνημα και το λαό. Γιατί πρόκειται, αφενός, για μια «αντιπολίτευση» που αναγνωρίζει τα «θετικά» της κυβερνητικής πολιτικής, ενώ καταγγέλλει τις αρνητικές επιπτώσεις αυτήν των... «θετικών», κατά τα άλλα, μέτρων, με ό,τι κι αν σημαίνει αυτή η ασυναρτησία. Εξάλλου, τα «θετικά» της σημερινής κυβέρνησης της ΝΔ πάτησαν στα «θετικά» των προηγούμενων κυβερνήσεων του ΣΥΡΙΖΑ και των ΠασοκοΣαμαρικών. Αφετέρου, δυνάμεις με λαϊκή και κινηματική αναφορά «οδηγούν» στην ίδια κοινοβουλευτική οδό προς αναζήτηση «συνολικών» λύσεων, παίζοντας σε ξένο γήπεδο, καθώς οι αγωνιστικές διακηρύξεις δεν σώζουν, προφανώς, το παιχνίδι.

Όσο αντιμετωπίζεται ο λαός σαν άβουλο (ή βολικό) εκλογικό σώμα, που απλά επιλέγει τον ένα ή τον άλλο δυναστή και διαχειριστή της ίδια πολιτικής, οι δημοσκοπήσεις θα μοιάζουν με διάγνωση διπολικής διαταραχής: τους βρίζω αλλά τους ψηφίζω.

Η πραγματικότητα, ωστόσο, δείχνει και έναν άλλον δρόμο. Στις σημερινές συνθήκες δυναμώνει μια αίσθηση που πρέπει να μετατραπεί σε βεβαιότητα, σε πολιτική στάση και επιλογή. Ότι μόνο οι αγώνες δίνουν τη διέξοδο. Ότι οφείλουμε παντού να δημιουργήσουμε γραμμές άμυνας, αντίστασης και διεκδίκησης, ανεξάρτητα από το πιά κυβέρνηση θα ακολουθήσει. Το έδειξε η μαζικότητα των πρόσφατων απεργιών και διαδηλώσεων. Θα το δείξουν και οι επόμενες εκδηλώσεις της λαϊκής οργής. Με ταξική ματιά να αξιοποιηθεί η λαϊκή οργή και να βρεθεί ο «δικός μας» δρόμος.